

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

6 Δεκέμβρη 1986

Αριθ. φυλ. 9, Δρχ. 100

Κοινωνικό καθήκον ο αφοπλισμός τους

«Οι αναρχικοί έχουν γινάτι, που βγάζει «μάτι» στρατηγέ»

«Μάτι» της αστυνομίας στο χώρο των αναρχικών

(Ελευθεροτυπία, Τετ. 26 Νοέμ. 1986)

Στρατηγός Α. Δροσογιάννης

«Η Αστυνομία είχε επαρκείς πληροφορίες για τις προθέσεις των αναρχικών πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την πορεία. Παρέταξε έτσι τις δυνάμεις της, ώστε να αποτρέψει οποιοδήποτε επεισόδιο, πράγμα που αναντίρρητα επέτυχε αφού η φετινή πορεία ήταν η μόνη που δεν κατέληξε έστω και στο πιο ανώδυνο επεισόδιο, όπως συνέβη όλες τις άλλες χρονιές.

«Οι αναρχικοί διαπιστώνοντας την πράγματι ισχυρή αστυνόμευση της πορείας και επισημαίνοντας τους μεμονωμένους αστυφύλακες ξέσπασαν σ' αυτούς αλλάζοντας τα όπλα σχέδιά τους για επεισόδια άλλου χαρακτήρα. Και, επετέθησαν σ' αυτούς τους τέσσερις και τους αφοπλίσαν πράγμα που βεβαίως δεν είναι ούτε τόσο τραγικό».

Ο υπουργός διέψευσε ότι οι τέσσερις αστυφύλακες επιδίωκαν να διεισδύσουν στο μπλοκ των αναρχικών, παραδέχτηκε όμως ότι είχαν τοποθετηθεί στα σημεία, όπου αφοπλίστηκαν για να πληροφορούν τους προϊσταμένους τους σχετικά με τις προθέσεις των αναρχικών ανά πάσα στιγμή.

Αυτά δήλωσε στους δημοσιογράφους ο ΦΟΝ - Αντώνιος προσπαθώντας να μετριάσει το γεγονός του ξυλοδαρμού και του αφοπλισμού των τεσσάρων ασφαλιτών στην πορεία. Και υπονόησε ότι έχει «μάτι» - κοινώς χαφιέδες - στον αναρχικό χώρο ώστε να παίρνει «επαρκείς πληροφορίες» για τις «προθέσεις» τους.

α) Το «μάτι» του στρατηγού

Η Ασφάλεια παρακολουθεί και καταγράφει (απλοελληνικά, φακελώνει) τις δραστηριότητες των πολιτών, και μάλιστα των πιο φανατικών εχθρών του κράτους, των αναρχικών. Οι δηλώσεις του στρατηγού επιβεβαιώνουν, επίσημα και κυνικά, αυτό το κοινό μυστικό, γνωστό και στα πλέον κουτορνήνια, πλην ορισμένων εθελοστραβούντων «ημετέρων». Χαφιέδες κάνουν το σιγά τους σε δημόσιους χώρους ή στέκια, όπου συχνάζουν αναρχικοί ή νέοι με «αντικοφορμιστική συμπεριφορά», κατά την ασφαλίτικη ορολογία «αντίκοινωνικά στοιχεία». Αυτοί - οι χαφιέδες - το παίζουν θαμώνες, γκαρσόνια, φωτορεπόρτερς, δημοσιογράφοι, ταξιτζήδες, κ.ά. Μπορούν έτσι π.χ. να μάθουν πότε οι αναρχικοί θα κάνουν μια δημόσια συζήτηση (σε κάποια σχολή ή θέατρο), όπου στέλνονται, αν γίνεται, κάποιοι ασφαλίτες για να μάθουν τι λέχτηκε, από ποιον και ποιες είναι οι προθέσεις των συγκεντρωμένων ή προσπαθούν να ακούσουν τις συζητήσεις τους στα στέκια για να βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Αυτές όλες είναι οι «επαρκείς πληροφορίες» του στρατηγού και της αστυνομίας του. Γιατί, όμως, ο Δροσογιάννης δηλώνει δημόσια και απερίφραστα, ότι έχει «μάτι» στους αναρχικούς;

Κάποιος πούχει ρουφιάνους σε κάποιους χώρους δε βγαίνει να κομπάζει γι αυτό, εκτός αν μέσα στις προθέσεις του είναι ή να δημιουργήσει καχυποψία μεταξύ των ανθρώπων του χώρου, ώστε να αλληλοποβλέπονται ή να πείσει για τη δύναμή του (δηλ. γνωρίζουμε - άρα είμαστε δυνατοί, γιατί γνωρίζοντας μπορούμε να πατάξουμε όσους δρουν ανεπιθύμητα). Οι μετέπειτα ανακρίσεις

μερικών αναρχικών - ως μαρτύρων - μετά τα γεγονότα στην πορεία δείχνουν πλήρη άγνοια και τρόμο. (Ποιοι μπορεί να πήραν τα όπλα, θερμοκέφαλοι νεαροί, που μπορεί να τα χρησιμοποιήσουν οποτεδήποτε ή περισσότερο ψύχραιμα σκεπτόμενοι που θα τα χρησιμοποιήσουν σε συγκεκριμένες και ειδικές συνθήκες;!!!).

Δεν πείθει ο Δροσογιάννης, λοιπόν, για τα «μάτια» του και τις επαρκείς πληροφορίες του. Αυτό, δεν σημαίνει ότι οι αναρχικοί δε πρέπει νάχουν ανοιχτά τα μάτια, τα αυτιά και τα μυαλά τους, για Κρυστάλληδες και Καρπήδες.

β) Αποτροπή επεισοδίων ή προετοιμασία για εξόντωση;

Πιστεύοντας ότι το μπλοκ των αναρχικών (που το φαντάζονταν ολιγάριθμο) θα ξέκοβε από την πορεία, όπως είχε εκφραστεί μια τέτοια άποψη δημόσια (άρα, τη γνώριζαν) παράταξαν έτσι τις κατασταλτικές δυνάμεις με σκοπό ή να δημιουργήσουν ψυχολογία ήττας στους διαδηλωτές αναρχικούς (αν τους απαγόρευαν να συνεχίσουν την πορεία και αυτοί διαλύονταν μόνοι τους) ή το πιθανότερο να συγκρούονταν, πράγμα που θα επέτρεπε ένα εξουθενωτικό χτύπημά τους. Δώδεκα και πλέον χιλιάδες μισθωτοί οπλοφόροι είχαν κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας. ΜΑΤ σε πλήρη εξάρτηση ανέβαιναν από παράλληλους δρόμους και ήταν σε ετοιμότητα σε παρόδους, και όταν η πορεία των αναρχικών έφτασε στο Σύνταγμα, η Πανεπιστημίου είχε αποκλειστεί. Ταυτόχρονα χιλιάδες ασφαλίτες τριγύριζαν το μπλοκ παρακολουθώντας και έτοιμοι (γιαυτό κι ένοπλοι) να επιτεθούν. Τα τζιμάνια της ΕΛΑΣ και ο κομμουνιστοφάγος καπετάνιος τους περιμεναν να δώσουν το συντριπτικό πλήγμα στους Αναρχικούς. Όμως, τα καλά τα παληκάρια της αναρχίας ξέρουν κι άλλα μονοπάτια, όπως είχε πει στα Προπύλαια από τα μεγάφωνα αναρχικός, μερικούς μήνες πριν, μετά από αλυσιδωτές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων των αναρχικών. Και αυτό φάνηκε στη συνέχεια της πορείας.

γ) Πρόθεση των αναρχικών η «ειρηνική» και δυναμική πορεία τους

Για τους αναρχικούς ήταν δεδομένη η αστυνόμευση στην έκταση πούχε φέτος. Είχαν πάρει τα μέτρα τους για να υπερασπίσουν το μπλοκ από τυχόν επιθέσεις της αστυνομίας και να πετύχουν τους στόχους τους. Μετά από σειρά απαγορευμένων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων τους από το Κράτος, και έπειτα από τη μεγάλη πορεία για την Κατερίνα Ιατροπούλου, πραγματοποίησαν μια όσο το δυνατόν καλύτερα περιφρουρούμενη και δυναμική πορεία, πρωτοφανή για το κλίμα της, που ξεπέρασε τις προσδοκίες και των πιο αισιόδοξων.

Στη φετινή πορεία δεν έπεσαν μολότωφ, δεν έσπασαν τζαμαρίες, δεν κήκαν μαγαζιά κι αυτοκίνητα, δεν άνοιξαν κεφάλια διαδηλωτών κι αυτό οφείλεται στις προθέσεις των αναρχικών κι όχι στην αστυνομοκρατία του ΦΟΝ. Ο αντίθετος ισχυρισμός του μόνο γέλια, καγχασμό γιατί όχι και οίκτο, προκαλεί. Είναι η ομολογία του για το πόσο ταπεινωτική γιαυτόν και τις δυνάμεις του ήταν η φετινή πορεία των αναρχικών, με την κατάληξη που είχε. Ανάμεσα σε χιλιάδες οπλοφορούντες συναδέλφους τους τρώνε ξύλο, κλαίνε, ικετεύουν και πετάνε τα όπλα τους, τέσσερις απ' αυτούς, που βέβαια σε κάθε άλλη περίπτωση δε θα δίσταζαν να ρίξουν σε άοπλους, όπως τόσες φορές τόχουν κάνει.

Δεν έχουν να υπερασπιστούν τίποτα. (Δεν είναι αρκετό κίνητρο ο μισθός τους ή το ανθυγιεινό επίδομα ή η εύφημος μνεία, που ίσως να πάρουν). Και οι υπόλοιποι, χιλιάδες; Λουφάζουν. Κανείς τους δεν επεμβαίνει, η θρασύτητα τους περισσεύει όταν είναι πολλοί, οπλισμένοι κι έχουν να κάνουν με μεμονωμένα άτομα.

Γιατί, όμως, η ηγεσία της Αστυνομίας δεν έδωσε εντολή να επιτεθούν στο μπλοκ των Αναρχικών; Δεν ήταν μια καλή δικαιολογία (το χτύπημα και ο αφοπλισμός) για ένα γερό χτύπημα στους αναρχικούς; Αφού άλλωστε αυτό ήταν και είναι στις προθέσεις της.

Αλλά εδώ είναι που η Αστυνομία και ο ΦΟΝ αλλάζουν τα αρχικά τους σχέδια.

Το είδος της επίθεσης των αναρχικών και ο εξευτελισμός των ανδρών της δημιουργούν τα γνωστά ανεξέλεγκτα στοιχεία απειθαρχίας σε ένα στρατιωτικό σώμα, όπως η αστυνομία. Δεν τολμούν να επιτεθούν στους αναρχικούς πούχουν ένα «συμπαγές», «πολυπληθές» και οργανωμένο μπλοκ, όπως οι χαφιέδες πληροφορούν από τα γουόκυ - τώκυ τους, άλλωστε μερικοί απ' αυτούς έχουν τέσσερα περιστροφά, που μπορεί να τα χρησιμοποιήσουν. Από την άλλη μεριά αβιοτισμένοι μπάτσοι σε περίπτωση σύγκρουσης έχουν εκφράσει την πρόθεσή τους να αιματοκυλίσουν τη διαδήλωση, πράγμα που οι καθοδηγητές και οι στρατηγοί γνωρίζουν, ότι θάβαζε σε κίνδυνο τις καρέκλες τους, αφού σίγουρα θα οδηγούσε σε πλατύτερες και ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις. Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά γνωρίζουν τι σημαίνει αυτό και μάλιστα στις σημερινές συνθήκες. Προτίμησαν την ξεφτίλα από μια βέβαιη πτώση, αν ξαναματοκυλούσαν την Αθήνα στην επέτειο του Πολυτεχνείου.

Οι κινήσεις τους μετέπειτα είναι σπασμωδικές. Κυνή-

συνέχεια στη σελ. 12

Πολυτεχνείο

σελ. 3,4,5

Θεσ/νίκη

σελ. 9

Πυρηνικές τροφές

σελ. 10,11

Δανία

σελ. 13

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 86 «Έχουμε καθαρές συνειδήσεις να αντιμετωπίσουμε τα όπλα»

Η δυναμική παρέμβαση των αναρχικών στην Αθήνα, στα Χανιά στην Καβάλα και στην Πάτρα, προώθησε μιαν επιθετική ταχτική, στο βαθμό που έθεσε σε λειτουργία μιαν οργανωτική - έστω και υποτυπώδη - διαδικασία επικοινωνίας, συνένωσης και εναρμονισμένης δράσης.

Σε μια περίοδο παγιοποίησης της καταστολής, κυριαρχίας της ψυχολογίας της ήττας και της νοοτροπίας του ηττημένου, σε μια περίοδο αναζήτησης «κοινωνικών» άλλοθι αδρανοποίησης και μερικής παραίτησης, σε μια περίοδο τέλους οπισθοχώρησης, η παρουσία των αναρχικών στο φετινό Πολυτεχνείο, έσπασε τις απαγορευτικές συγκεντρώσεις και πορείες, τόνωσε το ηθικό πολλών συντρόφων και κατέδειξε ότι παρά την εντεινόμενη καταστολή, οι αναρχικοί συνεχίζουν να δρουν ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ — ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ και ΑΝΑ-ΣΥΝΤΑΞΗ

Υποχώρηση και προσπάθειες ανασύνταξης χαρακτήρισαν τον αντιεξουσιαστικό χώρο, απ' την αντιπυρηνική διαδήλωση του Μάη μέχρι το Πολυτεχνείο. Και σίγουρα ανάλογη - με τη θέση, που είχε κανείς προ της υποχώρησης - ήταν και η κατοπινή του στάση. Έτσι κατά την περίοδο αυτή, κάποιοι σύντροφοι συνέχισαν τη δράση τους με στόχο μια κεντρική απάντηση στην κρατική καταστολή (βλ. Πανελλαδικό συλλαλητήριο, κινητοποίηση για τους φυλακισμένους συντρόφους).

Οι κινητοποιήσεις αυτές κινήθηκαν στο πλαίσιο της δημοσιοποίησης της κρατικής καταστολής και προσπαθήσαν να δώσουν ένα σημείο αναφοράς σε κάποιο κόσμο, βάζοντας φραγμούς στα σχέδια του κράτους για τη διάλυση του χώρου.

ΑΔΡΑΝΕΙΑ και ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ ή Ο ΦΟΒΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΕΡΜΑ

Η καταστολή όμως «βοήθησε» σ' ένα ξεκαθάρισμα αυτού του «χώρου». Οι ευκαιριακά συνειρσόμενοι, οι περαστικοί, αλλά και οι παραιτημένοι μέσα στη «θεωρητική» θολούρα τους χρειάζονταν ένα άλλοθι αποχώρησης, μια θεωρητικοποίηση του φόβου τους - γιατί το «παιχνίδι» είχε «χοντύνει» και αυτοί που θα συνέχιζαν θα ρίσκαραν. Έτσι λοιπόν ο καταδικαστικός αφορισμός για συντρόφους που έδρασαν δυναμικά, οι δηλώσεις μετάνοιας, το σαμποτάρισμα προσπαθειών δράσης, κάτω απ' το πρόσχημα του «ανεξέλεγκτου» των εξεγερμένων νεολαίων και τέλος η συσπείρωση γύρω από ανώδυνα σχήματα υπεράσπισης πολιτικών δικαιωμάτων - μεταβατικό στάδιο για την επαναφομοίωση - όλα αυτά ήταν η έκφραση αυτού που λέμε πως «ο φόβος φυλάει τα έρμα».

....ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ: ΣΗΜΕΙΟ ΟΡΙΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Μέσα σ' αυτό το κλίμα λοιπόν έρχεται η παρέμβαση στο Πολυτεχνείο να καταδείξει ότι η ύπαρξη των αναρχικών είναι μια κοινωνική πραγματικότητα. Σ' αυτή την κοινωνία και πως όσο περνάει ο καιρός αποχτάνε και φαντασία στην επιλογή των στόχων τους αλλά και δύναμη για να τους πραγματοποιήσουν. Δεν ήταν η επέτειος του Πολυτεχνείου, που οδήγησε σ' αυτή την παρέμβαση - σίγουρα όχι: γιατί το Πολυτεχνείο θάφτηκε κάτω απ' τα στεφάνια των λακέδων του κεφάλαιου - το Πολυτεχνείο όμως, ζει μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, έτσι λοιπόν για μας: ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΠΕΘΑΝΕ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ. 13 χρόνια απ' την εξέγερση: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ και ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ και ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Η παρέμβαση κρίνεται αναγκαία για να απαντήσουμε δυναμικά στην κρατική καταστολή, για να σπάσει το καλλιεργούμενο κλίμα του φόβου και της ήττας, να σπάσουν οι απαγορεύσεις των συγκεντρώσεών μας, για να αντισταθούμε στις μεθοδεύσεις του Κράτους, που αποσκοπούσαν στην εξόντωση των αναρχικών. Στόχος μας να δώσουμε τη μάχη εκεί όπου εμείς θα επιλέξουμε, εναρμονίζοντας τις κινήσεις όλων, διοχετεύοντας το μίσος για αυτή την κοινωνία σε στόχους αποτελεσματικούς, αποφεύγοντας τις συλλήψεις και επιτυγχάνοντας αιφνιδιαστικά χτυπήματα στο κράτος, αναγκάζοντάς το σε τακτική υποχώρηση - υποχώρηση που θα επιτευχθεί μέσα από την οργανωμένη δράση του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτά ξεκίνησε μια διαδικασία μεταξύ συντρόφων, που θεωρούσαν αναγκαία μια δυναμική παρουσία στο Πολυτεχνείο, στο βαθμό που η κρατι-

κή καταστολή και οι παρεμβάσεις των αναρχικών είχαν δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια μαζική προσέλευση κόσμου, στο μπλοκ των αναρχικών

Η εκτίμηση πολλών συντρόφων για την αναγκαιότητα μιας παρέμβασης κεντρικής τις ημέρες του πολυτεχνείου βρήκε πρακτικό αντίκτυπο στην κουβέντα της Τρίτης 11 Νοέμβρη στη Νομική. Πολλοί σύντροφοι και ομάδες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα. Απ' την κουβέντα προβλήθηκε έντονα η αναγκαιότητα της δράσης μας και συγκεκριμένα 13 χρόνια απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου, 6 χρόνια απ' τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελλοπούλου, 1 χρόνο απ' τη δολοφονία του Μ. Καλτεζά, η προσπάθεια του κράτους και των κομμάτων να μετατραπεί σε εθνική γιορτή η εξέγερση του Πολυτεχνείου να ξεχαστούν οι δολοφονίες της δημοκρατίας τους δεν μπορούσε να μας αφήσει αδιάφορους. Ακόμη οι συνεχείς απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων των αναρχικών καθιστούσαν απαραίτητη την πραγματοποίηση αυτής της συγκέντρωσης.

Τελικά αποφασίστηκε η συμμετοχή στο μνημόσυνο του Μιχάλη στο Ζωγράφου, η παρουσία μας και η αποδοκιμασία της κατάθεσης στεφανιών από τους ένστολους δολοφόνους στο πολυτεχνείο, πορεία από το Γαλάτσι στο πολυτεχνείο και συγκέντρωση τη Δευτέρα 17.11 στη Στουρνάρα και Μπότσαρη στο σημείο που σκότωσαν τον Μ. Καλτεζά. Η επόμενη κουβέντα στη Νομική Πέμπτη 13.11. πρόβαλε την αναγκαιότητα της οργάνωσης και της κινητοποίησής μας για να μπορέσουν να πραγματοποιηθούν οι επιλογές μας.

ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΤΕΦΑΝΙΩΝ

Το Σάββατο 15 του μήνα κατέθεσαν στεφάνι ο πρωθυπουργός, οι υπουργοί μαζί με στρατοκράτες και αστυνομικούς. Η μη ανακοίνωση της κατάθεσης απ' τον τύπο είχε σαν αποτέλεσμα να προσέλθουν λίγοι σύντροφοι, πράγμα που δεν επέτρεψε την αποτελεσματική παρέμβασή μας. Πριν καταθέσουν οι υπουργοί, 50 άτομα συγκεντρώθηκαν γύρω απ' το μνημείο της κατάθεσης όπου ασφαλίτες, μεατζήδες με σήματα του ΠΑΣΟΚ στα σακάκια τους καθώς και μέλη του ΠΑΣΟΚ έκαναν αλυσίδες. Με την εμφάνιση του Χαραλαμπίδου και των στρατοκρατών αναρτήθηκε πανώ και φωνάχτηκαν συνθήματα όπως: «Μπάτσες - γουρούνια - δολοφόνοι», «ΜΑΤ και ΜΕΑ δολοφονούν», «Εδώ και τώρα να διαλυθούν» και άλλα. Η έλλειψη οργάνωσης και ο μικρός αριθμός μας, επέτρεψαν στους επιτιθέμενους ΠΑΣΟΚίτες να μας απωθήσουν έξω απ' το Πολυτεχνείο. Αρκετοί, απάντησαν στα βίαια κτυπήματα και στον τραυματισμό των συντρόφων. Ο γραμματέας της Τ.Ο. ΠΑΣΟΚ Εξαρχείων, ο οποίος κατηύθυνε τους ξυλοδαρμούς βρέθηκε φαρδύς - πλατύς στην πλατεία Εξαρχείων (Ο «αγωνιστής» με τους «δημοκρατικούς αγώνες» σύμφωνα με προκήρυξη της Τ.Ο. Εξαρχείων πήρε μια έμπρακτη απάντηση).

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Το πρωί της Κυριακής 16.11 έξω απ' το Νεκροταφείο στο τέρμα Ζωγράφου άρχισαν να φθάνουν αρκετοί νέοι για να τιμήσουν τον Μιχάλη Καλτεζά. Πίσω απ' το πανώ που έγραφε «Πολυτεχνείο '73 - '80 - '85 Το κράτος δολοφονεί - ίδιοι οι δολοφόνοι οι ταξικοί εχθροί» και τις δεκάδες μαυροκόκκινες σημαίες οργανώθηκε πορεία. Με την παρουσία των γονέων και φίλων του μέσα σε συγκινητική ατμόσφαιρα έγινε το μνημόσυνο. Φωνάχτηκαν τα συνθήματα: «ο Μιχάλης ζει», «Το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει». Τραγουδήθηκε το τραγούδι «δεν παν' να μας χτυπούν με όπλους και κανόνια, δεν πα' να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόνια...». Φεύγοντας απ' το νεκροταφείο οργανώθηκε πορεία με τη συμμετοχή περίπου 500 ατόμων, η οποία διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους

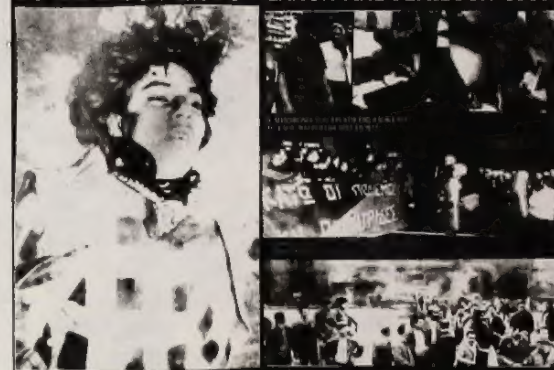

του Ζωγράφου και κατέληξε στη Γεωργίου Παπανδρέου. Η μαζική παρουσία και η οργανωτικότητα της πορείας επέτρεψαν να γίνει η πρώτη διαδήλωση των αναρχικών μετά τη γνωστή πορεία - απάντηση στη σκευωρία ενάντια στην Κατερίνα Ιατροπούλου.

ΠΟΡΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Την Κυριακή 16.11 στις 12 το μεσημέρι οργανώθηκε συγκέντρωση αναρχικών στο Γαλάτσι. Είχε προηγηθεί προπαγανδιστική κινητοποίηση με κόλλημα αφίσας και μοίρασμα προκηρύξεων. Η σχεδόν ταυτόχρονη ώρα πραγματοποίησής της με το μνημόσυνο δεν επέτρεψε τη μεγαλύτερη μαζικότητα αυτής της πορείας. Η πορεία έφτασε στο πολυτεχνείο στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Καλτεζάς. Σ' όλη τη διαδρομή ακολουθούσαν δυο κλούβες των ΜΑΤ και περιπολικά.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΓΕΜΙΖΟΥΝ ΟΡΓΗ

Γιατί όσο θα υπάρχει εξουσία
θα χαράμιζεται:
Γιατί όσο θα υπάρχει εξουσία
θα χαράμιζεται:
• σε πόλεις-κρεματόρια
• σε σχολεία-κλουβιά
• σε εργοστάσια-φυλακές

Όποιο πρόσωπο κι αν έχει η ζωή μας
θα δολοφονείται:
Όποιο πρόσωπο κι αν έχει η ζωή μας
θα δολοφονείται:
• από Μελίστες
• αργά απ' ανία και πληγή
• σε «ατυχήματα» τύπου Τσίρνομιλι

ΣΗΜΕΡΑ που η κριτική είναι ανώφελη η οργή έχει γίνει καθημερινή
ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ η θα καταστρέψει τον παλιό κόσμο η θα καταστραφεί απ' αυτόν

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ

ΠΟΡΕΙΑ: ΓΑΛΑΤΣΙ-ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ '86
ΩΡΑ 12.00 σ.σ. Ν. Τέρμα Γεωργίου

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

«Ολιγότερον θα φάγωμεν... Δεν είναι καλός διά να επιδιώξουμε τον ευδαιμονισμό... Πρέπει να περιορίσουμε την καταναλώσιν επί ευδαιμονισμού και ζωής και να αυξήσωμε τας επενδύσεις...»
(Καθαρεύουσα)

(Γεώργιος Παπαδόπουλος)

«Ήλια λιτότητα... Δεν μπορούμε να καταναλώσουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε... Χρειάζονται επενδύσεις και σκληρός αγώνας απ' όλους μας...»
(Δημοτική)

(Ανδρέας Παπανδρέου)

Αυτά ήταν τα λόγια της εξουσίας στην εποχή της Χούντας διατυπωμένα στην καθαρεύουσα, και τα λόγια της εξουσίας του «σοσιαλιστικού» ΠΑΣΟΚ στη δημοτική. Η εξουσία, όποιο πρόσωπο κι αν έχει, απαιτεί πάντα τα ίδια από μας. Οι φορείς της αλλάζουν μέσα στο χρόνο, αλλά η ουσία της παραμένει η ίδια.

Δέκα εννέα χρόνια μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα και δώδεκα χρόνια από την έναρξη της Μεταπολίτευσης το διαχρονικό τραίνο της εξουσίας συνεχίζει την πορεία του φορτωμένο με ανθρώπινα ράκη. Αν κατέβουμε όλοι από το τραίνο, ποιος ο λόγος του να υπάρχει; Η επιχείρηση θα πέσει έξω.

Σήμερα που οι εξουσιαστές μας χρησιμοποιούν πολύ πιο εκσυγχρονισμένα και απάνθρωπα μέσα, για να καταστείλουν κάθε κοινωνική αντίδραση, όλα δείχνουν ότι «ο κόμπος έφτασε στο χτένι».

Έχουμε λοιπόν από το ΠΑΣΟΚ πρώτα απ' όλα μια εν ψυχρώ δολοφονία του 15άχρονου Μ. ΚΑΛΤΕΖΑ, στη διάρκεια της περσινης πορείας για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Μια δολοφονία που μας θύμιζε την ανάλογη πορεία του '80, όπου δολοφονήθηκαν ο Κουμής και η Κανελλοπούλου, από τη δεξιά βέβαια τότε.

Βλέπουμε επίσης το ΠΑΣΟΚ στη διάρκεια της χρονιάς που μας πέρασε να στήνει ανεπιτυχώς τις σκευωρίες του ενάντια στην αγωνίστρια δικηγόρο Κ. Ιατροπούλου, να χτυπάει με τη σειρά του τους διαδηλωτές εργάτες (ΠΕΡΦΙΑ και της ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ) και τέλος να δολοφονεί τον εργάτη Άγγελο Μαυροσιδη.

Οι ίδιοι που δολοφονούσαν επί Χούντας, οι ίδιοι που χτυπούσαν επί Ν.Δ., παίζουν το ρόλο τους και επί ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα, στις φυλακές, καθημερινά βασανίζονται και πεθαίνουν άνθρωποι. Άνθρωποι κλείνονται μέσα με αποκλειστικό ενοχοποιητικό στοιχείο τις ιδέες τους (π.χ. οι αντιεξουσιαστές κρατούμενοι στη Θεσσαλονίκη) ενώ ξεδιάντροπα άλλοι σαν τον Γκιωνάκη κυκλοφορούν και παίζουν στο θέατρό τους ελεύθερα, μολονότι πυροβόλησαν από πρόθεση και παραλίγο να είχαν σκοτώσει.

Οι δολοφονίες λοιπόν, η άμεση καταστολή και οι ύπουλες σκευωρίες είναι τα όπλα της εξουσίας ενάντια σ' αυτούς που αλλοφάνερα της αντιστέκονται. Για τους υπόλοιπους, αυτούς που δεν σηκώνουν κεφάλι και αρκούνται σε σιωπηλή ανοχή, η αν-

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 3

ημετέρας δεν είναι πολύ καλύτερη. Σ' αυτή την περίπτωση το μέγα μαζικής παρακλήρωσης, ο κίτρινος τύπος, ο βομβαρδισμός με διαφημίσεις και γελοία «πρότυπα» χρησιμοποιούνται με σκοπό την καθολική ψυχολογική και ιδεολογική απονέκρωσή μας. Το σύστημα θέλει να μας διατηρεί πόνια στην υπηρεσία του και γι' αυτό είναι αδίστακτο.

Σ' αυτό το σημείο λοιπόν έρχονται τα οικονομικά μέτρα σαν το έσχατο μέσο της ολοκληρωτικής ισοπέδωσης. Από τη μία πετυχαίνουν να υποβιβάζουν τη ζωή μας καταδικασμένη σε στέρωση κι εξαθλίωση κι από την άλλη στοχεύουν στο να καταθύνουν τη σκέψη μας σε αναμάσηση σλόγκαν όπως τα παρακάτω: «Μέτρα λιτότητας, σφιζέμο στο ζωνάρι, ανάγκη για περισσότερες επενδύσεις».

Όλοι οι παραπάνω τρόποι που έχει στη διάθεσή του το σύστημα καταφέρνουν σε γενικές γραμμές να διατηρούν την κυρίαρχη νοοτροπία που δεν είναι άλλη από την αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας. Έτσι, για παράδειγμα, ο εργάτης που πληρώνει με τον ιδρώτα του συνεχώς το αφεντικό - εξουσιαστή του, γυρίζοντας κάθε μέρα σπίτι του ξεσκά την καταπιεσμένη του προσωπικότητα χτυπώντας τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Ο καταπιεζόμενος γίνεται με τη σειρά του καταπιεστής και η αλυσίδα της εξουσίας διατηρείται και συνεχίζεται.

Παράλληλα το Κράτος προτείνει λύσεις που καθημερινά μας προβάλλονται από το σύστημα και που, μολονότι συχνά καταδικάζονται, φοναχτά στην ουσία υποβάλλονται απ' αυτό. Τα ναρκωτικά λοιπόν, το ποτό, ο φανατισμός των γηπέδων μειώνουν σημαντικά τις πιθανότητες ανατροπής της κοινωνίας της καταπίεσης. Οι εξουσιαστές ανενόχλητοι κυριαρχούν πάνω σε μια κοινωνία συμβιβασμένων.

Ανάγκη συνεκώς επιτακτική είναι να αναζητήσουμε μια λύση που θα σπάει τα πλαίσια που μας καθορίζουν. Η λύση είναι να αμφισβητήσουμε την κρατική εξουσία και να προσπαθήσουμε να την ανατρέψουμε.

— Αντίσταση ενάντια στην κοινωνία της αποξένωσης της αλλοτρίωσης

— Να κληρώσουν οι δολοφόνοι του Καλτεζά και του Μαυροειδή

— Να απελευθερωθούν οι αντιεξουσιαστές κρατούμενοι της Θεσσαλονίκης.

— Να καταργηθεί το Νταχάου της Κέρκυρας.

— Να μην περάσει ο νόμος για το ηλεκτρονικό φακέλωμα.

— Να οργανώσουμε την κοινωνική αντίσταση και να αντισταθούμε στην κρατική καταστολή.

Η σωπή είναι συνεχής.

Πορεία από το Γαλάτσι στο Πολυτεχνείο

Κυριακή 16 Νοέμβρη ώρα 12 μεσημέρι

στο Ν. Τέρμα (τέρμα λεωφορείων)

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ — Η ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ 4 ΜΠΑΤΣΩΝ

Μέσα σε ένα κλίμα πρωτοφανούς αστυνομοκρατίας και παρά τις κινδυνολογίες του αστικού τύπου, στις 4 το απόγευμα, Στουρνάρα και Μπότση άρχισε να μαζεύεται ο κόσμος. Αφού σχηματίστηκαν οι αλυσίδες με πανό και σημαίες, στις 5 περίπου ξεκίνησε η πορεία προς την Πατησίων. Οι φωτογράφοι προειδοποιήθηκαν να μη βγάλουν φωτογραφίες για τους γνωστούς λόγους. (Η δυνατότητα να φωτογραφίζουν βράδυ χωρίς φλας δεν επέτρεψε στον έλεγχο της κατάστασής με αποτέλεσμα τις γνωστές φωτογραφίες της Ακρόπολης και του Ελεύθερου Τύπου την άλλη μέρα). Το μπλοκ των Αναρχικών βρέθηκε στο τέλος της πορείας των κομματικών και των λειψάνων του αριστερισμού. Στη Σολωμού εντοπίζονται ασφαλίτες με πολιτικά, διώχνοντας δυναμικά, ενώ ένας απ' αυτούς «χάνει το όπλο του» - όπως ο ίδιος δήλωσε την επόμενη μέρα. Η πορεία ξεκινάει, το μπλοκ ενισχύεται και τα συνθήματα δίνουν την ατμόσφαιρα «Μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», «Φασίστα τσολάνι Δροσογιάννη», «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει», «Αλήτες είναι τα ΜΑΤ και οι ασφαλίτες», «Όταν σκοτώσουν τα παιδιά σας τότε θα βγείτε απ' τα κλουβιά σας», «Η πάλη είναι αντικρατική, Τιμή τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή», «Σ' αυτή την πόλη, σ' αυτή την κοινωνία, μια μέρα η εξέγερση δε θάνει ουτοπία».

Η πορεία ανεβαίνει στη Σταδίου. Απέναντι απ' την Σανταρόφα κόβεται το καλώδιο της κάμερας της εθνικής τράπεζας, που παρακολουθεί την πορεία. Η πορεία συνεχίζεται με ενισχυμένες αλυσίδες προς πίσω και στο πλάι. Όταν φτάνει στη Βουλή η συμμετοχή έξι χιλιάδων ατόμων στο μπλοκ των αναρχικών είναι γεγονός. Με ανεβασμένο το ηθικό η πορεία συνεχίζεται προς την πρεσβεία. Στη Βασ. Σοφίας μετά το Χίλτον εντοπίζονται τρεις ασφαλίτες που παρακολουθούν την πορεία. Απωθούνται δυναμικά, αποπλίζονται ενώ κλαίει για το κακό που τους βρήκε. (Την άλλη μέρα ο Δροσογιάννης για να καλύψει το γεγονός της παρακολούθησης δηλώνει ότι εκτελούσαν υπηρεσία). Η πορεία συνεχίζεται ομαλά και τελειώνει μπροστά στην Αμερικανική Πρεσβεία. Οι αστυνομικές δυνάμεις με κρανοφόρους και κλούβες ακολουθούν σε παράλληλους δρόμους. Την ίδια ώρα υπουργοί σπεύδουν στο κτίριο της Γενικής Ασφάλειας ανήσυχτοι. Από τον ασύρματο ακούγονται διάφορα τραγελαφικά: «εστεναχωρήθη ο Νίκων, Τι σου κάνω μάνα μου, Λιγούρια, βγάλε τα πιστόλια σας» κ.λ.π. ο Νίκων ατάραχος συνιστά ηρεμία.

Ο κύριος όγκος της πορείας διαλύεται κατεβαίνοντας τη Λ. Αλεξάνδρας. Κρανοφόροι που έχουν παρατα-

χτεί, αρχίζουν να τρομοκρατούν και να καταδιώκουν τον κόσμο. Η εντολή είναι σαφής. Να μην καταλήξουν οι αναρχικοί στην εξάρχεια, όπου ΜΕΑτζήδες και ΜΑΤατζήδες μπαίνουν στα μαγαζιά και διώχνουν τον κόσμο. Το ίδιο βράδυ στέλνεται το παρακάτω κείμενο στον τύπο:

«Σήμερα αποδείξαμε με τη δυναμική διαδήλωση χιλιάδων ατόμων, ότι οι μεθοδεύσεις του κράτους για την εξόντωση των αναρχικών δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Δεκατρία χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έξι χρόνια από τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελοπούλου, ένα χρόνο από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά, οι 17 χιλιάδες ένοπλοι μισθοφόροι του κράτους, η γενικευμένη τρομοκρατία δεν μπόρεσε να καταστείλει τη θέληση των αναρχικών να διαδηλώσουν τιμώντας τον 15χρονο εξεγερμένο Μιχάλη Καλτεζά. Ο Αγώνας Συνεχίζεται.

Αναρχικές Ομάδες Αθήνας

η μικρομεσαία τρομοκρατία και η συμβολή του Τύπου

Η τρομοκρατία όπως εκφράστηκε μέσα απ' τις εφημερίδες των προηγούμενων μερών: «ΑΣΦΥΧΤΙΚΟΣ ΚΛΟΙΟΣ», «17.000 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗ», φόβισε τους μικρομεσαίους, που δεν κατεβαίνουν στην πορεία των κομματικών, μειώνοντας κατά το μισό τον όγκο της πορείας σε σχέση με την περσινή. Την επομένη της πορείας μέρα, παρά την προσπάθειά τους να αποκρύψουν το γεγονός της μαζικής παρουσίας των αναρχικών, η προβολή του ξυλοδαρμού και αποπλισμού των μπάτσων έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα απ' τα επιδιωκόμενα - η εικόνα του πανίσχυρου αστυνομικού κράτους, που «πλάσαραν» τις προηγούμενες μέρες κατέρρευσε.

Με βάση τις φωτογραφίες του «Ελεύθερου Τύπου» και με τη συμβολή των χαφιέδων «λειτουργών» της 4ης εξουσίας συλλαμβάνεται και ανακρίνεται ο ποδηλάτης Βαγγέλης Παπαδάκης και σχηματίζεται δικογραφία σε βάρος του. Την Κυριακή 23.11 συλλαμβάνεται ο Σωτήρης Δελγιάννης με ένα από τα περιστροφά των αποπλισμένων μπάτσων στο αεροδρόμιο. Ανακρίνεται και αφού απολογείται προφυλακίζεται με τις κατηγορίες της πρόκλησης σωματικών βλαβών, ληστείας, εξύβρισης Αρχής και Συμβόλων. (Το κράτος πάντα εκμεταλλεύεται την αφέλεια και την επιπολαιότητα).

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ και ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Απάντηση κεντρική και επιθετική στην κρατική καταστολή, ξεφτίλισμός και διαπόμπευση του αστυνομικού μηχανισμού

Η εκτίμηση των συντρόφων για την αναγκαιότητα της δράσης μας τις ημέρες του πολυτεχνείου κρίθηκε από τα πράγματα επιτυχημένη. Μετά από μια χρονιά συνεχούς καταστολής μια μαζική συγκέντρωση έσπασε πρακτικά τις απαγορεύσεις, συσπείρωσε τους αναρχικούς. Η προσέλευση στην πορεία χιλιάδων νεαρών, σε μια εποχή όπου πολλοί αναφέρονται στην συντηρητικοποίηση της νεολαίας και αναζητούν συνεργασίες αποδεκτών «προσωποκλήτων», για να μπορέσουν να μιλήσουν και σπάνια να πράξουν, σε μια εποχή όπου οι κομματικές νεολαίες συρρικνώνονται μη μπορώντας να δώσουν απαντήσεις στα κοινωνικά ζητήματα, η συνεχής έμπραχτη δράση, μας συσπειρώνει ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας. Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες μας δεν παλεύονται με τη δημιουργία ευνοϊκών συσχετισμών, αλλά με τη συνέχιση και το πλάτεμα της δράσης μας.

Η διαδικασία των συζητήσεων στη Νομική ξεπέρασε μερικά - και παρακάτω θα δούμε γιατί - την περιοριστική πρακτική του να παίρνουν πρωτοβουλίες 5-6 άτομα και οι υπόλοιποι να ακολουθούν. Οι κοινές διαδικασίες σ' όλα τα επίπεδα, όπου όλοι μετέχουν και συναποφασίζουν, πρέπει να είναι μόνιμη πρακτική μας, αν θέλουμε να προωθήσουμε τη συλλογικότητα.

Η επιλογή του χώρου της συγκέντρωσης στο πολυτεχνείο έγινε για να τιμηθεί ο 15χρονος εξεγερμένος Μιχάλης Καλτεζάς, αλλά και για να αποφευχθεί ο αποκλεισμός μας απ' τους μπάτσους, όπως θα γινόταν στον ελεγχόμενο πια χώρο των Προπυλαίων. Η οργάνωση των συγκεντρώσεων ήταν πάντα «η αχίλλειος πτέρνα». Η μη ύπαρξη εμπειρίας και μεθοδευμένης προσπάθειας στον οργανωτικό τομέα είχε στο παρελθόν δυσάρεστες επιπτώσεις. Αυτή τη φορά όμως έγιναν μερικά βήματα, όπως η ύπαρξη οργανωμένων αλυσίδων μπρος πίσω και στα πλάγια και η συνεκτικότητα στον κύριο όγκο του μπλοκ, αλλά η αποφυγή των σπασμωδικών αντιδράσεων (π.χ. σπασίματα) ήταν περισσότερο αυθόρμητη αποδοχή παρά οργανωμένη θέληση. Μια χαλαρή πορεία δεν θα μπορούσε να απαντήσει σε μια οργανωμένη πρόκληση του κράτους. Αν μια επίθεση στο μπλοκ των αναρχικών δεν πραγματοποιήθηκε οφείλεται στο ότι ο μικρομεσαίος Θωπερικός «σοσιαλισμός» θα έτριζε με ένα μακελειό αυτή τη στιγμή).

Μια απ' τις κύριες αδυναμίες του χώρου είναι η έλλειψη των υλικών μέσων. Έτσι η απουσία ντυντούκας ήταν απαράδεκτη, όπως και η έλλειψη πανών και ακόμη περισσότερο η έλλειψη προκήρυξης. Η προπαγανδιστική δουλειά και ειδικά στις συνοικίες ήταν περιορισμένη. Η χρόνια «οικονομική κρίση» που μας πλήττει δεν επέτρεψε την έκδοση πολλών αφισών και προκηρύξεων. Είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπιστεί για να βρεθεί μια μόνιμη λύση. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της μη μόνιμης επαφής και συνεργασίας σ' αυτό το χώρο για να αντιμετωπίζονται τα κοινά προβλήματα και όλοι να συνεισφέρουν στη λύση τους. Η δουλειά μερικών συντρόφων δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη λειτουργικότητα του χώρου συνολικά.

Ο αποπλισμός των 4 αστυνομικών ήταν κάτι που για πρώτη φορά συνέβη σε διαδήλωση. Μια αυθόρμητη ενέργεια ενάντια στις δολοφονίες και την τρομοκρατία που εξαπολύουν καθημερινά οι ένοπλοι μισθοφόροι του κράτους. Η ενέργεια του αποπλισμού έδρασε καταλυτικά στη συνείδηση του κόσμου και απεδείξε ότι στο μέτρο που υπάρχουν έστω και στοιχειωδώς, οργανωμένες παρεμβάσεις αυθόρμητες ενέργειες είναι πιο αποτελεσματικές απ' τις οποιοσδήποτε προπαγανδιστικές διακηρύξεις περί αποπλισμού και διάλυσης των ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Εν κατακλείδι

Η παρέμβαση όμως αυτή δεν πρέπει να αποτελέσει μιά αναλαμπή δίχως προοπτική. Να αναζητήσουμε τις διαδικασίες και τους τρόπους με τους οποίους θα συνεχίσουμε τις παρεμβάσεις μας. Να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας, αποφεύγοντας την αποσπασματική διάχυση, συντονίζοντας τη δράση μας.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '86 ΣΤΗΝ ΚΑΒΑΛΑ

Δεκατρία χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73. Έξι χρόνια από τη δολοφονία των Κουμή - Κανελλοπούλου το '80. Μόλις ένας χρόνος από τη δολοφονία του Μιχάλη το '85.

Αυτή η τελευταία δολοφονία, ήταν ο σημαντικότερος παράγοντας επηρεασμού, για να αποφασίσουμε στη Καβάλα - οι ομάδες ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ και ΟΜΑΔΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ - συγκέντρωση και πορεία για τη φετινή επέτειο του Πολυτεχνείου. (Τα προηγούμενα χρόνια δεν υπήρχε συμμετοχή μας, και οι κομματικοί γιορτάζανε μόνοι τους, χωρισμένοι στα πολιτικά τους μικρομάγαζα). Η συγκέντρωση φυσικά προπαγανδίστηκε από τις προηγούμενες μέρες, με αφίσσες - τρεις - που κυκλοφόρησαν, καθώς και με το μοίρασμα προκήρυξης την προηγούμενη, από την ομάδα «ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ».

Δευτέρα 17 Νοέμβρη. 4.30 μ.μ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΚΑΒΑΛΑΣ.

Κατάθεση στεφανιών. «Εκ μέρους της ΕΛ.ΑΣ ο διοικητής κ...» Άκρα του τάφου σιωπή από Κνίτες, Πασόκους οι οποίοι μέχρι εκείνη τη στιγμή για το κάθε στεφάνι, ανάλογα με την προέλευσή του, κυριάρχουσε και κάποιο σύνθημα. Είμαστε συγκεντρωμένοι περίπου 30 άτομα, και ο αστυνομικός διευθυντής πιθανότατα - της Καβάλας δεν ένοιωθε καλά, καθώς πήγαινε να απωθήσει το στεφάνι της ΕΛ.ΑΣ στους ήρωες του Πολυτεχνείου. Ο άνθρωπος ξεφύλλιστηκε, έγινε πράσινος, κόκκινος, κίτρινος, χλώμιασε και γρήγορα κατέβηκε τα λίγα σκαλάκια του ηρώου. Αιτία τα συνθήματα που εκείνη τη στιγμή ακουγόντουσαν από εμάς, επειδή φυσικά είμαστε οι μόνοι που είχαμε να πούμε κάτι. Οι Κνίτες σαστισμένοι, οι Πασόκοι αγανακτισμένοι και οι Ρηγάδες σιωπηροί. Φυσικά τα συνθήματα συνεχίζονται. Και σίγουρα πολλοί από τους κομματικούς συζητώντας, συμφώνησαν στο ότι, «δεν θάπρεπε να αφήσουμε τους αναρχικούς να πάρουν την καλύτερη θέση, δίπλα ακριβώς στο μνημείο των ηρώων και το άγαλμα της ελευθερίας όπου γίνεται η κατάνηση». ΑΣ ΔΟΚΙΜΑΖΑΝ.

Στη συνέχεια και κατά τη διάρκεια της πορείας, το μπλοκ των αναρχικών, αντιεξουσιαστών, εναλλακτικών και αυτόνομων αυξάνεται, κι έτσι βρισκόμαστε με το μεγαλύτερο αριθμό ατόμων που έχουν κατεβεί ποτέ ε πορεία μετά από κάλεσμά μας. Περίπου 60-70 άτομα αριθμός σημαντικός για την Καβάλα, κι ενδεικτικά αναφέρουμε ότι στο μπλοκ των Ρηγάδων, βρισκόταν περίπου 10-15 άτομα. Με τα γνωστά συνθήματα του χώρου μας, συνεχίστηκε η πορεία, καθώς και το μοίρασμα του «ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ» σε διάφορο κόσμο.

Το σημαντικό - σαν πρώτη άποψη - στην όλη υπόθεση για το χώρο της Καβάλας είναι ότι τα σταθερά 40-50 άτομα που κατέβαιναν σε κάθε κάλεσμά για συγκέντρωση και πορεία στην Καβάλα ξαφνικά αυξήθηκαν. Ελπίζουμε και θέλουμε να πιστεύουμε ότι ευκαιριακά.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΕΙΣΟΔΟΣ - ΚΙΝΔΥΝΟΥ»
ΟΜΑΔΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΕΞΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ

«Κάποιοι έκλεψαν τη φωνή μας και τη μεταχειρίστηκαν γι' άλλους σκοπούς, δεν έπρεπε να τους αφήσουμε».

(Δημήτρης Παπαχρήστος, εκφωνητής στο Πολυτεχνείο)

Όπως και ο Μάης του '68 έτσι και το Πολυτεχνείο του '73 ήταν μια αυθόρμητη εξέγερση, με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος και το πέρας σε μια άλλη κοινωνία με εντελώς διαφορετικές δομές.

Παρόλ' αυτά όλοι θα θελήσουν να δικαιώσουν την πολιτική τους, ο καθένας θα προσπαθήσει να προσαρμόσει την εξέγερση του Πολυτεχνείου στα μέτρα του.

Το ΚΚΕ θα σκυλιάσει να φωνάζει «ο αγώνας συνεχίζεται», ξεχνώντας την επιδεικτική αποχώρηση της Πανοπουδαστικής από το χώρο του Πολυτεχνείου στις 14 του Νοέμβρη, (με το επιχείρημα ότι η πρωτοβουλία της κατάληψης είναι ανεύθιμη και τυχοδιωκτική) ξεχνώντας ότι, η εκπληκτική επιτυχία της κατάληψης ήταν και ο μόνος λόγος που τελικά δεν δόθηκε ανακοίνωση στον Τύπο που καταγγέλει, την πρωτοβουλία των «αριστεριστών» που έβεταν σε κίνδυνο τη «φιλελευθεροποίηση» του Μαρκεζίνη (ακόμα και σήμερα η Π.Σ.Κ. αρνείται το συγκεκριμένο γεγονός και προσπαθεί να το αποκρύψει) και τέλος ξεχνώντας την πολιτική καπνελεία μετά.

Το ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση, περίφανα και λίγο υπεροπτικά θα πει πως «ο αγώνας δικαιώνεται» (και θα 'χει δίκιο, ειδικά μετά τη δολοφονία του Καλτεζά, να το λέει αυτό...).

Το ΚΚΕσωτερικού θα προσπαθήσει να εξηγήσει τα γεγονότα και ίσως να προσπαθήσει να καταλάβει και την αποχώρηση των Μηχανολόγων από το Πολυτεχνείο, κάτω από την καθοδήγηση της «Ρηγάδικής» επιτροπής του.

Οι δεξιοί τι να πούνε; Θα παραμονεύουν πάλι στη γωνία να δούνε τι μπορούν να εκμεταλλευτούν...

Η άκρα αριστερά, περισσότερο συναισθηματικά και αυτό δεν είναι κακό, για μια φορά ακόμα θα διαμαρτυρηθεί για το ποιος έκανε το Πολυτεχνείο, μια και την πνίγει δικαιολογημένα η ιστορική δικαίωση, αλλά και την κρατάει, προσέξτε, για να υπάρχει...

«Εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης» λοιπόν, «ο αγώνας τώρα αρχίζει». Τα συνθήματα πόσο νόημα περιέχουν ακόμα; Εδώ πλέον

τα πράγματα λειτουργούν σαν ολόγαν. «Έξω οι Αμερικάνοι», «Έξω από το ΝΑΤΟ», «Κάτω το κράτος», «κάτω στο Πειραιά στα Καμίνια», μ' άλλα λόγια: «Αραμπάδες και καρούλια βάσανα πούχει η αγάπη».

Και γιατί...

όλα αυτά σε τόσο κοροϊδευτικό; Είναι γιατί μέσα σε δεκατρία χρόνια πολλά πράγματα ξεφύλλιστηκαν, μια σύγχυση απλώθηκε και αποδυνάμωσε πράγματα και καταστάσεις που μας στηρίζανε και που λειτουργούσαν ανατρεπτικά...

Στο σημερινό πια αλαλούμι τα πράγματα μερβδούνται πολύ άσχημα. Από τη μια η Δεξιά παρουσιάζεται με ένα καινούριο πρόσωπο, διεκδικώντας μεθούριο την εξουσία και με μια πρωτόφαντη και ίσως κομικοτραγική «έλλειψη μνήμης».

Ξαφνικά, η στάση της στην επταετία, οι απαγορεύσεις των πορειών για το Πολυτεχνείο (με δικαιολογία φυσικά πως ο αγώνας δικαιώθηκε τη στιγμή που έπεσε η χούντα), οι καταστολές των απεργιακών κινητοποιήσεων και οι δολοφονίες των Κουμή και Κανελλοπούλου, ως δια μαγείας ξεχνούνται, σαν αυτά τα έκτροπα να μην έγιναν ποτέ.

Το ΠΑΣΟΚ από την άλλη, δικαίωσε τον αγώνα με τα αντιεργατικά του μέτρα, με την εικονική Α.Τ.Α (ή α.τ.α...) που έδωσε για να κλείσει μερικά στόματα, την απαγόρευση των απεργιών με την ψήφισή του άρθρου 4, την απαγόρευση της αφισσοκόλησης κ.λ.π.

Προσπαθεί ν' ανεβάσει το τιράζ του με την φαινομενικά υπερήφανη εξωτερική πολιτική, ενώ χρεώνει τον τόπο οικονομικά στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Εμφανίζεται ως υπερασπιστής της ειρήνης, ενώ οδηγείται σε ένα πρωτοφανή ανταγωνισμό στο θέμα των εξοπλισμών με την Τουρκία, αλλά και φυλακίζει αντιπυρηνικούς διαδηλωτές. Ανέχεται τον Λεπέν και τους ΕΠΕΝίτες (τους βγάλε μάλιστα και στην τηλεόραση!) Καταστέλλει τις εργατικές κινητοποιήσεις και κρατάει ρατσιστική στάση απέναντι στη νεολαία. Δολοφονούνται κατά λάθος οι Σινώφρας, Μπωλ, Κανδανολέοντας, ενώ μπαίνει στο αρχείο ο φάκελος των Κουμή - Κανελλοπούλου.

Εντωμεταξύ το ΠΑΣΟΚ εφαρμόζει τα μέτρα λιτότητας και είναι φανερό ότι οποιαδήποτε πολιτική λιτότητας εγείρει κοινωνική αντίδραση. Προσπαθώντας ν' αντιμετωπίσει αυτή την αντίδραση η εξουσία, θέτει σε λειτουργία όλους τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς. Έτσι έχουμε την πρόβα τζενεράλε στο περσινό Πολυτεχνείο με τη δολοφονία του Καλτεζά και με την καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου στο Χημείο (όπως ακριβώς και η χούντα τον Νοέμβρη του '73).

Το επόμενο βήμα ήταν η δολοφονία του Μαυροειδή (απεργό εργάτη της ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ).

Μ' αυτό το τρόπο, η εξουσία πειραματιζόμενη πάνω στο χώρο (αναρχικό, εξωκοινοβουλευτικό) και προβάλλοντας μέσα από τον Τύπο αυτά τα γεγονότα, όπως θέλει, σφυγμομετρεί τις αντιδράσεις του κόσμου και περνάει μια συγκεκριμένη προπαγάνδα με σκοπό να δημιουργήσει τις ιδανικές συνθήκες ώστε να φτάσει ομαλά στο στόχο της: καταστολή των εργατικών και κοινωνικών αντιδράσεων.

Ο αγώνας όμως ακόμα δεν δικαιώθηκε, ο αγώνας ποτέ δεν θα δικαιωθεί, το αυθόρμητο πουθενά δεν έγινε εξουσία...

Και εδώ δεν σταματάει η δική μας δράση. Το Πολυτεχνείο «δικαιώθηκε» στο βαθμό που εκπληρώθηκαν τα αιτήματά του. Αναγνωρίζοντας αυτή τη πραγματικότητα, καλούμε, όλους όσους ονειρεύονται τη δική τους εξέγερση για ζωή, ν' αναπροσαρμόσουν την πάλη του Πολυτεχνείου σε αιτήματα καινούργια και σε επίπεδα διαφορετικά.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μας ωθεί να εκφράσουμε νέους αγώνες, νέους προβληματισμούς, **ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ**

...Γι' αυτό σου λέω

Ξίριξε τα δόντια κι ετοιμάσου

Κάπου και συ να ωφεληθείς

Εξάλλου γίνεσαι ικανός για κάτι
μόναχα σαν αρχίσεις να το κάνεις.

(Δώρος Λοΐζος)

Φέτος γι άλλη μια φορά θα στηθούν οι διάφορες φέστες για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Για ένα γεγονός που είναι δίκαια εορτάσιμο από την ελληνική εξουσία, γιατί κατανόησε ότι έπρεπε επιτέλους να φορέσει το προσώπιο της «δημοκρατικότητας», πετώντας εκείνο το αναχρονιστικό της στρατιωτικής χούντας. Κατανόησε ότι οι νόμοι κι οι κανόνες συσσώρευσης του κεφαλαίου έπρεπε να εκσυγχρονιστούν για να υπάρξουν καλύτερα αποτελέσματα (φυσικά ευνοϊκά για τους καπιταλιστές). Έτσι εκμεταλλεύτηκε την εξέγερση του Νοέμβρη '73, η οποία δεν καταναλώθηκε μόνο μέσα στο ελεγχόμενο φοιτητικό κίνημα των καταληψιών της 17ης Νοέμβρη αλλά προχώρησε έξω από το χώρο του πολυτεχνείου. Πήρε τη μορφή της κοινωνικής επανάστασης.

Αυτοί που λυσσαλέα χτύπησαν αυτή την εξέγερση την έχουν τώρα ιδιοποιηθεί. Οτι δεν μπόρεσαν τότε να καταστείλουν και ν' αφομοιώσουν προσπαθούν τώρα να μας κάνουν να το ξεχάσουμε. Να ξεχάσουμε την επίθεση στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και τις πυρπολήσεις τραπεζών, να ξεχάσουμε τους πυροβολισμούς ενάντια σε αστυνομικούς, τα σπασμένα και λεηλατημένα σούπερ-μάρκετ.

Η καθιέρωση της επέτειου της εξέγερσης ως εθνικής γιορτής, οι δημοκρατικοί, αντιμπερλιαστικοί και αντιφασιστικοί λόγοι προσπαθούν να κρύψουν το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που εκφράστηκε εκείνες τις μέρες. Τα πολυτελή άλμπουμ και βιβλία των εκδοτικών οίκων προσπαθούν να σβήσουν τα συνθήματα που ακόμα ξεπροβάλλουν απ' τα ντουβάρια του Πολυτεχνείου: «Κοινωνική επανάσταση», «Μάης 1968: Εργατική Συμβούλια», «κάτω η μισθωτή εργασία», «Οι πατριώτες είναι μαλάκες», «Κάτω ο Στρατός», «Κάτω το κεφάλαιο», «Κάτω το Κράτος». Οι γιορτές για το Πολυτεχνείο προσπαθούν να κρύψουν τη γιορτή που οργάνωσε το κοινωνικό κίνημα ανατροπής και που τελείωσε άδοξα το πρωί του Σαββάτου στις 17 Νοεμβρίου του 1973.

Η εξύμνηση των φοιτητών που ζήτημα την πτώση της χούντας προσπαθεί να αποκρύψει το κοινωνικό κίνημα που ζήτηγε ολόκληρο τον κόσμο, όπως ακριβώς ο φανατισμός της ΚΝΕ προσπαθεί να ανατρέψει το δημοσίευμα της «Πανοπουδαστικής» Νο 8 για τους 350 προβοκάτορες που κατέλαβαν το Πολυτεχνείο.

Οι αντιθέσεις μεταξύ των τότε αλλά και των σημερινών φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις γύρω από το πρόβλημα του πως συνδέονται τα φοιτητικά και συνδικαλιστικά αιτήματα με την αποκατάσταση της δημοκρατίας (τότε) ή την εκδημοκρατικοποίηση (τώρα). Οι αντιθέσεις των φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις πάνω στην εύρυθμη συσσώρευση του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Με όλα αυτά δεν επιδιώκουμε να «οικειοποιηθούμε» την εξέγερση του Νοέμβρη. Αυτή ανήκει -ως εμπειρία- σ' όλους αυτούς και μόνον αυτούς που τη δημιούργησαν: στο κοινωνικό κίνημα. Στο κοινωνικό κίνημα που το Νοέμβρη του 1973 εκφράστηκε ως αντιδικτατορικό κίνημα αλλά και ως κοινωνικό κίνημα ανατροπής.

Το ανατρεπτικό κίνημα ήταν αυτό που εκφράστηκε κυρίως έξω απ' το Πολυτεχνείο, απ' τους νεαρούς εργάτες, τους άεργους, τους μαθητές, το κουρελοπρολεταριάτο, το «όπουτα» στοιχεία της Ομόνοιας και της Βάθης που με πρωτοφανή ωριμότητα - αυθόρμητα - συγκρούσαν με την αστυνομία κι έστηναν οδοφράγματα.

Φτάνουμε ακόμη στο σημείο η Ελληνική Αστυνομία (σύμβολο καταπίεσης και μέσο άσκησης της εξουσίας) στις πρώινες μέρες του ΠΑΣΟΚ να καταθέτει στεφάνι για το Πολυτεχνείο χωρίς να έχει διασαφηνίσει ακόμη ο κ. Αρκουδέας στη μνήμη ποιάς «πλευράς» καταθέτεται το στεφάνι.

Ταυτόχρονα εδώ και χρόνια η εξουσία τιμά με το δικό της τρόπο την εξέγερση του Πολυτεχνείου: ξύλο - συλλήψεις - δολοφονίες. Οι μορφές των Κουμή - Κανελλοπούλου - Καλτεζά λησμονούνται κάθε 17 Νοέμβρη πάνω απ' τα κεφάλια αυτών που καταθέτουν στεφάνι βγάζοντας ατελείωτους λόγους για «τη Δημοκρατία, την Ελευθερία που έχουν γίνει για πράξη». Οι «ακόμα καλύτερες μέρες» που μας υποσχέθηκαν οι διαχειριστές της εξουσίας δεν είναι παρά απογοητεύσεις διαδηλώσεων, προληπτικές συλλήψεις, ανέλκτοι ξυλοδαρμοί, καταστολή απεργιών, συνεχής τρομοκρατία, **ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ...**

Όλα αυτά δείχνουν ότι κάθε αντικαπιταλιστική κίνηση που θα ξεφύγει από τα όρια που το κράτος ορίζει θα αντιμετωπίζεται από τα ΜΑΤ και ΜΕΑ: **Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΠΑΛΟΥ.**

«Σήμερα, 11 χρόνια μετά μπορούμε και συνεχίζουμε με αισιοδοξία τον αγώνα για Δημοκρατία, Ελευθερία, Ανεξαρτησία, Ειρήνη» (φυλλάδιο της Ν. ΠΑΣΟΚ για το Πολυτεχνείο), που μεταφράζεται ως εξής:

«Σήμερα, 11 χρόνια μετά μπορούμε και προστατεύουμε εμπορους ναρκωτικών, μπορούμε και καταστέλλουμε απεργιακές κινητοποιήσεις, μπορούμε και διασώζουμε φασίστες σαν τον Λεπέν, μπορούμε και προστατεύουμε διεθνή αφεντικά τύπου Σουλτς, μπορούμε και χτυπάμε:

— αυτούς που αγωνίστηκαν τις πρώτες νύχτες στο Πολυτεχνείο πριν ο αγώνας απαλλοτριωθεί από τις κομματικές οργανώσεις.
— αυτούς που πολέμησαν με λύσσα το μαμηκούλα του φασισμού που σήμερα βρίσκει το πρόσωπό του στο Λεπέν.
— αυτούς που κυνήγησαν τους εμπορους ηρωίνης έχοντας από παλιά δημοσιοποιήσει πως «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη».
— αυτούς που ποτέ δεν έπαψαν να καυτηριάζουν τις εκλογικές απάτες και την εκμετάλλευση από τα αφεντικά και το κράτος.
— αυτούς που αρνούντο τον φιλοτομαρισμό και την παρανοική υστερία του σούπερ-μάρκετ κατέβηκαν στο δρόμο επιλέγοντας με αμεσότητα τη ζωή ενάντια στον πυρηνικό όλεθρο.

Ενώ την ίδια ώρα οι αριστεροί εκπορευντές στις συνθηματικές συγκεντρώσεις - φέστες τους βγάζουν υστερικές κραυγές αντιαμερικανισμού και «εθνικής ανεξαρτησίας».

Σήμερα οι διαχειριστές της εξουσίας ζητούν το κορμί μας, το μυαλό μας, τα όνειρά μας, τη φωνή μας, τα χέρια μας, την αυτοπία μας, τον έρωτά μας, τη σκέψη μας, την ιδιαιτερότητά μας για να θεμελιώσουν τη βία του κράτους και της εξουσίας τους ενάντια σ' αυτό που διαχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα:

ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ

**ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ**

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '86 ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Στην Πάτρα οι αναρχικοί - αντιεξουσιαστές και οι αριστεριστές - ΕΜΑΣ κάλεσαν σε ξεχωριστή πορεία. Οι πορείες πραγματοποιήθηκαν έξω από την πορεία των κομμάτων και λοιπών κοινοβουλευτικών οργανώσεων.

Μετά το τέλος της πορείας αφού προτάθηκε από διάφορους συντρόφους συζητήθηκε και αποφασίστηκε (ακολούθησε και η ΕΚΟΝ - Ρ.Φ.) **ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΩΝ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ, ΑΣΤΥΦΥΛΛΙΚΩΝ»** στο κεντρικό Τμήμα ασφάλειας Πάτρας. Πράγματι η πορεία έγινε και έφτασε σε απόσταση ενός τετραγώνου από το ΤΜ. ΑΣΦ. Πάτρας. Εκεί μας περίμεναν 3 διμοιρίες από «κατελάνκηδες» με μακριά κλομπς. Οι συμμετέχοντες στην πορεία εκτίμησαν ότι δεν υπήρχαν οι δυνατότητες σύγκρουσης και αφού «ξεπουπούλιασαν» το στεφάνι το επέστρεψαν «ιπτάμενο». Κατόπιν διαλύθηκαν ήσυχα αφού φωνάχτηκαν μερικά συνθήματα. Φυσικά και ο ντόπιος και ο πανελλαδικός τύπος «έθαψαν» το γεγονός προβάλλοντας διάφορες «εξευτελιστικές» γιορτούλες.

Ανάμεσα στα συνθήματα που φωνάχτηκαν τονίστηκε το «Τσουτσουβής - Καλτεζάς - Μαυροειδής: Ο αγώνας συνεχίζεται» που ήταν και το σύνθημα του πανώ των αναρχικών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Οι πολιτικάντηδες τυχοδιώκτες για άλλη μία φορά θα ακρωτηριάσουν το Πολυτεχνείο στις μικροπολιτικές στρατηγικές τους. Γιατί τα μηνύματα μιας εξέγερσης σαν του Πολυτεχνείου ήταν και είναι επικίνδυνα για την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων και για τους κατά καιρούς διαχειριστές της. Είναι λοιπόν φανερό η προσπάθεια άμβλυνσης της ιστορικής μνήμης στην επετειακή μορφή του Πολυτεχνείου, στα πλαίσια της «Εθνικής ομοψυχίας» και την κοινωνικής συναινεσης, στοιχεία απαραίτητα για τη διαίωσιση της αστικής δημοκρατίας και της εκμετάλλευσης του κεφαλαίου.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1986: Η Σοσιαλδημοκρατία του ΠΑΣΟΚ υπάλληλος ντόπιων και ξένων αφεντικών, υπάκουη στους Βορειοαμερικανούς μπόσοιδες, με ελιγμούς ανόδυνους καμουφλάρεται πίσω από μεγαλόστομα συνθήματα για «εθνι-

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ»

(I)

«Όταν αυτοί που 'ναι ψηλά μιλάνε για ειρήνη ο απλός λαός ξέρει πως έρχεται ο πόλεμος»

Ειρήνη: Μια λέξη που το νόημά της ισχύει από τότε που οι κοινωνίες χωρίστηκαν σε στρώματα με διαφορετικά συμφέροντα και όρισαν τους κυβερνήτες να υπερασπίζονται την κυριαρχία των ανώτερων στρωμάτων.

Ειρήνη: Μια λέξη που διαχρονικά προβάλλεται όταν η εξουσία προσπαθεί να καλύψει τη βία με την οποία επιβάλλεται στους πληθυσμούς.

Σήμερα τα κράτη εξοπλίζονται στο όνομα της ειρήνης και της άμυνας προβάλλοντας με πολλούς τρόπους τους άλλους λαούς ως εχθρούς ώστε να εξασφαλίσουν το άλλοθι των ενεργειών τους. Η ειρήνη που τα αφεντικά εξασφάλισαν μετά τους δύο πολέμους δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα χοντρό ψέμα για τους λαούς τους. Ο κόσμος μοιράστηκε σε επικράτειες. Η καταστροφή της Ευρώπης δεν άφησε στη Μ. Βρετανία περιθώρια να αναπτύξει πάνω της την επικράτειά της. Ήταν καιρός να αναλάβει το έργο της προστασίας της μια ανερχόμενη οικονομική δύναμη: οι ΗΠΑ. Από την άλλη η προέλαση του κόκκινου στρατού έδωσε το δικαίωμα στην ΕΣΣΔ να «υπερασπίζεται» τις υπόλοιπες χώρες του «αντιφασιστικού άξονα» με την ανοχή φυσικά των κυβερνήσεών τους. Τα αμπελοχώρα των παπούδων τους μοιράστηκαν (Α. Στίνας) ανοίγοντας το δρόμο για τις σημερινές διασκέψεις κορυφής. Τα περισσότερα της ειρήνης τους έχοντας σκορπίσει παντού τον τρόμο τη δυστυχία την εξαθλίωση χαμογελούν χαρούμενοι πάνω στα πτώματά μας. Ρήγκαν και Γκορμπάτσφ δεν συμφώνησαν...

(II)

Ειρήνη: Το IDS ο «περίφημος πόλεμος των άστρων» για την προστασία του «ελεύθερου» κόσμου επιχειρηματολογεί ενάντια στον αγώνα της σοβιετικής νομενκλατούρας για τη διατήρηση των «σοσιαλιστικών κατακτήσεων».

Η επιλογή είναι μάταιη. Όταν υπάρχουν προτάσεις για τη μείωση των εξοπλισμών σημαίνει ψέμα για τους λαούς γιατί γίνονται μόνο όταν η επικράτεια έχει φθάσει σ' ένα σημείο απειλητικό, για το αντίπαλο στρατόπεδο. Οι Σοβιετικοί εισβάλλουν και εγκαθίστανται στο Αφγανιστάν. Οι Αμερικανοί οπλοβιομήχανοι εφοδιάζουν το Ιράν και εξοπλίζουν το Αφγανικό «αντάρτικο». Οι ΗΠΑ εξασφαλίζουν το άλλοθι της Σοβιετικής επικράτειας μην επικυρώνοντας τη συμφωνία SALT 2 ενώ οι Σοβιετικοί ζητώντας να επικυρωθεί αυξάνουν κατά 4,6% τις αμυντικές δαπάνες. Οι προτάσεις της ΕΣΣΔ για κατάργηση των πυρηνικών, μείωση των πυρηνικών δοκιμών δείχνουν πως έχει το πάνω χέρι «η ειρήνη» σήμερα έναντι του 1984 που «έτεινε» χέρι «η ειρήνη» ο Ρήγκαν σε διασκέψεις της Γενεύης. Ο πόλεμος των προτάσεων συνεχίζεται...

(III)

Ειρήνη: Αλλαγές στην Ουάσιγκτον. Αλλαγές στη Μόσχα. Η Γερουσία μειώνει τις αμυντικές δαπάνες από τον προϋπολογισμό, δεν κάνει πιστώσεις στους κόντρας, ζητά την απαγόρευση των πυρηνικών όπως και την απαγόρευση της παραγωγής των χημικών όπλων. Ζητά τη διατήρηση της συμφωνίας SALT-2 για μείωση των εξοπλισμών, ανοίγοντας το δρόμο για έναν καινούργιο Κάρτερ και μια ανανεωμένη «κόκκινη γραμμή». Το αμερικάνικο κεφάλαιο έχει πλέον εξασφαλίσει τη διάθεση των όπλων μέσα από συμφωνίες που υπογράφηκαν και ετοιμάζεται να απαλλαχθεί από το «γεράκι του πολέμου», τον Ρήγκαν.

Το Κρεμλίνο αφού πέθανε ο «σκληροπυρηνικός» και «αδιάλλακτος» Αντρέιφ κάνει αγώνα να φανεί το «ήπιο» Γκορμπάτσφικό πρόσωπο της εξουσίας. Μεταρρυθμίσεις εξαγγέλλονται στα πλαίσια της 69ης επετείου της επανάστασης για τα κοινωνικά προβλήματα του λαού.

ΤΟ Ρεβιζιόνιστ μπορεί να μην «πρόσφερε» τόσα όσο η συνάντηση της Γενεύης αλλά ήταν ένας σταθμός όπου οι ηγέτες μπόρεσαν να «συνεννοηθούν» για κάτι παραπέρα. Η προσέγγιση αρχίζει. Οι λαοί θεατές περιμένουν με το στόμα ανοιχτό να μάθουν τις επιλογές του διεθνούς κεφαλαίου.

(IV)

(V)

Ειρήνη: Οι σφαίρες επιρροής συνεχίζουν να υπάρχουν γιατί το αντικείμενό τους είναι κατάλληλο για την υπαρέξή τους. Η εξάρτηση δεν είναι παρά ένας μύθος μια και η ταξική δόμηση κάθε «εξαρτημένου» κράτους είναι τέτοια που να προσφέρει στη μια ή στην άλλη υπερδύναμη δικαιώματα ελέγχου πάνω της Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ ΜΙΑΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ. Η αδυναμία δηλαδή του εγχώριου κεφαλαίου και εξουσίας να υποτάξει το λαό μέσα από τους υπάρχοντες μηχανισμούς το εξανα-

γκάζει να προσφύγει σε μια υπερδύναμη που θα εξασφαλίσει οικονομική πολιτική και ηθική προστασία με τίμημα φυσικά την υποταγή του λαού αντίστοιχα σε οικονομικά, πολιτικά και ηθικά ανταλλάγματα.

Το ότι φαίνονται κυβερνήσεις να πολεμάνε τον «προστάτη» ή τον «δυνάστη» έχει κι αυτό τους λόγους τους:

(I) Στάχτη στα μάτια του λαού ώστε να μη φανεί η ταξική συνεργασία τους.

(II) Το «λαϊκό κίνημα» καθοδηγούμενο από την ιδέα ανάπτυξης των εγχώριων οικονομικών δυνάμεων του κεφαλαίου εξαναγκάζουν εκ των πραγμάτων την κυβέρνηση να έρχεται σε «ρήξη» με τον ταξικό της εξωτερικό σύμμαχο ή να την αλλάζουν. Η εγκαθίδρυση όμως της «εξάρτησης» είναι τέτοια που να ανανεώνεται κάνοντας ελιγμούς (Γ. Παπανδρέου - Χούντα - Καραμανλής και αποσύνδεση από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ).

Σε κάθε εξαρτημένο κράτος υπάρχουν συνήθως τρεις δυνάμεις: η μια που ζητά την «εξάρτηση», η άλλη που ζητά την αποδέσμευση και την ανάπτυξη των επενδύσεων του εγχώριου καπιταλισμού και μια άλλη που δεν ζητά την «εξάρτηση» αλλά τη διατηρεί και τότε-πότε έρχεται σε «ρήξη» μ' αυτή.

Ο συνεχής εξοπλισμός, στις χώρες που υποτίθεται πως τηρούν την ειρήνη, είναι μια μινιατούρα του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων. Ο μύθος της ειρήνης που πλασάρουν έντεχνα οι κυβερνήτες των μικρών χωρών ή χωρών του τρίτου κόσμου είναι καλλιεργημένος έτσι ώστε τη μια να στρέφεται «εναντίον» των δύο υπερδυνάμεων ακόμα κι αν βρίσκεται σε μια απ' τις δύο συμμαχίες (τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια Παπανδρέου-Τσαουσέσκου;) κι από την άλλη να μπορεί να εξοπλίζει το λαό από αυτές διατηρώντας πανέτοιμο το ακμαίο του ηθικό. Το ότι κάποτε αυτά τα όπλα θα χρησιμοποιηθούν για την αλληλοσφαγή των εργαζομένων είναι σίγουρο. Η καλλιέργεια του εθνικισμού άλλωστε ξεκινά από την κυβέρνηση και καταλήγει στο πιο μικρό κι «επαναστατικό» κόμμα. Άραγε όταν θα δοθούν τα όπλα που θα στραφούν οι κότες;

(VI)

«Καιρό πολύ προτού τα βομβαρδιστικά φανούνε πάνωθ'ε μας ήτανε κι όλας οι πολίτες μας ακατοίκητες Καιρό πολύ πριν σκοτωθούνε σε μάχες άσκοπες όταν βαδίζαμε σε πολίτες όρθιες ακόμα οι γυναίκες μας ήτανε κιάλας χήρες και τα παιδιά μας ορφανά»

«Ειρήνη, Ειρήνη, Θέλουμε ειρήνη»: Ο απόηχος της «Ειρήνης» του Μαρκόπουλου βασανίζει τα αυτιά μας ως και τώρα. Ο ύμνος των ντόπιων φονιάδων που μας ζαλίζουν για τα αποπυρηνικοποιημένα βαλκάνια είναι το καϊμάκι του όλου ψέματος, ένα δείγμα της υποκριτικής των ελλήνων διαχειριστών του κεφαλαίου.

Ειρήνη φωνάζουν οι κρατικοί φονιάδες για να μη διασαλευθεί η τάξη και η ασφάλεια.

Ειρήνη φωνάζουν οι κρατικοί φονιάδες κρατώντας όπλο με το να χέρι για κάθε ανυπότακτο κι

από τ' άλλο ένα κλαδί ελιάς.

Ειρήνη φωνάζουν τα καθήκια προκειμένου να διασφαλίσουν ανώδυνα την εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Ειρήνη φωνάζουν προκειμένου να έχουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης τον πληθυσμό της χώρας.

Ειρήνη φωνάζουν όταν αγωνίζονται για να επιτύχουν ταξικές και κοινωνικές συμμαχίες.

Ειρήνη φωνάζουν για να προστατέψουν τον πιο επικερδή τομέα της οικονομίας: ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ. Ο αγώνας τους είναι ιερός. Η διατήρηση της εξουσίας και της ιδιοκτησίας μόνο με την ειρήνη τους μπορεί να εξασφαλισθεί.

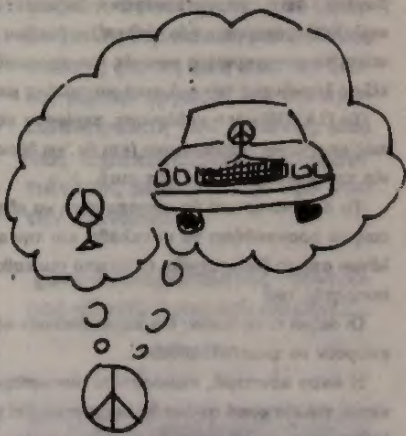
(VII)

«Ο πόλεμος τους σκοτώνει οτι άφησε όρθιο η ειρήνη τους»

Ειρήνη: Και τώρα ο λόγος για ΑΚΕ, ΕΕΔΥΕ, ΚΕΑΔΕΑ, λόγος για διαφορετικά κομματικά συμφέροντα και συμμαχίες. Δεν είναι παράξενο που τρεις... ή μάλλον τέσσερις οργανώσεις μονοπωλούν την ειρήνη μια και οι διαμάχες σε πολιτικό επίπεδο εξουσίας έχουν σαν προέκταση τις διαμάχες σε επιμέρους επίπεδα: π.χ. την ΕΙΡΗΝΗ.

(Η τέταρτη ειρηνιστική οργάνωση είναι η ΚΙΠΑΕΑ που ελέγχεται από τη Δεξιά, τη Ν.Δ.).

Οι ειρηνιστές, ρουφιάνοι του

συνέχεια από τη σελ. 6

πολέμου, τότε μιλούν για τις βάσεις, για τους πυραύλους, τότε για τις δυνάμεις, τότε για τα πυρηνικά χωρίς να μιλούν για τις πραγματικές αιτίες του πολέμου και του επερχόμενου ολοκαυτώματος δίνοντας έναν εθνικό χαρακτηριστήρα στην ειρήνη στα πλαίσια της συνύπαρξης με τους άλλους λαούς και της διατήρησης των πάντων. Τα εθνικά αυτά κινήματα ειρήνης δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι χώροι όπου συνάπτονται νέες κοινωνικές συμμαχίες στα στρώματα του λαού και η ενδυνάμωση του κόμματος του οποίου τις ελέγχει. Ο ρόλος τους ακόμα «διαπιστώνεται» με τον να στρέφουν τη δυναμική του λαού στη θέαση των συναντήσεων κορυφής ή στο μάζεμα υπογραφών για τις βάσεις ή τα πυρηνικά. Οι εξεγερτικές διαθέσεις του λαού μετατρέπονται μέσω αυτών των φορέων σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα διάσωσης της ειρήνης των αφεντικών.

Όμως εκτός από αυτούς τους κομματικούς ρουφιάνους του πολέμου τώρα τελευταία ένα καινούργιο φρούτο έκανε την εμφάνισή του στο δέντρο της ειρήνης. Διεθνής συνάντηση γυναικών στο Ζάππειο Μέγαρο! Απ' όλο τον κόσμο γυναίκες με αξιώματα υπουργού, βουλευτή, προέδρου, συνδικαλιστή, συναντήθηκαν με σκοπό (I) «να δυναμωθεί το ειρηνιστικό κίνημα» και η κυριαρχία των δυνατών, (II) να φανεί πως οι φορείς εξουσίας υπερασπίζονται την ειρήνη, (III) να κατευθυνθεί μια αντίδραση για τη συνάντηση κορυφής του Ρεύκιάβικ τέτοια που να μην έχει να κάνει με αντιμιλιταρισμό και άρνηση της κυριαρχίας των εξουσιαστών, (IV) να φανεί πως η γυναίκα για να ξεπεράσει το φύλο της πρέπει να περάσει από την εξουσία αγωνιζόμενη με προοπτική τη συμμετοχή της στα κέντρα λήψης αποφάσεων για τον πόλεμο και τους εξοπλισμούς. «... οι γυναίκες ποτέ δε συμμετείχαν στις αποφάσεις για τη διενέργεια του πολέμου ή σήμερα στο θέμα των εξοπλισμών» (Κα Μπουρδάρη).

Αλήθεια η Θάτσερ, η Γκάντι ή η Αικατερίνη της Ρωσίας τί ήταν μήπως τραβεστί;

(VIII)

Ειρήνη: Όσο πυκνώνουν οι μέρες άλλο τόσο πυκνώνει το ψέμα και μας πνίγει. Οργανωμένο κατευθύνεται από τα κρατικά, οικονομικά, κομματικά και πολιτιστικά κέντρα. Όσο θα υπάρχει η εξουσία οι ανάγκες των καιρών θα ζητούν ένα πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών. Ο αγώνας ενάντια στα σύνορα ενάντια στο στρατό ενάντια στους νόμους αναγγέλει ένα κόσμο που δεν θα χρειαστεί να ακούγεται το όνομα της ειρήνης γιατί η κοινωνία της αυτοδιεύθυνσης δεν έχει ανάγκη από λέξεις και ηχηρά παρόμοια.

«Στρατηγέ ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ.

Ξέρει να πετάει, ξέρει να σκοτώνει

Μόνο που έχει ένα ελάττωμα
ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΚΑΖΑΡ

Όχι δεν ήταν φωτοβολίδα που χτυπώντας στο καμπαριό έπεσε με φόρα στον παπά καίγοντάς του τα γένια το βράδυ της Ανάστασης, ήταν η ρουκέτα! (έτσι έδε ο κίτρινος τύπος τη φωτοβολίδα) που εκτοξεύτηκε από οπαδό, χτύπησε σε κιγκλίδωμα καταλήγοντας φριχτά στο λαμό ενός άτυχου οπαδού. Και θα μπορούσε να συμβεί το Πάσχα ένα τέτοιο γεγονός, όπως συμβαίνουν άλλωστε πολλά παρόμοια, (κόψιμο δαχτύλων, τραυματισμοί, τύφλωση, εγκαύματα από βεγγαλικά και άλλα εκρηκτικά) χωρίς πολλά σχόλια. Όμως, τότε γιατί, σ' αυτήν την περίπτωση, οι κρατικές παρθένες του αθλητισμού, του τύπου και της δημόσιας τάξης, χεσμένες από συγκίνηση, πλάνταξαν στο κλάμα σχίζοντας τα ιμάτιά τους για τη «βία» και το «θάνατο» της «ιδέας» του αθλητισμού; Η απάντηση είναι πολύπλοκη και δεν μπορεί τόσο εύκολα να δοθεί από τη στήλη της Δοκιμής.

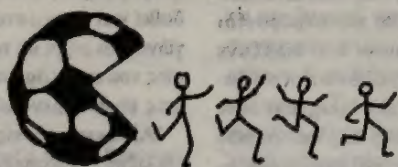
Όμως σε πρώτη φάση είναι αναγκαίο να εντοπισθούν μερικά πράγματα σε σχέση με το επεισόδιο και την έκταση που πήρε στον ελληνικό χώρο του θεάματος, όσον αφορά το ελληνικό ποδόσφαιρο και κατ' επέκταση τον αθλητισμό. Η κάθε είδους εκμετάλλευση του ανθρώπινου δυναμικού προσφέρεται ως εμπόρευμα προς κατανάλωση στα μάτια των θιασωτών της κοινωνίας των θαμώνων. Ο αθλητισμός προβάλλεται από το κράτος και τις αθλητικές επιχειρήσεις ισοπεδώνοντας την προσωπικότητά του ατόμου (αθλητή και θεατή) στέλνοντάς το στην αρένα από τη μια να προσφέρει θέαμα και από την άλλη να το καταναλώσει. Ξεχωρίζοντας από αυτό η αδυναμία ελέγχου της μάζας αποτελεί την κινητήριο δύναμη για το ανεξέλεγκτο των επεισοδίων όπως και το άλλοθι της έντασης της μπαρσοκρατίας. Και προχωρούμε:

Η υπόλοιπη κοινωνία θεατής των θεατών του θεάματος ενστερνίζεται την «αλήθεια» των

μέσων μαζικής ενημέρωσης στριμωγμένη στους καθημερινούς της ρόλους και στρεσορριζμένη απαντά με αδιαφορία ή αγανάκτηση για τους που κατεστημένο βάζει και σκοτώνονται μεταξύ τους. Παραδίπλα εν χορώ παράγοντες, πρόεδροι, σύνδεσμοι φιλάθλων, προπονητές θεοποιούν σε τέτοιο βαθμό την «ιδέα» του αθλητισμού ώστε σε κάθε επεισόδιο να το επικαλούνται ως «χαμένο», αποκηρύσσοντας βέβαια την ενοχή και φυσικά την αυτοσυγία τους. Οι ανέκαθεν κρατικοί και οικονομικοί λειτουργοί, υπαίτιοι για τις πληγές του ανθρώπινου γένους είναι γνωστοί σε μας. Οι πληγές των σύγχρονων Φαραώ προσπαθούν να επουλωθούν με μέτρα, θεσμούς, μεταρρυθμίσεις (νέος νόμος για τους χούλιγκανς, αυστηρές ποινές στους αποδιοπομπαίους τράγους-φιλάθλους, διαρκής αστυνόμευση) πράγμα αδύνατο γιατί κάθε στιγμή που ένα μέτρο εφαρμόζεται την άλλη στιγμή σαν μπουμεραγκ γυρνά χτυπώντας αυτούς που το ανέχονται: Ο ΤΡΙΤΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΗΤΑΝ ΟΠΑΔΟΣ.

Η πρόταση ακόμα ΙΣΧΥΕΙ: «Ήμουν με μια παρέα από ιερολοχίτες και ξεκινήσαμε από το πρωί να πάμε να γιορτάσουμε την Ανάσταση στο Αλκαζάρ. Εγώ είχα εφοδιαστεί με φωτοβολίδες από τον πατέρα μου που είναι ψαράς για να τις πετάξω στο «Χριστός Ανέστη». Έτσι πριν αρχίσει η λειτουργία ρίχνω τη φωτοβολίδα στον αέρα και δεν ξέρω πως έφθασε στην εξέδρα των επισήμων. Ακούω φασαρία και αλλάζω θέση. Από τα μεγάφωνα ανακοινώθηκε ότι φωτοβολίδα που εκτοξεύτηκε από την εξέδρα μας αφού χτύπησε στο κιγκλίδωμα καρφώθηκε στην καρδιά του άτυχου μεγαλοεφοπλιστή Γ. Βαρδινγιάννη.

«Για δες «ρε παιδί μου» σκέφτηκα από μέσα μου, ο πατέρας μου χρόνια μ' αυτές πιάνει σπάρους κι εγώ με μια φορά που την πέταξα έπιασα καρχαρία».

GAME OVER!

* Δοκιμή Νο 6 Αθλητισμός και η Κοινωνία της Πανούκλας

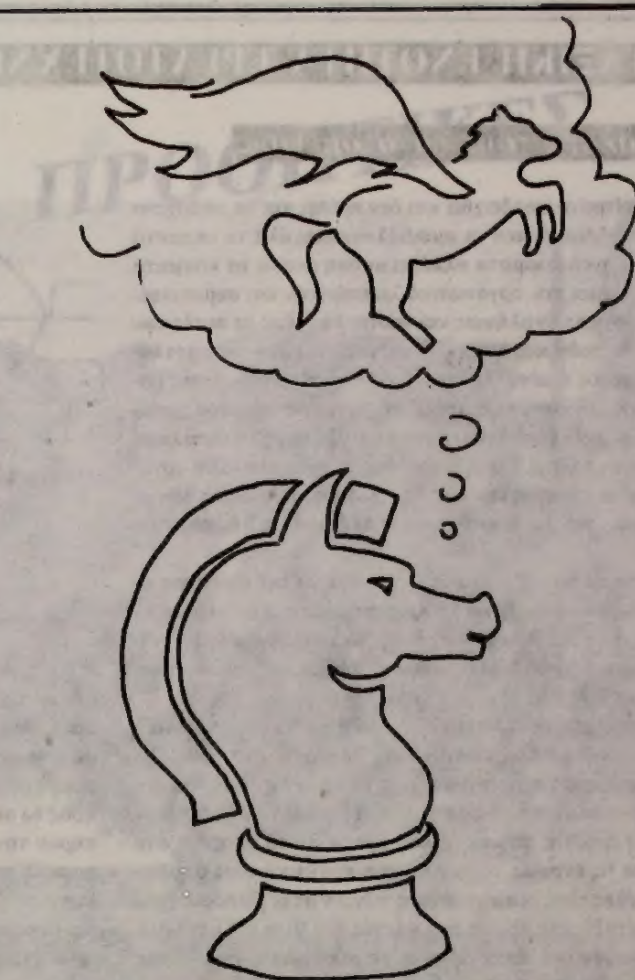
ΒΡΑΖΙΛΙΑ:
Επαναπατρισμός κεφαλαίων στη χώρα του Μαρακάνα

Η έγκριση της υποψηφιότητας της Βραζιλίας για τη διοργάνωση του Μουντιάλ '94 από τη βραζιλιάνικη εξουσία ανοίγει το δρόμο για την οικονομική στήριξη της ύψους 700 εκατομμυρίων δολαρίων. Ήδη ετοιμάζεται ο νέος τηλεοπτικός δορυφορικός σταθμός καναδικής κατασκευής στη χώρα με το εξωτερικό χρέος των 105,12 δισ. δολαρίων.

Η έγκριση της Βραζιλίας για τη διοργάνωση από τη ΦΙΦΑ θεωρείται σίγουρη μια και ο Πρόεδρος είναι βραζιλιάνος αλλά και είναι η μοναδική χώρα που συγκεντρώνει 135 εκατομμύρια φανατικούς ποδοσφαιρόφιλους!!!

Εξάλλου δίνονται κίνητρα από

την κυβέρνηση για επαναπατρισμό των κεφαλαίων όπως και επενδύσεις ξένων κεφαλαίων στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης του εγχώριου καπιταλισμού. Έτσι 15 εκ. δολάρια ξένο κεφάλαιο επενδύεται καθώς και 550 εκ. δολάρια επιστρέφουν στη μητέρα πατρίδα. Τούτες οι ενέργειες δεν είναι τυχαίες. Οι επιλογές αυτές εστιάζονται στο γεγονός της ογκώδους συμφωνίας μεταξύ Αργεντινής - Βραζιλίας που υπογράφηκε το καλοκαίρι και αφορά 12 τομείς της οικονομίας ανάμεσα στους οποίους προβλέπει τη δημιουργία κοινής αγοράς για είδη κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Οι οξυτάτες ταξικές αντιθέσεις που υπάρχουν προσαυτολιζονται από το κεφάλαιο με κατεύθυνση παρόμοιας με την ΕΟΚ. Μην ξεχνάμε πως η Γαλ-

Προς όλους τους αιθεροβαμονες του σοσιαλιστικού παραδεισού:

Μετά τον τραγουδιστή και συνθέτη Τζιμή Πανούση, ένας συγγραφέας - ο Μάριος Βερέτας - είναι ο επόμενος που κάθεται στο εδώλιο της - σοσιαλιστικής βέβαια - λογοκρισίας.

Ο Μάριος Βερέτας, συγγραφέας του «Πολιτισμός των στρατοπέδων», κλήθηκε από τον υπαστυνόμο της γενικής Ασφάλειας σε τετράωρη ανάκριση, μετά από παραγγελία του ΓΕΣ, για να «απολογηθεί» σχετικά με «επιλήψιμα» σημεία του βιβλίου του όπως: «οι επαγγελματίες φονιάδες, υπερασπιστές πάντα της άμυνας και των συμφερόντων του κράτους, οργανώθηκαν σε μια αυστηρή ιεραρχία».

«Ο στόχος όμως για την θεραπεία του κακού που μεταφράζεται σε στρατό (...) δεν είναι ο «εκδημοκρατισμός» του στρατού (...) αλλά η κατάργηση του στρατού»

«Πρόθεσή μου δεν είναι να δυσφημίσω, αλλά να στιγματίσω τους μηχανισμούς της αυθαιρεσίας και της βίας, που στην ουσία (...) δεν εξυπηρετούν ούτε καν αυτή την περίφημη εθνική άμυνα»

Ο συγγραφέας υπηρέτησε στον στρατό στην διάρκεια της επταετίας και στο βιβλίο του περιγράφει προσωπικά του βιώματα, καθώς και αναλύει τον ρόλο του στρατού στην κοινωνία. Μετά από μία συνεχή πλύση εγκεφάλου και ασταμάτητες «ασκή-

σεις» σε 24ωρη βάρη, ο συγγραφέας, την νύκτα που έγινε το πραξικόπημα, πήρε διαταγή να πυροβολήσει έναν πολίτη της Αθήνας, που δεν υπάκουσε σε υπόδειξη αξιωματικού. Ο συγγραφέας υπάκουσε. Αστόχησε όμως. Όπως αποδείχτηκε αργότερα, ο πολίτης αυτός ήταν ένα καθυστερημένο παιδί... Από τότε, ο Μάριος Βερέτας, δεν έπαυε να αναρωτιέται γιατί υπάκουσε στην διαταγή και να προβληματίζεται: «ποιοι είναι άραγε αυτοί οι μηχανισμοί που μετατρέπουν ένα νέο παιδί σε δολοφόνο»;

Όπως ο ίδιος λέει στην καταγγελία του στις εφημερίδες: «πληροφορώ όλους που έχουν ασχοληθεί δημόσια με το θέμα «στρατός» ότι θα κληθούν να περάσουν για τον ίδιο λόγο από την Ασφάλεια (...). Είναι άραγε έγκλημα να γράφει κανείς για την στρατιωτική αυθαιρεσία, ειδικότερα κατά την διάρκεια της δικτατορίας»;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Κόρακας, κοράκου μάτι δεν βγάζει» (λαϊκή σοφία)...

Σημείωση: Ο Μάριος Βερέτας έχει γράψει 6 βιβλία και έχει μεταφράσει εκατό περίπου έργα. «Ο πολιτισμός των στρατοπέδων» έχει κυκλοφορήσει σε 8.500 αντίτυπα από τις εκδόσεις «Ωρόρα». Μεγαλύτερα αποσπάσματα από το πολύ ενδιαφέρον αυτό βιβλίο, θα βάλουμε σε επόμενο τεύχος της «Δοκιμής».

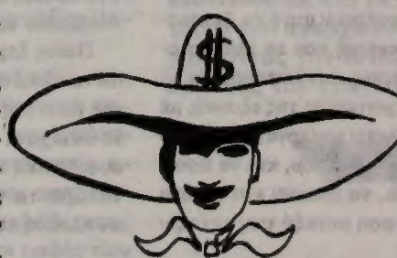
ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Στη Δοκιμή Νο 6, σελ. 6, ακριβώς στη μέση λέει «Παραθέτουμε εδώ την ανακοίνωση καταγγελία που διαβάστηκε στη συνουσία αυτή».

Αυτό πρέπει να διορθωθεί ως εξής:

«Παραθέτουμε την ανακοίνωση που διαβάστηκε σε ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ, στις 30 Αυγούστου, στο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΗΠΟΘΕΑΤΡΟ ΧΑΝΙΩΝ, που παίζει το συγκρότημα Ερυνίτες». Πρόκειται για δυο διαφορετικές παρεμβάσεις, σε δυο διαφορετικές συναυλίες! Ευχαριστώ.

Π.Η. ΧΑΝΙΑ

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΗΛΠΑΠ ΤΡΟΛΕΥ

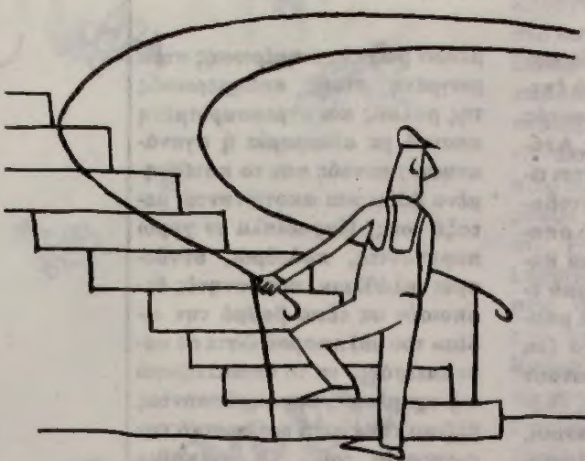
ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Έχει περίτρανα αποδειχθεί και δεν πρέπει πια να υπάρχουν αφελείς εργαζόμενοι που να αμφιβάλλουν πως όλα τα υπαρκτά κοινοβουλευτικά κόμματα αλλά κι ακόμη εκείνα τα κόμματα και σχηματισμοί που οργανωτικά λειτουργούν και συμπεριφέρονται με λογικές αντιλήψεις και νοοτροπίες ίδιες με αυτές των κοινοβουλευτικών κομμάτων, δεν μπορούν παρά να καταλήξουν σε μικρούς ή μεγαλύτερους οργανισμούς από κάστες βολεψάκηδων, με όλους τους ανάλογους μηχανισμούς που χρειάζονται για ν' αναλάβουν τη μεσιτεία μεταξύ εργαζομένου λαού και άρχουσας τάξης. Ταυτόχρονα όμως έχουν αναλάβει εργολαβικά και τον εκσυγχρονισμό της αστικής κοινωνίας των εκμεταλευτών, για μια πιο σύγχρονη και μοντέρνα αφανή εκμετάλευση.

Τώρα πια τα κοινοβουλευτικά κόμματα με την ίδια πρακτική τους δείχνουν ξεκάθαρα το πραγματικό τους πρόσωπο, ανεξάρτητα αν αυτά θέλουν να παρουσιάζονται δήθεν σαν διαφορετικοί φορείς που θέλουν τάχα ν' αντιπροσωπεύσουν διαφορετικές τάξεις και τάσεις στη βουλή.

Στην ουσία είναι σκυλάκια στην αυλή του ίδιου αφεντικού, που προσπαθούν να μας πείσουν πως διαφέρουν στα χρώματα και τις φωνές των γαυγισμάτων τους, βρίσκονται όμως και φυλάνε την ίδια αυλή, από τους ταξικούς εχθρούς των αφεντικών που είναι η εργατιά που τη θέλουν πάντα πιστό υπηρέτη στη δουλειά και τις εντολές τους. Ακόμη η πρακτική τους αποδεικνύει πως όλες τους οι προσπάθειες τείνουν στην Εμπορική συναλλαγή μεταξύ τους πρώτα σαν κάστες που είναι και μετά όλα μαζί με τα αφεντικά τους. Διαπραγματεύονται σε στυλ τι σας δίνουμε πόσα θα πάρουμε, και για να μην πάμε μακριά ως θυμηθούμε λιγάκι τα γυφτοπάζα των τελευταίων δημοτικών εκλογών. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε, πως δυστυχώς με τη λογική που επικρατεί να μας αναγκάζουν στη μία ψήφο μας κάθε 4 χρόνια να κρέμονται όλα μας τα καθημερινά προβλήματα, πόθοι, οράματα και αγωνίες, για να μπορούν αυτοί οι αυτοσυνταξιαζόμενοι «εκπρόσωποι» μας να τα ανταλλάξουν με τα αφεντικά τους, που είναι από το μικροψευτοβόλεμα του μικρογραφία εργατοπατέρα, στο παχούλιο κέρδος, την καλοπέραση, μικροαστική προβολή και τον γρήγορο και άκοπο πλουτισμό. Οι κομματάρχες έχουν συνειδητοποιήσει πως το επάγγελμά τους έχει επικερδές μέλλον, και απόδειξη γι' αυτό είναι ότι, οικογενειακά τρέχουν προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει όμως να τα καταφέρουν στις εξετάσεις που απαιτεί το σύστημα, που είναι η δημαγωγία, υποκρισία, καταποσίψη, απάτες και μεθοδολογίες για να έχουν πέραση στην «αγορά» και να κατοχυρώσουν την καριέρα τους. Πρέπει να τονίσουμε όμως εδώ ότι το υπάρχον κοινωνικό σύστημα δεν θα μπορούσε ποτέ με τους δικούς τους παραδοσιακούς σχηματισμούς με οποιοδήποτε όνομα κι -αν είχαν ΚΕΝΤΡΟ ή ΔΕΞΙΑ, να καταφέρει να επιβιώσει, και να συνεχίσει να εκμεταλλεύεται στυγνά και βάρβαρα με δημοκρατικό και ειρηνικό πρόσωπο εμάς τους εργαζόμενους. Και δεν μπορούσε γιατί η μόνη τους στήριξη ήταν οι ανοικτοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χαφιέδων, που τελικά είχαν αντίθετο αποτέλεσμα γι' αυτούς, γιατί έστρεφαν και ξεσήκωναν όλο τον εργαζόμενο λαό εναντίον τους, και τους ήταν απαραίτητο πια ο εκσυγχρονισμός τους με νέο πρόσωπο, με διαφορετικές μεθόδους και πάλωσες πια το εθνικόφρονες και μη, και εσύ που έβαγες το αυγό. Όμως, δεν θεωρούμε δικό μας πρόβλημα τη λεπτομερή ανάλυση των σημείων κομμάτων της άρχουσας τάξης, γιατί δεν διαλέγουμε ανάμεσα στους κακούς, αυτό είναι δουλειά των αφεντικών τους. Αυτό όμως που το θεωρούμε απαραίτητο να γίνει, είναι να εξετάσουμε αυτούς που έχουν άμεση σχέση με το εργατικό λαϊκό κίνημα, και που έχουν την κύρια ευθύνη στις προδοσίες και τα ξεπουλήματα των ιστορικών δικαιωμάτων και αγώνων του λαού, δηλαδή τα λεγόμενα ΚΚ που πρώτα «ήταν ένα» και τώρα έγιναν πολλά, και που πασχίζουν το ένα μετά το άλλο ποιος θα εκσυγχρονίσει καλύτερα το σύστημα κι εκεί που το σύστημα βρίσκεται σε αδιέξοδο πελαγωγμένο, του έδωσε λύσεις τέτοιες που δεν μπορούσαν τα δικά τους αστικά κόμματα να φαντασθούν ποτέ. Πρέπει ακόμη να εξετάσουμε τους τρόπους και μεθόδους που κατορθώνανε αυτά τα κομμάτια να ξεπουλάνε και προδίδουν τους λαϊκούς και κοινωνικούς αγώνες, με μορφές οργάνωσης και λειτουργίες τέτοιες ώστε να μπορούν να παρουσιάζουν τα δικά τους κομματικά συμφέροντα σαν συμφέροντα του εργαζομένου λαού, και να εμφανίζουν αυτή τη μορφή οργάνωσης και λογική σαν ριζική αντίθεση με το υπάρχον σύστημα. Και πια είναι αυτή η μορφή οργάνωσης και λειτουργίας; Είναι ο περιβόητος ιεραρχικός συγκεντρωτισμός που ο καθένας απ' αυτούς τον χαρακτηρίζει όπως θέλει. Λειτουργεί ακριβώς στη λογική του καπιταλιστή συστήματος, που μας θέλουν να αποφασίζουν οι λίγοι άστοχοι ειδικοί και επαγγελματίες λύτες των προβλημάτων του λαού, και οι πολλοί να είναι εκτελεστικά όργανα και δουλικοί χειροκροτητές τους.

Είναι η λογική οργάνωσης που μια χούφτα ανθρώπων σε κάποιο γραφείο μπορούν να χτίσουν ένα κόμμα σαν κι αυτά, με όλους τους μηχανισμούς όπως π.χ. Κεντρικές επιτροπές, πολιτικά γραφεία κ.λ.π. και να τρέχουν στο λαό να βρούν πελατεία με τις εγγραφές και διαγραφές τους. Αυτή ακριβώς είναι η εκσυγχρονιστική εφεύρεση που προσφέρουν αυτά τα λεγόμενα ΚΚ στο σύστημα και είναι τόσο επιτυχή που τα ίδια τα αστικά κόμματα την αγκαλιάσανε αμέσως και λειτουργούν κι αυτοί ανάλογα. Ο ιεραρχικός συγκεντρωτισμός της εξουσίας με ολιγαρχίες τους επιτρέπει να απομακρύνουν τον εργαζόμενο λαό από τα δικά του προβλήματα που είναι η ζωή του, και να αφαιρεί τη στοιχειώδη λαϊκή πρωτοβουλία, να μειώνει και φθείρει την ταξική συνείδηση και συμπάρσταση μεταξύ των εργαζο-

μένων π.χ. όταν οι μηχανισμοί των παραπάνω κομμάτων αποφασίσουν τη διαγραφή κάποιου μέλους τους γιατί δεν υπάκουσε στις εντολές τους τα υπόλοιπα μέλη - εργαζόμενοι αντί να συμπαρασταθούν στο συνάδελφό τους, βάζουν εναντίον του προς το συμφέρον των αόρατων «ειδικών παντογνώστων» που πήραν την απόφαση για τη διαγραφή, δηλαδή προδίδουν και χαφιεδίζουν. Ο ιεραρχικός συγκεντρωτισμός με την κομματικοποίηση της καθημερινής μας ζωής είναι εκσυγχρονιστικός για το σύστημα, υλοποιεί την αιώνια θεωρία του διαιρεί και βασίλευε με την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, χωρίζει τους εργαζόμενους σε προνομιούχους και μη, εγγράμματος - αγράμματος, εργάτες σκουπας - εργάτες μηχανών, καλούς - κακούς, και δικούς μας - δικούς σας κ.λ.π. Ακόμη ο ιεραρχικός συγκεντρωτισμός δεν διαφέρει σε τίποτα σαν μορφή οργάνωσης από τους γκάγκστερ και μαφιόζους, που μπορεί τούτοι εδώ τώρα πια να μην πυροβολούν στους δρόμους τα ανυπάκουα μέλη τους, αλλά έχουν τρόπους και μεθόδους ακόμη πιο χειρότερους που είναι η πολιτική και κοινωνική εξόντωση με τις σημειωμένες συκοφαντίες και λασπολογίες, δηλαδή μια μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που μπορεί ο κάθε είδους κτηφής να διαιωνίζει και στηρίζει τον Καριερισμό. Τα κόμματα αυτά των ΚΚ με τη μορφή συγκεντρωτικής οργάνωσης και των στεγανών αποφάσεων, όχι μόνο ερμηνύουν των εργαζομένων που δήθεν λένε ότι αντιπροσωπεύουν, αλλά και κύρια από τα δήθεν οργανωμένα μέλη τους που τους καταντούν γενίτσαρους, ανθράκους των θελήματων (κόλημα αφισών - κατ' εντολή χειροκροτητές) δεν δώσανε μόνο τη θεωρητική πλευρά του μοντέλου τους στο σύστημα που τώρα πια το έχει πλήρως υιοθετήσει και λειτουργεί με βάση τον εκσυγχρονισμό του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, αλλά προχωρήσανε και δώσανε και την πρακτική λειτουργία αυτού του μοντέλου. Είναι αυτοί που στην ουσία στηρίζουν τον κατεστημένο και τους εκφραστές του, ιδιαίτερα μετά τη λεγόμενη μεταπολίτευση του 1974, με την πολιτική ουράς που ακολουθούν, που κάθε φορά στα αντιλαϊκά μέτρα από τη μια δήθεν τα καταγγέλλουν, συγχρόνως είναι οι πρώτοι που τα εφαρμόζουν κατά γράμμα, με το επιχείρημα πως μέσα από την αναγνώριση θα πετύχουν την κατάργησή τους, καμαρώνουν λοιπόν λογικές και ιδεολογίες ειδικών παντογνώστων - σωτήρων των αδικημένων.

Τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι της παραπάνω θεωρίας του συγκεντρωτισμού και του χτισίματος μικρών και μεγάλων κομματικών μηχανισμών όπως των λεγόμενων «σοσιαλιστικών» τύπου ΠΑΣΟΚ και διάφορα παρακάδια, που περιστρέφονται γύρω από αυτές τις λογικές. Όπως είναι αυτοί που διδάξανε τον Κομματικοπαταξιακό συνδικαλισμό, είναι αυτοί που αφαιρούν τη στοιχειώδη πρωτοβουλία στα μέλη τους, και ούτε να βήσουν δεν μπορούν χωρίς την εντολή τους. π.χ. επιτροπών βάσης στα καθημερινά προβλήματα, καθώς και επιτροπών απεργιακών αγώνων, όπως έγινε παλιότερα 74-77 με την εχθρική στάση, πόλεμο και διάλυση των εργοστασιακών σωματείων π.χ. ΠΙΤΕΟΣ, ΑΕΓ, ΙΖΟΛΑ κ.λ.π., όπως ακόμη μπορούμε να τονίσουμε πως και σήμερα με την ίδια και χειρότερη εχθρότητα αντιμετωπίζουν εμάς, αλλά και κάθε τάση που δεν ελέγχεται από τα κόμματα.

Είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για τον αποπροβληματισμό του εργατικού κινήματος, που αντί το κίνημα να προβληματίζεται και αγωνίζεται για τα δικά του προβλήματα και συμφέροντα, ξεδεύει την ενεργητικότητά του στις μεταξύ τους κομματικές διαφορές και στη διαφήμιση των κομμάτων, και τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι που προσπαθούν με νύχια και δόντια να περάσουν στον εργαζόμενο λαό τη νοοτροπία και λογική της τυφλής υπακοής, του νομικισμού και πειθαρχίας στις αποφάσεις «ειδικών» του Κρατισμού.

Όλοι γνωρίζουμε τώρα πια τα αποτελέσματα αυτών των λογικών αφού δεν άφησαν τίποτα όρθιο στο συνδικαλιστικό κίνημα με την ουσιαστική διάλυση των σωματείων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών, ΓΣΕΕ, που έχουν καταφέρει την αδρανοποίηση του εργατικού κινήματος και έτσι ανενόχλητα πια αυτοί οι εργατοπατέρες και τα κομματικά κέντρα τους τρέχουν στα αστικά δικαστήρια για το μούρασμα της καρέκλας που τους διαθέτουν τα αφεντικά.

Ποιος ξεχνάει εκείνο το περιβόητο πως η πλειοψηφία άφησε τα κλειδιά στην πόρτα της ΓΣΕΕ για να τα πάρει η μειοψηφία γιατί έτσι αποφάσισε η αστική δικαιοσύνη, ενώ μπορούσαν αν είχανε τη στοιχειώδη ταξική συνείδηση και την εργατική ουσιαστική ιδιότητα, να καλέσουν την εργατική τάξη να καταλάβει τα γραφεία της, και δεν θα περνούσε η αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης. Πολλά μπορούμε να γρά-

ψουμε για τις λογικές του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού και αυτού που τους εκπροσωπούν, δεν αξίζει όμως να συνεχίζουμε να ασχολούμαστε με αυτούς και τα τεχνάσματά τους, πρέπει να προχωρήσουμε σε καινούργιους δρόμους.

Δε φτάνει όμως να τα καταλαβαίνουμε αυτά, δε φτάνει να μην τους πιστεύουμε, δεν φτάνει να τους ειρωνευόμαστε και να τους σατιρίζουμε, γιατί αν κάνουμε μόνο αυτό κάπου τους βολέει. Τους στηρίζουμε και τους νομιμοποιούμε. Αυτό δεν τους τρομάζει, ίσα - ίσα τους δίνει ψεύτικα επιχειρήματα για δήθεν δημοκρατικότητα και ανεκτικότητα.

Η μόνη απάντηση και λύση στα αδιέξοδα των λογικών του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, είναι μία άλλη μορφή οργάνωσης και λογικής, που πρέπει οι εργαζόμενοι να προβληματισθούν και αγωνισθούν, να τις βρουν, δηλαδή να πάρουν οι ίδιοι την υπόθεση και ευθύνη στα χέρια τους.

Στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα το εργατικό κίνημα τη μόνη λογική πρόταση που βρίσκουμε να κάνουμε είναι η οργάνωση στους χώρους δουλειάς και ο συντονισμός απευθείας μεταξύ τους δηλαδή η **ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ**, που είναι και η μόνη μορφή οργάνωσης που προωθεί τις συμμετοχικές διαδικασίες, που προωθεί την πρωτοβουλία, την υπευθυνότητα, την δραστηριοποίηση και μαχητικότητα.

Αγνοώντας αυτούς τους παράγοντες δεν μπορούμε να μιλήσουμε για καμιά διεκδίκηση θεσμική ή οικονομική, ούτε για καλούς και κακούς νόμους, γιατί όπως είναι σήμερα τα πράγματα και με λογική και νοοτροπία που οι εργατοπατέρες και όλες αυτές οι τάσεις του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού μας προβάλλουν κάθε φορά τις διεκδικήσεις των αιτημάτων, έχει γίνει πια κατανοητό ο' όλους μας πως οι κύριοι αυτοί συνδράζουν τα εργατικά μας προβλήματα και αιτήματα, με τα κομματικά τους, που στο τέλος μένουν μόνο τα κομματικά, κι επομένως δεν μπορούμε να τους εμπιστευόμαστε σαν εκπροσώπους μας ακόμη μια φορά για καινούργιες περιπέτειες. Είναι άμεση ανάγκη να τους απομονώσουμε γιατί διχάζουν την εργατική τάξη. Ακόμη η διαδικασία της αυτοοργάνωσης προωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζομένων και η αποστολή των εκλεγμένων αντιπροσώπων μας είναι να γίνονται εκτελεστές των συναποφάσεών μας, που παίρνονται στις γενικές συνελεύσεις, και σε περίπτωση που παραβιασθούν οι αποφάσεις αυτές, οι εκπρόσωποι ανακαλούνται.

Κι ακόμη η λογική της αυτοοργάνωσης αποκλείει κάθε είδους δημιουργία μόνιμων επαγγελματιών συνδικαλιστών, που ο συγκεντρωτισμός παράγει αμέτρητους.

Πολλοί διαφοροποιημένοι και δυσανεκτικοί από τα κόμματα εργαζόμενοι αλλά και πιο ριζοσπαστικοποιημένοι συνδικαλιστές, αντιστέκονται στην τάση της αυτοοργάνωσης με το επιχείρημα πως αυτή η τάση δεν έχει την ανάλογη κοινωνική επιστημονική ανάλυση, άραγε είναι απραγματοποίητη, δηλαδή οι παραπάνω παρ' όλη τη διαφοροποίησή τους από τους κομματικούς μηχανισμούς παραμένουν και ψάχνουν να βρουν απάντηση και λύσεις μέσα στο ίδιο δοκιμασμένο μοντέλο, άραγε η διαφωνία τους δεν είναι στη λογική της λειτουργίας του μηχανισμού αλλά στα πρόσωπα.

Καλούμε αυτούς τους ανθρώπους να σταματήσουν τη συσχέτιση του χτισίματος καινούργιων μαγαζιών για την ακόμη μεγαλύτερη διάσπαση του εργατικού λαϊκού κινήματος, και αν πραγματικά ενδιαφέρονται γι' αυτό να προσπαθήσουν μέσα από τους χώρους δουλειάς να συμβάλουν σε ενωτικές διαδικασίες και μορφές οργάνωσης, ώστε δια μέσου του χώρου τους να επιτευχθεί ο συντονισμός και η ενότητα της εργατικής τάξης που τόσο ανάγκη την έχει.

Εμείς λέμε ο' όλα αυτά, ότι η απάντηση και λύση δεν δεν δίνεται με έτοιμες αναλυμένες συνταγές που τις είχανε ετοιμάσει κάποτε κάποιος και τώρα να τις χρησιμοποιήσουμε εμείς ξεκούραστα για να κάνουμε το παιχνίδι μας, αλλά η λύση θα δοθεί και πραγματοποιηθεί μέσα από τον κοινό καθημερινό αγώνα και ρήξη με το σύστημα, που θα συλλάβει όλες τις εμπειρίες του εργαζομένου λαού, και όποιος λέει ότι έχει έτοιμες λύσεις είναι ο μεγαλύτερος λωποδύτης και επικίνδυνος.

Άλλωστε κανείς μας δεν πρέπει να ξεχνάει τη λογική της εξέλιξης της κοινωνίας που γι' αυτήν πρέπει να δώσουμε μάχες.

Εμπρός στις δημιουργίες εργοστασιακών σωματείων και τον συντονισμό τους.

Εμπρός να διώξουμε τους κηδεμόνες - κομματάρχες από τα σωματεία μας.

Εμπρός στην Αυτοοργάνωση, για να πάρουμε στα σίγουρα την υπόθεση στα χέρια μας.

ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)

Αυτό το κείμενο αποτελεί συνέχεια του κειμένου για τη Θεσσαλονίκη ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ του φύλλου 6 της ΔΟΚΙΜΗΣ.

ΥΦΕΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΕΙΑ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Τρία γεγονότα σημάδεψαν, τον μήνα του Νοέμβρη, τον πολυσυζητημένο «χώρο» της Θεσ/νίκης:

1. Αποφυλακίζονται και οι δύο τελευταίοι κρατούμενοι Πασχάλης Λιαλιάρης και Κώστας Πέτρου από τις φυλακές Επταπυργίου (Γεντί Κουλέ). Αυτοί οι δύο, μαζί με άλλους επτά - που σταδιακά ήδη είχαν αφεθεί ελεύθεροι - κατηγορούνται για τον εμπρησμό του ασφαλίτικου αυτοκινήτου και τον τραυματισμό των επιβαινόντων ασφαλιτών, οι οποίοι χαφιέδιζαν τη «ζωή» της κατάληψης της Φυσικομαθηματικής Σχολής (ΦΜΣ), που είχε καταληφτεί την 5η Ιούνη 1986, μετά από χτύπημα από τις ένοπλες συμμορίες του κράτους ΜΑΤ-ΜΕΑ, της απόπειρας πραγματοποίησης «αντιπυρηνικής και ενάντια στη κρατική βία και τρομοκρατία» πορείας. Το κράτος αδυνατώντας να παρουσιάσει ως αληθοφανείς, κατηγορίες για τις οποίες δεν έχει καμία απόδειξη, αποφυλακίζει και τους δυο τελευταίους φυλακισμένους μετά από 6 μήνες περίπου εγκλεισμό στο «μεσαιωνικό κάστρο» εκτονώνοντας την εκδικητικότητα των μπάτσων μπροστά στο «πύρινο σοκ» που υπέστησαν δύο «συνάδελφοι» από «ομάδα αγνώστων κουκουλοφόρων» το ξημέρωμα της 8 Ιούνη '86.

2. 16 άτομα, με εισαγγελικές κλήσεις, καλούνται και απολογούνται στον ανακριτή στο διάστημα από τέλη Οκτώβρη και το Νοέμβρη, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην κατάληψη της ΦΜΣ. Επιβάλλονται χρηματικές εγγυήσεις μέχρι και 50.000 δραχμών. Αυτή η αστυνομική μεθόδευση εντάσσεται στο γενικότερο σχέδιο μιας πάγιας τακτικής τρομοκράτησης. Οι φανερές παρακολούθησεις των 9 αποφυλακισθέντων - κύρια - και οι έμμεσες απειλές και παρέμβαση στην προσωπική - οικογενειακή ζωή πολλών «επικίνδυνων» για τις ιδέες τους ατόμων, είναι μέσα στα πλαίσια του «πολέμου νεύρων» που διεξάγουν οι κρατικές δολοφονικές υπηρεσίες τους τελευταίους μήνες και στοχεύουν στο **ΗΘΙΚΟ** των αναρχικών.

3. Το τρίτο γεγονός «λάμπει δια της απουσίας του». Αφορά την ανυπαρξία κάποιας προς τα έξω κινητοποίησης στις 17 του Νοέμβρη, ημερομηνίας της οποίας η σπουδαιότητα δεν εντοπίζεται τόσο στην αναγκαιότητα της άρθρωσης του Αναρχικού Λόγου για την εξέγερση του '73, όσο για, ακριβώς, αυτή τη διαχρονικότητα της αντικρατικής πάλης από το χτες στο σήμερα κι από το σήμερα στο αύριο, πάλης όμορφης αλλά σκληρής και ασυμβίβαστης, ποτισμένης με το αίμα συντρόφων. Ένας χρόνος από τη δολοφονία του αδερφού μας Μιχάλη από το γουρούνι Μελίστα. Να η βαρύτητα της ημερομηνίας. Για να αποτίσουμε φόρο τιμής όχι με στεφάνια, αλλά πολεμώντας με έργα τη λήθη. Για να ενισχύσουμε τη μνήμη στο μυαλό και τη δράση. Δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια για δικαιολογίες στο φαινόμενο της απουσίας του φαινομένου.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΥΦΕΣΗΣ

Το αναρχικό κίνημα πάντοτε γνώριζε περιόδους ωμής κρατικής καταστολής με βασανισμούς, συλλήψεις, δολοφονίες. Άλλοτε πάλι γνώριζε εποχές ιδιαίτερα ευνοϊκές για τη προπαγάνδισή του αναρχισμού με σχετική «ελευθερία» κινήσεων, έκδοση περιοδικών, εφημερίδων και βιβλίων, πραγματοποίηση συγκεντρώσεων συνεδρίων και δυναμικών κινητοποιήσεων. Και όταν το κράτος και το κεφάλαιο αποφάσιζαν να βάλουν τέρμα στη κλιμάκωση εκδηλώσεων που στρέφονταν ενάντια στην αστυνομοκρατική σιγή νεκροταφείου που ήθελαν να επιβάλλουν τα αφεντικά, από κοινωνικές ομάδες που κινούνταν πέρα κι έξω από τους νόμους τους, τότε αυτά (τα αφεντικά) διάταζαν στους επιτελείς τους: «Τσασκίστε τους». Κι αν αυτοί οργάνωναν την αμυντική τους αντεπίθεση τότε η κρατική δεύτερη επίθεση ήταν πολύ πιο σαρωτική. Το κίνημα λόγω των υλικών και ηθικών απωλειών από τον κοινωνικό πόλεμο, έμοιαζε να νικιόταν. Ακολουθούσε ύφεση, ποτέ όμως παραίτηση. Μια τέτοια περίοδο φαίνεται πως διανύει ο αναρχικό - αντιεξουσιαστικός «χώρος» της Θεσ/νίκης. Αυτό δε σημαίνει πως παραιτείται. Η ύφεση έχει μόνο εξωτερικά χαρακτηριστικά. Στην πραγματικότητα οι ζυμώσεις, διασταυρώσεις πληροφοριών, απόψεων και εκτιμήσεων συνθέτουν μια αληθινή πνευματική υπερδιέγερση. Η ωριμότητα των επιλογών μέσα από την κρίση οριακών συμβάντων εκτοπίζει τον παρελθοντικό συναισθητισμό της θελοτυφλίας και αντικειμενικά επαναπροσδιορίζει την εγκυρότητα ορισμένων σχέσεων. Αυτής της εκλεκτικής διαδικασίας πρέπει να αποτραπεί η μακροχρόνια χρήση γιατί κινδυνεύει να μετεξελιχθεί σε προσωπικό άλλοθι αδρανοποίησης μέσα από τη θεωρητικοποίηση του φόβου. Επιπλέον, η προσωρινή «αποχή» από

κοινωνικά γεγονότα που «επιβάλλουν» το αγωνιστικό μας παρόν μπορεί σταδιακά να προκαλέσει την αποξένωση από μορφές δυναμικών καταλυτικών παρεμβάσεων μας μέσα στα «πράγματα».

ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΔΡΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Παρ' όλα αυτά, οι παρεμβάσεις μας δεν πρέπει φυσικά να ξεπηδήσουν μέσα από την αφηρημένη επετειακή νοοτροπία της αιφνίδιας εμφάνισής μας προς τα έξω και της εξίσου αιφνίδιας εξαφάνισής μας από την καθημερινή πάλη. Το παραπάνω ευχολόγημα δεν είναι στείρο και δεν αφορά αυτή καθαυτή την αποσπασματικότητα που άλλωστε έχει απασχολήσει επανειλημμένα το αναρχικό κίνημα σε συγκεκριμένο πρόβλημα. Υπάρχουν λοιπόν δύο μορφών παρεμβάσεων που εξωτερικά μπορεί να φαντάζους στον ίδιο βαθμό αποσπασματικές αλλά μεταξύ τους διακρίνουμε μια ουσιώδη διαφορά: Η «βιαστική» παρέμβαση που πηγάζει από την αγωνία να δηλώσουμε ότι υπάρχουμε, και οι **ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ**, που είναι οργανωμένη έκφραση της θέλησης πυρήνων ή ομάδων να υλοποιήσουν με συγκεκριμένη μεθοδολογική δραστηριότητα μελετημένα «σχέδια» ολοκληρωμένων παρεμβάσεων, έστω κι αν φαντάζει αιφνίδια η εμφάνισή και εφαρμογή τους, και που πηγάζει από την πραγματική εσωτερική ανάγκη να αρθρωθεί ο Αναρχικός Λόγος παράλληλα με την αντικρατική Πρακτική.

(Οι επιμέρους ολοκληρωμένες πρακτικές αποτελούν τη συνθετική και οργανωτική βάση πάνω στην οποία θα συνενωθούν με άλλες επιμέρους πρακτικές άλλων πυρήνων ή ομάδων που οι στόχοι των παρεμβάσεων συγκλίνουν. Το αποτέλεσμα θα είναι να έχουμε μια οργανωμένη ολοκληρωμένη πρακτική. Μονάχα η ύπαρξη ολοκληρωμένων πρακτικών μπορεί να προϋποθέσει την ύπαρξη και ενός κινήματος. Βέβαια η ύπαρξη αυτών μπορεί και να προϋποθέσει ένα συντονισμό της δράσης μεταξύ δυο ή περισσότερων ολοκληρωμένων πρακτικών. Αλλά αυτό είναι άλλο θέμα και θα αποτελέσει μάλλον αντικείμενο άλλου κειμένου). Ίσως λοιπόν η συνειδητοποίηση της παραπάνω αναγκαιότητας για προπαρασκευή επιμέρους ολοκληρωμένων πρακτικών να είναι ένα στοιχείο που συμβάλλει στην προσωρινή αδρανοποίηση - προετοιμασία του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού «χώρου» στη Θεσ/νίκη.

Μια άλλη αιτία, δυστυχώς πικρή, είναι η εμφάνιση ενός περιέργου «φαινομένου» στις «τάξεις» των συλλεγθέντων διαδηλωτών (Βέβαια η αγριότητα των βασανιστηρίων στα μουντρούμια της Ασφάλειας έγινε γνωστή...). Αποτέλεσμα: κατακερματισμός, ηττοπάθεια, ισχυρός κλονισμός της διασυντροφικής εμπιστοσύνης, απογοήτευση. Αλλά και (ελάχιστα) σημάδια αυθεντικότητας. Αντλούμε λοιπόν τα γνήσια συστατικά στοιχεία και διαμορφώνουμε τη νέα πραγματικότητα, εισβάλλουμε καταλυτικά μέσα σ' αυτή με δημιουργική καταστροφικότητα, έχοντας επίγνωση των ορίων των δυνατοτήτων μας και της στρατηγικής της σύγκρουσης. Τη θέση της ευθυνοφοβίας την παίρνει η τολμηρή πρωτοβουλιακή δραστηριοποίηση.

Το αστυνομοκρατικό κλίμα που επικρατεί στη Θεσ/νίκη και η τρομοκρατία που προσπαθούν να επιβάλλουν οι θλιβεροί υπαλληλίσκοι - σκυλιά των αφεντικών, κάθε άλλο παρά μπορεί να θεωρηθεί σαν αιτία αδρανοποίησης αφού οι «αγνές» προθέσεις τους στρέφονται στο κενό, και στο τέλος ο πανικός θα καταλάβει τους ίδιους κι αυτούς που υπερασπίζονται, όταν οι ορδές των

κολασμένων θα ξεφυτρώσουν από εκεί που δεν το περιμένουν!

ΟΧΙ ΣΤΑ ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Αυτοί που στηρίζονται στο δεκανίκι της άνεσης του Λόγου και το μόνο που έχουν μάθει τόσα χρόνια είναι να εκφωνούν αμφιθεατρικά ψευδή λογίδια, προσπαθώντας στην ουσία να καλύψουν το κόμπλεξ της ίδιας τους προσωπικότητας, πολλές φορές με το να καταφεύγουν στην εμετική φεμινιστική υστερία, καλύτερα να καθίσουν στο σπίτι τους και να μονολογούν στον καθρέφτη, μπας και συνειδητοποιήσουν καμιά φορά τι μαλακίες τύπου μαύρης μαγείας και μαγισσών λένε και γράφουν και να κατέβουν επιτέλους από τη μαγική ιπτάμενη σκούπα που εκτελεί δρομολόγια από τη Ζώνη του Λυκόφωτος στα αμφιθέατρα και αντίστροφα. Ας το πάρουμε λοιπόν μια για πάντα απόφαση. Ο διακανονισμός των ό-

ποιών διαπροσωπικών προβλημάτων μέσα στο κίνημα, δεν αντανάκλα απαραίτητα τη δημοσιοποίησή τους μέσα από αντιεξουσιαστικά έντυπα (και στη συγκεκριμένη περίπτωση τη ΔΟΚΙΜΗ) θεωρητικοποιώντας, προφανώς, τη μονομερή αδυναμία, να επιλυθούν επιτόπου οι ενδεχόμενες διαφορές. Πολύ περισσότερο δε, όταν τέτοιου είδους αποπροσανατολιστικά και γλοιώδικα κείμενα στρέφονται ενάντια σ' ένα χώρο που προσπαθεί να αναδιοργανωθεί και έχει ανάγκη συμπαράστασης. Κείμενα με σημεία άρνησης ΝΑΙ. ΟΧΙ όμως ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ. Η διαφορά είναι σαφής.

ΤΙ ΕΠΕΙΓΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ

Το ζήτημα που επείγει τώρα είναι η **ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΑΠΟΦΑΣΕΩΝ** που συντελούνται στον καθένα χωριστά και σε επίπεδο πυρήνων - ομάδων. Λέγοντας εξωτερικευση, νοείται η απόπειρα - εφαρμογή συγκεκριμένων κοινωνικών παρεμβάσεων από «παλιές» ομάδες ή πιθανά νέα οργανωτικά σχήματα - πυρήνες - ομάδες, χωρίς να θεωρείται απαραίτητη η ανακοίνωση αυτών των παρεμβάσεων προτού αυτές εκδηλωθούν. Έτσι, οι επιμέρους πρακτικές θα αποκτήσουν μια **ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ** με την οργανωμένη εξωτερικεύσή τους, και παρ' όλο που η εμβέλειά τους θα είναι περιορισμένη από ποσοτική άποψη, ωστόσο η ποιοτική (σχετική τους) συνεκτικότητα θα αποτελέσει καταλυτικό παράγοντα και βάση φπάνω στην οποία η πολύμορφη εμφάνιση και άλλων επιμέρους ολοκληρωμένων πρακτικών θα συνθέσει τη δημιουργική επαναδραστηριοποίηση ενός ανανεωμένου αναρχικού Δυναμικού στη Θεσ/νίκη.

Παράλληλα πρέπει να απαλλαγούμε από τη μοιρολατρική - ευθυνοφοβική νοοτροπία του «ή όλοι μαζί, ή τίποτα» που επικαλείται ιδανικές καταστάσεις Αναρχικής Ενότητας. «Καλύτερα χωρισμένοι, παρά κακά ενωμένοι» (Μαλατέστα).

Εναπόκειται λοιπόν στην οργανωμένη μας θέληση να ανανεώσουμε και να αντικαταστήσουμε τα «νεκρά κύτταρα» του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού «χώρου», προβάλλοντας την **ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ** μας **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ** στις επιλογές του κράτους και του κεφάλαιου.

ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ

ΤΡΟΦΕΣ

Στην πιο πρόσφατη προσπάθειά τους να δώσουν έμπιστο στο θλιβερό δεινόσαυρο της πυρηνικής βιομηχανίας, οι πυρηνικοί τεχνοκράτες αναβίωσαν ένα σχήμα απ' τις αδιές μέρες της «Ειρηνικής Ατομικής Ενέργειας»: τη χρήση της ατομικής ακτινοβολίας για τη διατήρηση τροφίμων.

Υποστηρίζουν ότι η ακτινοβολή των τροφών είναι το κέμα του μέλλοντος, ένα κλειδί για τον τερματισμό της πείνας στη Γη, και θα αποτελέσει για τη βιομηχανία τροφίμων μια καινοτομία ισοδύναμη με την ψύξη ή την κονσερβοποίηση.

Απ' την άλλη, αυτοί που κριτικάρουν την ακτινοβολή των τροφίμων την θεωρούν μια επικίνδυνη παραχώρηση στη βιομηχανία, που βρίσκει μια επικερδή χρήση των πυρηνικών υποβλήτων. Τελικά η ομοσπονδιακή Διοίκηση Τροφίμων και Φαρμάκων (FDA), πρόσφατα ενέκρινε την ακτινοβολή σε φρέσκα προϊόντα και η κατασκευή μιας νέας βιομηχανίας έ-
χουν ήδη αρχίσει.

Λίγα για την ιστορία

Είναι ειρωνεία το ότι σήμερα, ενώ ο κόσμος είναι ενημερωμένος τουλάχιστον για ένα μέρος των τεράστιων κινδύνων της πυρηνικής τεχνολογίας, η πυρηνική βιομηχανία κατάφερε να επαναφέρει μια τεχνολογία που απορρίφθηκε σαν ανασφαλής και αδόκιμη πριν από 30 και περισσότερα χρόνια.

Η ακτινοβολή των τροφίμων χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά απ' το Στρατό μετά το 2ο Παγκόσμιο πόλεμο, κατά τις έρευνες για «ειρηνικές» χρήσεις της ατομικής ενέργειας. Ο Στρατός εξασφάλισε τη συνεργασία του Ινστιτούτου Τεχνολογίας της Μασσαχουσέτης στα εργαστήρια έρευνας Natick, όπου τελικά «αποδείχθηκε» ότι η επεξεργασία με ακτινοβολία δεν καθιστά τα τρόφιμα πραγματικά(!) ραδιενεργά. Ανέφερε, όμως, ότι τους αφαιρεί θρεπτική αξία και γεύση. Ακτινοβολημένο κρέας αναφέρεται να έχει γεύση «βρεγμένου σκυλιού» και οι βιταμίνες A, E, C, B⁶, B¹² θειαμίνη και μερικές δομικές πρωτεΐνες ελαττώθηκαν σημαντικά. Το τελικό χτύπημα ήρθε στα 1958 όταν η Διοίκηση τροφίμων και φαρμάκων (FDA) αποφάσισε ότι η ακτινοβολή πρέπει να θεωρείται σαν πρόσθετο στα τρόφιμα και όχι σαν επεξεργασία. Αυτό σήμαινε ότι τα ακτινοβολημένα προϊόντα έπρεπε να ελέγχονται εξονυχιστικά.

Στις αρχές της δεκαετίας του '60, η FDA επέτρεψε την ακτινοβολή σε πατάτες και σιτάρι, αλλά αυτή η επεξεργασία δεν

χρησιμοποιήθηκε ευρέως, λόγω του ότι οι παραδοσιακές μέθοδοι συντήρησης αποδείχθηκαν οικονομικότερες. Το 1963 επιτράπηκε η ακτινοβολή του μπέικον από την FDA, που ανταποκρίθηκε σε αίτημα του Υπουργείου Άμυνας. Εν τούτοις η έγκριση ακυρώθηκε 5 χρόνια αργότερα, καθώς αποκαλύφθηκαν «ελλείψεις» στα δεδομένα των ερευνών του Στρατού, που υποστήριζαν ότι η ακτινοβολή ήταν ασφαλής. Στη συνέχεια, ακτινοβολήθηκαν τρόφιμα χρησιμοποιήθηκε μόνο σε τρόφιμα, που προορίζονταν για προμήθειες αστροναυτών σε διαστημικές πτήσεις και για καρκινοπαθείς σε ένα κέντρο ερευνών στο Σιατλ.

Το πρόβλημα των εντομοκτόνων απελευθερώνει τον πυρηνικό εφιάλτη

Το 1982 η κεντρική κοιλιάδα της Καλιφόρνια, μια από τις σημαντικότερες γεωργικές περιοχές της Αμερικής, χτυπήθηκε από την «επιδημία» ενός παρασίτου των φρούτων της Μεσογειακής μύγας ή Med fruit fly. Ο κυβερνήτης της Jerry Brown, υποχωρώντας στην πίεση των γεωργικών επιχειρήσεων, ψέκασε την περιοχή με Μαλαθείο. Για να αποφευχθεί η μετάδοση της Med-fly και σε άλλες περιοχές, τα μεταφερόμενα φρούτα υπέστησαν επεξεργασία με το ιδιαίτερα τοξικό διβρωμίδιο του αιθυλενίου (EDB). Καθώς οι φορηγυατζήδες αρνούταν να μεταφέρουν αυτά τα επικίνδυνα φορτία, οι γεωργικές επιχειρήσεις

άρχισαν να βλέπουν την ακτινοβολή σαν εναλλακτική τους λύση. Μετά από 20 σχεδόν χρόνια η ιδέα της ακτινοβολήσης κερδίζει έδαφος σοβαρά.

Το 1984, καθώς νέα στοιχεία υποστηρίζουν ότι το EDB είναι καρκινογόνο, η Εταιρεία Προστασίας Περιβάλλοντος περιορίζει τη χρήση του. Ταυτόχρονα η FDA άρχισε να επεξεργάζεται κανονισμούς, που θα επέτρεπαν την ακτινοβολή τροφίμων. Το Φεβρουάριο του 1984, μετά από αίτημα της Εταιρείας καρυκευμάτων Mc Cormi K, η FDA επέτρεψε την ακτινοβολή ξεραμένων μπαχαρικών έως 30 Kilo Gray (1 Kilo Gray ισοδυναμεί με 10.000 rad, ποσό που ως γνωστόν είναι πολύ περισσότερο από αρκετό για να σκοτώσει έναν άνθρωπο).

Προβλέποντας το τελικό οκέν στην ακτινοβολή φρούτων και λαχανικών, η εταιρεία Emergent Technologies με έδρα το Σαν Χοσέ σχεδίασε ήδη την κατασκευή 20 εργοστασίων ακτινοβολήσης στην Καλιφόρνια μέσα στην επόμενη δεκαετία. Παρ' όλες της αισιόδοξης προβλέψεις του προέδρου της Emergent Technologies, Neil Nielson ότι «πρόκειται για καινοτομία στη βιομηχανία τροφίμων ισοδύναμη με την ψύξη ή ακόμη και την κονσερβοποίηση», ορισμένοι είναι περισσότερο προσεκτικοί και προβλέπουν προβλήματα δημοσίων σχέσεων. Ο Robert Steeves, αντιπρόεδρος του Γραφείου Υποθέσεων Καταναλωτών, δήλωσε: «Αναμφίβολα είναι καλό για τον καταναλωτή. Αλλά το κοινό δεν θα το καταλάβει αμέσως και θα χρειαστεί εκπαίδευση όπως στην περίπτωση του φούρνου μικροκυμάτων».

Το 1984 είδε επίσης την αρχή του Συνασπισμού για την Ακτινοβολή των Τροφίμων, που αποτελείται από 30 και περισσότερες εταιρείες και οργανισμούς, όπως το Εθνικό Συμβούλιο Παραγωγών Χοιρινού, την General Foods, την Campbell Soup, την Ralston - Purina κ.ά. Τον Ιούλιο του 1985 η FDA επέτρεψε τη χρήση έως 1 KiloGray ακτινοβολίας για την καταστροφή του παρασίτου της τριχιάσης στο χοιρινό. Η εταιρεία Radiation Technology με έδρα το Ροκγουέι του Νιού Τζέρσεϊ διαβλέπει «μια από τις μεγαλύτερες αναπτυξιακές βιομηχανίες στην ιστορία αυτού του έθνους».

Ο πόλεμος των άστρων στο Σουπερμάρκετ της γειτονιάς σας

Άλλοι, όπως ο Hohn Gofman καθηγητής ιατρικής φυσικής στο πανεπιστήμιο Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνια, υποστηρίζουν ότι καμιά από τις απαραίτητες λεπτομερείς μελέτες δεν έχουν γίνει ώστε να προσδιοριστεί με ποιό τρόπο η ακτινοβολία επηρεάζει τη χημική δομή της τροφής. Ενώ άλλοι, όπως ο Manuel Lagunas - Solar, χημικός ειδικός στις ακτινοβολίες καθηγητής στο πανεπιστήμιο Ντέιβις της Καλιφόρνια θεωρούν ότι η έρευνα στο Εθνικό Εργαστήριο του Livermore είναι το κλειδί για το ξεπέρασμα των προβλημάτων, που παρουσιάζει η ακτινοβολή των τροφίμων.

Το Εργαστήριο Livermore, που συνεργάζεται στενά με το Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ, είναι το κυριότερο εργαστήριο έρευνας πυρηνικών όπλων των Ηνωμένων Πολιτειών και αναπτύσσει τώρα την «τρίτη γενιά» πυρηνικών όπλων - ατομικές ακτίνες και λέιζερ - που ο πρόεδρος Ρήγκαν οραματίστηκε στον ιστορικό του λόγο για τον πόλεμο των άστρων το 1983. Ο Lagunas - Solar πιστεύει ότι ο νέος Επιταχυντής Ηλεκτρονίων (Linear Induction Electron Accelerator) του Livermore μπορεί να χρησιμοποιηθεί παραγωγικά για την καταστροφή παρασίτων, όπως η Medfly και μικροοργανισμών του κρέατος, αντί για την αντιμετώπιση Σοβιετικών πυρηνικών κεφαλών.

Αλλά ο Lagunas - Solar παραβλέπει την φανερή ειρωνεία, που υπάρχει σ' αυτή την έρευνα: Προσπαθούμε να ξεφορτωθούμε τα επικίνδυνα χημικά χρησιμοποιώντας κάτι ακόμα πιο επικίνδυνο, τη ραδιενέργεια. Παρόλο που η τεχνολογία του πολέμου των άστρων βρίσκεται ακόμα σε φάση έρευνας και ανάπτυξης, η FDA και η εμβρυϊκή αυτή βιομηχανία προχωρούν χρησιμοποιώντας τονίζουσα ακτινοβολία. Τον Απρίλη του 1986, δόθηκε τελικά άδεια ακτινοβολήσης φρούτων και λαχανικών μέχρι 1 KiloGray (10.000 rad).

Η κόουρσα των συμφερόντων

Τα φρούτα και τα λαχανικά θα ακτινοβολούνται με ακτίνες γάμα από κοβάλτιο 60 και καίσιο 137. Το καίσιο 137 είναι υποπρόϊόν της παραγωγής καυσίμων για πυρηνικά όπλα, ενώ το κοβάλτιο 60 των αποβλήτων πυρηνικών εργοστασίων μπορεί να υποστεί επεξεργασία εκ νέου. Η επεξεργασία κοβαλτίου γίνεται από μια канаδική εταιρεία με κρατικά κεφάλαια, την Atomic Energy of Canada. Μια πρόσφατη Καναδική επιχειρηματική έκθεση περιείχε μια δήλωση που φτάνει στην καρδιά του θέματος: «Η αποδοχή της επεξεργασίας των τροφίμων με ακτίνες γάμα, θα ήταν πολύ σημαντική για τα προβλήματα της πυρηνικής βιομηχανίας, σαν μέσο πώλησης των υποπροϊόντων της πυρηνικής έρευνας». Το μεγαλύτερο μέρος καΐσιου 137 στις ΗΠΑ παράγεται σαν απόβλητο στο Hanford, Nuclear Reservation, που παρασκευάζει πλουτώνιο για το αμερικανικό οπλοστάσιο. Τα απόβλητα του Hanford έχουν επανειλημμένα μολύνει τον ποταμό Columbia.

Τώρα είναι ευθύνη του Υ-

πουργείου Ενέργειας να βρει ένα ασφαλές μέρος ή - προτιμότερο - μιά επικερδή χρήση για τα πυρηνικά αυτά απόβλητα. Είναι το Υπουργείο Ενέργειας, που χρηματοδοτεί τις επιδείξεις εγκαταστάσεων ακτινοβολήσης τροφίμων, όπως εκείνη που πρόκειται να γίνει στο Dublin (πρόαστιο του Σαν Φρανσίσκο) καθώς και τον κινητό ακτινοβολητή που θα μετακινείται στις Βορειοδυτικές ακτές του Ειρηνικού. Και είναι επίσης το Υπουργείο Ενέργειας, που προσφέρει φτηνό καίσιο 137 στην αναπτυσσόμενη βιομηχανία ακτινοβολήσης.

Πριν δείξει το Υπουργείο Ενέργειας ενδιαφέρον για την ακτινοβολή των τροφίμων, το μεγαλύτερο μέρος της έρευνας γινόταν στα εργαστήρια Natick. Το 1980 η εποπτεία ερευνών των Natick μεταφέρθηκε απ' το Στρατό στο Υπουργείο Γεωργίας, ενώ επιχειρήσεις υψηλής τεχνολογίας της περιοχής των εργαστηρίων αυτών αρχίζουν να έχουν συμφέροντα στη νέα βιομηχανία. Το Δεκέμβριο του 1985, η απερχόμενη γραμματέας Υγείας και Κοινωνικών Υπηρεσιών Margaret Heckler ανακοίνωσε ότι η FDA (τμήμα του Υπουργείου της) ήταν έτοιμη να επιτρέψει την ακτινοβολή φρέσκων προϊόντων. Λίγα χρόνια πριν, σαν μέλος του Κογκρέσου, η Heckler αντιπροσώπευε την περιοχή της Μασσαχουσέτης όπου βρίσκονται τα Εργαστήρια Natick, ενώ οι εταιρείες, που τώρα προσβλέπουν στη βιομηχανία ακτινοβολήσης τροφίμων ήταν ανάμεσα στους υποστηρικτές της προεκλογικής της εκστρατείας. Η Heckler δήλωσε: «Όταν το κοινό συνειδητοποιήσει ότι η τονίζουσα ακτινοβολία είναι απλώς μιά άλλη μορφή ενέργειας, απολύτως ασφαλής, που δεν αφήνει κανένα κατάλοιπο, πιστεύω ότι θα υπάρξει ευρεία συμφωνία για την αναγκασιότητα αυτής της σπουδαίας τεχνολογίας». Η περίπτωση αυτή είναι μία από τις πιο κραυγαλέες και δείχνει τη σύνδεση των συμφερόντων γύρω από τη νέα τεχνολογία. Μια άλλη περίπτωση είναι εκείνη του Γερουσιαστή Stade Gorton και του αντιπροσώπου Sid Morrison, Ρεπουμπλικάνων, που αντιπροσωπεύουν την περιοχή της Ουάσινγκτον όπου βρίσκεται και το εργοστάσιο Hanford, (όπως αναφέραμε παράγει πλουτώνιο).

Οι Morrison και Gorton πιέζουν ασταμάτητα για τροποποίηση της νομοθεσίας, που θα προσδιορίζει την ακτινοβολή σαν «επεξεργασία» και όχι σαν «πρόσθετο» στα τρόφιμα, ώστε να παρακαμφθούν οι απαιτήσεις για έλεγχο και για αναγραφή πάνω στο προϊόν μιάς ένδειξης ότι έχει υποστεί ακτινοβολή.

Πολλά από τα τεστ που κάνει ο Στρατός στα εργαστήρια Natick και στα οποία στηρίζονται οι διακηρύξεις για τη δήθεν ασφάλεια της ακτινοβολήσης είναι αμφίβολης (τουλάχιστον) αντικειμενικότητας. Τα εργαστήρια Industrial Bio - Test, των οποίων η ιστορία είναι γεμάτη σκάνδαλα, διηύθησαν ορισμένα από αυτά τα τεστ. Το 1983, τρεις υπάλληλοι των Industrial Bio-Test καταδικάστηκαν για παραποίηση δεδομένων σε κυβερνητική έρευνα για τα φάρμακα. Πολλές από τις πρώτες έρευνες, που «αποδεικνύουν» ότι

συνέχεια στη σελ. 11

Τα πυρηνικά απόβλητα στην κουζίνα σας

η ακτινοβολία τροφίμων δεν είναι επικίνδυνη, διεξήχθησαν από το Στρατό ή την Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας (και οι δύο βέβαια υποστηρίζουν τη νέα τεχνολογία). Η Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας διαιρέθηκε το 1974, λόγω του δυαδικού ρόλου, που χρειαζόταν να παίξει. Στη θέση της γεννήθηκαν δύο νέες γραφειοκρατίες: η Επιτροπή Ρύθμισης των Πυρηνικών με ρυθμιστικό ρόλο και το Υπουργείο Ενέργειας που ανέλαβε την προώθηση της νέας πυρηνικής τεχνολογίας. Παρ' όλ' αυτά, οι έρευνες της Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας θεωρούνται ακόμα έγκυρες από τη Διοίκηση τροφίμων και Φαρμάκων (FDA). Ορισμένες μάλιστα από τις πρώτες έρευνες χαρακτηρίζονται «Θέματα Εθνικής Ασφάλειας». Όταν η ερμηνεία των γεγονότων είναι μονόπλευρη οι μελέτες καταντούν χωρίς νόημα. Μία έρευνα του Στρατού σε συνεργασία με το Υπουργείο Γεωργίας έδειξε ιδιαίτερα χαμηλό ποσοστό επιβίωσης σε ποντίκια, που τρέφονταν με ακτινοβολημένο κότοπουλο. Το αποτέλεσμα αυτό δεν αποδόθηκε στην ακτινοβολία, αλλά στην υψηλή περιεκτικότητα της διατροφής με κοτόπουλο σε πρωτεΐνες. Πολλές μελέτες του Στρατού - ειδικά αυτές που διεξήγαγαν τα εργαστήρια Industrial Bio-Test - απορρίφθηκαν υποχρεωτικά από την FDA σαν ανεπαρκείς ή ακόμα και δόλιες.

Οι Κίνδυνοι

Εκτός από την καταστροφή της θρεπτικής αξίας, όλοι οι άλλοι κίνδυνοι που αναφέρονται και συνοπτικά απορρίπτονται από την FDA, ταξινομούνται στην κατηγορία της «εκλεκτικής θανάτωσης μικροοργανισμών». Υπάρχουν στοιχεία ότι τα σπόρια ορισμένων μικροοργανισμών είναι ανθεκτικά στην ακτινοβολία. Η ακτινοβολία μπορεί να εξοντώσει τους μικροοργανισμούς, που προκαλούν την οσμή και τα άλλα φαινόμενα της σήψης, χωρίς να επηρεάσει τα σπόρια. Έτσι είναι δυνατόν, τροφή με όψη και οσμή απόλυτα υγιεινή, να είναι στην πραγματικότητα μολυσμένη με επικίνδυνους μικροοργανισμούς. Υπάρχει ακόμα πιθανότητα, η ακτινοβολία να δημιουργήσει επιβλαβή μεταλλαγμένα βακτήρια, ανθεκτικά στην ακτινοβολία, ενώ το ίδιο ισχύει για τους ιούς (η ακτινοβολία αυξάνει το ρυθμό μεταλλαγής των ιών). Υπάρχουν επίσης στοιχεία ότι η ακτινοβολία μπορεί να αυξήσει την παραγωγή ειδικών τοξινών (Cafatoxins), καρκινογόνων ουσιών, που παράγονται από ορισμένους τύπους μυκήτων. Η Εταιρεία Προστασίας Περιβάλλοντος θεωρεί τις τοξίνες αυτές χύλιες φορές πιο καρκινογόνες από το EDB, το επικίνδυνο χημικό που θ' αντικατασταθεί από την ακτινοβολία. Ελάχιστα είναι γνωστά για τις νέες χημικές ενώσεις, που δημιουργούνται στις ακτινοβολημένες τροφές. Φυσικά, η ακτινοβολία των τροφίμων σημαίνει ότι ακόμα περισσότερες ραδι-

νεργές ουσίες θα κυκλοφορούν στους δρόμους κι ακόμα χειρότερα θα συγκεντρώνονται στις γεωργικές περιοχές. Τελικά η FDA δεν έχει δικαιοδοσία έκδοσης αδειών ή πιστοποιητικών στους ειδικούς της νέας τεχνολογίας και οι κατασκευαστές θα επιλέξουν τα άτομα για την κατασκευή και λειτουργία των εργοστασίων ακτινοβολήσης τροφίμων. Το 1977 η Επιτροπή Ρύθμισης των Πυρηνικών ανέφερε ότι η νέα τεχνολογία δεν παρέχει ασφάλεια στους εργαζόμενους, μετά από περιστατικό έκθεσης ενός υπαλλήλου σε ψηλά ποσά ακτινοβολίας κατά την αποστείρωση ιατρικού εξοπλισμού. Έχει αναφερθεί επίσης, τόσο από κρατικές όσο και από ομοσπονδιακές υπηρεσίες, η ανάμιξη ραδιενεργών απορριμάτων με κοινά σκουπίδια, με αποτέλεσμα τη μόλυνση πόσιμων νερών.

Η νέα βιομηχανία βρίσκεται στην αρχή της και ήδη ο φάκελός της είναι αχανής.

Και επιπλέον οι αντιρρήσεις απέναντι στη νέα βιομηχανία αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση και ειρωνεία. Ο χαρακτηρισμός «Λουδίτες»¹ αποδίδεται ακόμα, σε όσους επισημαίνουν τους κινδύνους της ακτινοβολήσης. «Υπάρχει μια μερίδα ανθρώπων που όταν ακούσουν τον όρο ραδιενέργεια αρχίζουν να σκέφτονται το Θρη Μάιλ Άιλαντ και τις πυρηνικές βόμβες»², λέει ο George Sadek της Radiation Technology. Ο Hyrry Myssman, αντιπρόεδρος της National Food Processors Association και πρόεδρος του Συνασπισμού για την Ακτινοβολήση των Τροφίμων, μας τονίζει ότι «αν δεν είχαμε αποδεχτεί το μαγείρεμα της τροφής και προτεινόταν κάτι τέτοιο σήμερα και πάλι κάποιοι θα ανησυχούσαν».

Μάρκετινγκ

Ένα από τα λίγα σημεία διαφωνίας ανάμεσα στις εταιρείες και τη FDA υπήρξε η - υποχρεωτική ή μη - αναγραφή πάνω στο προϊόν της ένδειξης «ακτινοβολημένο». Οι εταιρείες φοβόταν, ότι αν κάτι τέτοιο γραφόταν πάνω στις ετικέτες, κανείς δεν θα αγόραζε «πυρηνικά τρόφιμα». Όταν η FDA επέτρεψε την ακτινοβολήση αποξηραμένων μπαχαρικών το 1984, δεν υπήρχε πρόβλεψη για αναγραφή στην ετικέτα (Cn Mc Cormik είναι πιθανά η μόνη εταιρεία μπαχαρικών, που χρησιμοποιεί ακτινοβολία).

Προς μεγάλη ενόχληση των εταιρειών, οι κανονισμοί του 1986 ορίζουν σαν υποχρεωτική την αναγραφή της φράσης «πε-

ξεργάστηκε με ακτινοβολία» ή «χρησιμοποιήθηκε ακτινοβολήση». Ορισμένες παραπλανητικές φράσεις (ευφημισμοί), που πρότειναν οι εταιρείες απορρίφθηκαν από την FDA την τελευταία στιγμή. Ακόμα, τα ακτινοβολημένα προϊόντα θα έχουν το σχέδιο ενός ανθισμένου φυτού(!) μέσα σε ένα κύκλο. Εν τούτοις, στα τρόφιμα που δεν έχουν ακτινοβοληθεί συνολικά, αλλά περιέχουν ένα ακτινοβολημένο συστατικό, αυτό δεν είναι υποχρεωτικό να αναφέρεται.

Ένα πρόσφατο άρθρο σε εμπορική εφημερίδα της βιομηχανίας τροφίμων (την National Food Processors Association's Food Technology) εξετάζει μεθόδους για το ξεπέρασμα της αντίδρασης του κοινού στην ακτινοβολήση. Αναφέρει ότι η ακτινοβολήση στα τρόφιμα χρησιμοποιείται σε 24 χώρες όπως η Ιαπωνία, Ολλανδία και Σοβιετική Ένωση, ενώ στη Ν. Αφρική, που είναι ένας απ' τους κύριους εξαγωγείς ουρανίου, είναι ευρέως διαδεδομένη και αποδεκτή. Το άρθρο διαιρεί το αμερικανικό κοινό σε δύο κατηγορίες: τους «συντηρητικούς» και τους «εναλλακτικούς» καταναλωτές. Η πλειοψηφία (ισόν «συντηρητικοί καταναλωτές») - αντίθετα από τη μειοψηφία (δηλαδή «εναλλακτικοί») - θα μπορούσε κάλλιστα μέσω εκπαίδευσης να αποδεχτεί την ακτινοβολήση. Το άρθρο προτείνει στις εταιρείες να μελετήσουν το Νοτιοαφρικανικό μοντέλο: «Η αποδοχή των καταναλωτών αυξήθηκε με προσπάθειες εκπαίδευσης, όπως το μοίρασμα φυλλαδίων, η ύπαρξη γραφείων πληροφωριών μέσα στα καταστήματα (όπου ειδικοί συμβουλευούν το κοινό), καθώς και με τη χρήση των μαζικών μέσων ενημέρωσης (εφημερίδες, ραδιοτηλεόραση), ώστε να τονίζονται οι θετικές πλευρές της ακτινοβολήσης».

Η «επιμόρφωση» των Αμερικανών έχει ήδη αρχίσει.

Καθώς η πείνα στην Αφρική έγινε ξαφνικά το θέμα της μόδας (π.χ. το πολυδιαφημισμένο τραγούδι «We are the World»), οι υποστηρικτές της ακτινοβολήσης προτείνουν τη δική τους τεχνολογία σαν απάντηση στην πείνα και την «έλλειψη τροφίμων στη γη».

«Στον Τρίτο κόσμο οι αγρότες είναι παγιδευμένοι ανάμεσα σε αντάρτες και κυβερνήσεις. Όλοι συμφωνούν ότι η ακτινοβολήση τροφίμων είναι η μόνη λύση που έχουν», ανέφερε ερευνητής του Υπουργείου Ενέργειας σε σχετική συνδιάσκεψη. Δεν έχει αναφερθεί, βέβαια, ότι στην πραγματικότητα, οι κίνδυνοι για την ασφάλεια των εργαζομένων σε πυρηνικές εγκαταστάσεις καθώς και για την ασφάλεια των κατοίκων, πολλαπλασιάζονται στις χώρες του Τρίτου κόσμου. Η ακτινοβολήση των τροφίμων, δεν είναι παρά μια ακόμα τεχνολογική εξέλιξη στο ίδιο το σύστημα οικονομικής συγκεντροποίησης και καταστρεπτικής διαχείρισης του περιβάλλοντος, που διαγωνίζεται την πείνα στον κόσμο.

Το πιο αστείο επιχείρημα υπέρ της χρήσης ακτινοβολίας,

είναι ότι θα αποτελέσει την εναλλακτική λύση για επικίνδυνα χημικά, όπως το EDB. Όχι μόνο υπάρχει πιθανότητα να αποδειχθεί η ακτινοβολήση ακόμα πιο επικίνδυνη, αλλά μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα την ύπαρξη ακόμα περισσότερων συνθετικών πρόσθετων στην τροφή. Η FDA

σημείωσε ότι «η ακτινοβολήση προκαλεί αλλοιώσεις στα τρόφιμα, που μπορούν να επηρεάσουν τη γεύση και την υφή τους με τρόπο απαράδεκτο για ορισμένους καταναλωτές». Αυτό σημαίνει ότι όσο η ακτινοβολήση θα γίνεται συχνότερη, τόσο συχνότερη θα γίνει και η χρήση χημικών πρόσθετων για να διορθώνουν τη γεύση. Η ακτινοβολία μπορεί να σημαίνει λιγότερα εντομοκτόνα και λιγότερα συντηρητικά, αλλά σημαίνει (εκτός των άλλων κινδύνων) περισσότερα τεχνητά χρώματα, γεύσεις και γαλακτωματοποιητές. Κι αυτό, ενώ υπολογίζεται ότι ήδη ο κάθε Αμερικανός τρώει περισσότερα από τρία κιλά χημικά πρόσθετα κάθε χρόνο.

Η εξέλιξη της βιοτεχνολογίας προχωράει γρηγορότερα από τους κανονισμούς της FDA, που επιτρέπουν τον όρο «φυσικό» για «προϊόντα που εξάγονται από ζωντανές (ή παραγόμενες - από - ζωντανές) πηγές». Με την εισαγωγή, λοιπόν, της τεχνολογίας του ανασυνδυασμένου DNA στη

βιομηχανία τροφίμων, είναι τώρα δυνατόν για ένα γευστικό ή άλλο πρόσθετο που δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου στο εργαστήριο, να χαρακτηρίζεται σαν «φυσικό συστατικό». Έτσι οι «εναλλακτικοί καταναλωτές» ούτε καν ξέρουν τι αγοράζουν. Ο Nadim Shaath, αντιπρόεδρος και διευθυντής έρευνας της Felton International, μιας εταιρείας παραγωγής γευστικών πρόσθετων του Μπρούκλιν, είπε σε πρόσφατη συνέντευξη του στο «Food Technology»:

Οι φυσικές γεύσεις είναι το κύμα του μέλλοντος. Πολύ λίγα μπορούν να γίνουν για την προαγωγή της εξέλιξής τους χωρίς τη χρησιμοποίηση της βιοτεχνολογίας... Μέσα στα επόμενα 10 χρόνια, μπορώ να προβλέψω ότι το 23 ως 35% των πρόσθετων γεύσεων θα προέρχεται από τις βιοτεχνολογικές έρευνες, που θα μας επιτρέψουν να συναντήσουμε την πρόκληση του αύριο».

Η ακτινοβολήση των τροφίμων είναι ένας μόνο κρίκος σε μια πολύπλοκη αλυσίδα τεχνολογικών εφαρμογών (το πρόβλημα με τις τεχνολογικές εφαρμογές είναι ότι πάντοτε απαιτούν κι άλλες, πιο καινούργιες τεχνολογικές εφαρμογές). Η εντατική μονοκαλλιέργεια των γεωργικών επιχειρήσεων της Καλιφόρνια κατέστησε την κεντρική κοιλάδα εύαλητη στην εισβολή της Med-fly. Η Med-fly οδήγησε στο μαλαθείο και το EDB, που με τη σειρά τους οδήγησαν στην ακτινοβολήση των τροφίμων. Η ακτινοβολήση πιθανόν να βοηθήσει να μπούμε στην εποχή των «πυρηνικών» τροφίμων και των γενετικά κατασκευασμένων πρόσθετων για τα τρόφιμα. (Από άρθρο του Overthrow).

1. Κίνημα που στη χαραυγή της «βιομηχανικής επανάστασης» υποστήριζε την καταστροφή των μηχανών.

2. Περιοχή των Η.Π.Α. όπου πρόσφατα έγινε διαρροή ραδιενέργειας από πυρηνικό εργοστάσιο.

ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΑΓΓΛΙΑ

11 Σεπτέμβρη. Επιχείρηση Αρετή στη συνοικία του St Paul «ενάντια στα ναρκωτικά, το έγκλημα και την πορνεία». 600 ΜΑΤδες συλλαμβάνουν 70 άτομα, απ' τους οποίους παραπέμπονται 20, σε μια κατά μέτωπο επίθεση στη νεολαία και τους καλλούς κατοίκους του St Paul, που τους τελευταίους 6 μήνες έχουν δείξει την αντιπάθειά τους στην αστυνομία, με βρισιές, φτυσίματα, κοροϊδίες, πετροβολητά, επιθέσεις σε περιπολικά και σε μια περίπτωση και εμπρησμό ενός περιπολικού. Η επίθεση στο St Paul, ήταν μια επίδειξη δύναμης, πράγμα που αποδεικνύεται και από την παραμονή των μπάτσων στην περιοχή μετά τη λήξη της «επιχείρησης». Περίμεναν την αντίσταση, που δεν άργησε να εκδηλωθεί. Επί δυο ώρες μεγάλες ομάδες νεολαίων συγκρούονταν με την αστυνομία, ενώ λεηλατούνταν καταστήματα ου Montpelier και του Clifton (πλούσιες μεσοαστικές περιοχές του Μπρίστολ). Εν τω μεταξύ 2 δημοσιογράφοι - ο ένας της εφημερίδας Sun - δέχτηκαν επίθεση από νέους και κατέληξαν στο νοσοκομείο.

12 Σεπτέμβρη. Κι ενώ η αστυνομία κόμπαζε για την «κατάπνιξη κάθε αντίστασης», ξέσπασε η δεύτερη νύχτα, αυτή τη φορά οργανωμένα. Προετοιμασία εκατοντάδων μολότωφ, σχεδιασμένα οδοφράγματα. Μεγάλες ομάδες μαύρων και λευκών αντρών και γυναικών απέφυγαν τις συγκρούσεις, βγήκαν έξω απ' το St Paul και επιτέθηκαν στους μπάτσους από πίσω. Και πάλι οι μεσοαστικές περιοχές δέχτηκαν επιθέσεις. Χτυπήθηκε με μολότωφ το γραφείο επιδομάτων για ανέργους. Σπάστηκαν τα φώτα των δρόμων. Κλήσεις στην Άμεση δράση (999) χρησιμοποιήθηκαν σαν δόλωμα. Αυτοκίνητα έγιναν οδοφράγματα. Οι γυναίκες στις πρώτες γραμμές. Όσοι δεν μπορούν να συμμετάσχουν βοηθούν με την προετοιμασία υλικών για επιθέσεις. Ελάχιστες συλλήψεις.

Το St Paul είναι τώρα μια περιοχή «απροσπέλαστη» για τους μπάτσους, πολύ περισσότερο από πριν.

συνέχεια από τη σελ. 1

γητό εξ αποστάσεως και εναντίον μεμονωμένων ατόμων και ομάδων μετά τη διάλυση της πορείας και τσακωμοί μεταξύ τους από τα γουόκυ - τώκυ για την επαναφορά της πειθαρχίας. «Ανώδυνο επεισόδιο» δήλωσε ο στρατηγός για κλάματα, που τις πρώτες ώρες πνέοντας μένεα κατά των αναρχικών άλλα δήλωνε και ορκίζονταν να τους κάνει να το μετανοιώσουν για την ξεφτίλα.

δ) Η μισή αλήθεια, ένα ολόκληρο ψέμα

Και για να αποδίδουμε «τα του Καίσαρος τώ Καίσαρι». Ο στρατηγός είπε και μια μισή αλήθεια, ότι οι τέσσερις ένοπλοι δεν επεδίωκαν να διεισδύσουν στο μπλοκ των αναρχικών. Σκοπός τους ήταν να κατασκοπεύσουν τις κινήσεις τους, τα συνθήματά τους, τη συμπεριφορά τους, τις συνομιλίες τους και να τους επιτεθούν, όταν κρίνονταν σωστό από την ηγεσία τους. Άλλωστε η οργάνωση του αναρχικού μπλοκ δεν επέτρεπε διείσδυση για προβοκάρισμα.

Όμως, δεν είναι αρκετός λόγος η μη πρόθεσή τους να διεισδύσουν για να μην αποπλιστούν και να διωχτούν κακώς.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έχει ειπωθεί και ξαναειπωθεί:

Οι αναρχικοί επιδιώκουν την ανατροπή συνολικά της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο αποπλισμός των ένοπλων φρουρών του Κράτους και του Κεφάλαιου είναι αίτημα χιλιάδων ανθρώπων. Το αίτημα για αποπλισμό της Αστυνομίας (δηλ. του κράτους) από το κράτος δηλ. απ' αυτό πούχει κάθε λόγο νάχει τους υπαλλήλους του οπλισμένους, είναι τόσο παράλογο όσο το να ζητείται από τους καπιταλιστές να κολλεκτιβοποιήσουν τα εργοστάσιά τους.

«Οι ένοπλες συμμορίες των αφεντικών ξυλοκοπούν, βασανίζουν, δολοφονούν. Αν αυτά είναι τα αστυνομικά καθήκοντα τότε καθήκον της κοινωνίας είναι να τους αποπλίσσει».

Έτσι ενήργησαν οι αναρχικοί.

Λίγα λόγια προς φίλους ή αφελείς

Ο διπλανός σας άγνωστος ή το γνωστό σας γκαρσόνι ή φωτορεπόρτερ - δημοσιογράφος, μπορεί νάναι το «μάτι» του στρατηγού. Το να αφηγείσθε σε φίλους σας, στυλ «ήμουν και γω εκεί» ότι «είδα τον έτσι, πούκανε αυτό, έτσι, του τέτοιου», ή «εγώ έκανα αυτό, έτσι κλπ» σημαίνει έμμεσα ρουφιανιά, βοηθώντας το «αυτό» και το «μάτι» του χαφιέ.

Και όσον αφορά εσάς, ο εαυτός σας δικός σας είναι, ότι θέλετε τον κάνετε - τον κλείνετε άμα θέλετε και φυλακή - , όμως, οι άλλοι τι σας φταίνε να τους κλείσετε μέσα; Οι μεγαλύτερες επιτυχίες της Ασφάλειας τους τελευταίους καιρούς σε τέτοιες πηγές στηρίχτηκαν.

Γιαυτό μη γίνεστε αθέλητα ρουφιάνοι της ασφάλειας, λιγότερη φλυαρία και περισσότερη αυτοσυγκράτηση.

Περί φωτορεπόρτερς και δημοσιογράφων

Ανέκαθεν οι αναρχικοί δεν άφηναν φωτογράφους να παρακολουθούν και να φωτογραφίζουν και μάλιστα έντονες στιγμές. Τον τελευταίο καιρό αυτό το θέμα αρχής σχεδόν, κοντεύει να ξεχαστεί. Ο καλύτερος πληροφοριοδότης της ασφάλειας στην πορεία για το Πολυτεχνείο ήταν φωτορεπόρτερ, μ' αποτέλεσμα τη σύλληψη του Βαγγέλη Παπαδάκη. Τίποτε άλλο. Καιρός να πάρουμε μέτρα.

Η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα-ανταποκρίσεις-γεγονότα-απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων.

Γιαυτό είναι αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από τη διάθεση των εφημερίδων.

Ακόμα, οι συνεισφορές κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της ΔΟΚΙΜΗΣ.

Συνεισφορές, κείμενα και επιστολές στη διεύθυνση:

**Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ**

συνέχεια από τη σελ. 5

κή ανεξαρτησία» και προωθεί τον εκσυγχρονισμό του Κράτους σε βάρος των εργατών των εργαζομένων, των ανέργων και εναντίον συγκεκριμένων κοινωνικοπολιτικών χώρων.

Η Σοσιαλδημοκρατία που θα «τιμήσει» τους νεκρούς του Πολυτεχνείου «ξεχνάει» τους δικούς της νεκρούς Καλτεζά, Μαυροειδή και καλύπτει τους μισθοφόρους δολοφόνους των παραπάνω, καθώς και τους δολοφόνους του Κουμή και της Κανελλοπούλου.

Αλλά δεν περιμένουμε να αποδώσουν δικαιοσύνη αυτοί που στηρίζουν το κεφάλαιο, το χαφιεδισμό, που εκσυγχρονίζουν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, ΚΥΠ και στήνουν σκευωρίες σε βάρος αγωνιστών, αυτοί που κάθε απεργία και διαδήλωση την αντιμετωπίζουν με τα ΜΑΤ, αυτοί που στηρίζουν μια εγκληματική ταξική δικαιοσύνη και διατηρούν τα Νταχάου της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Αλικαρνασού κ.ά.

Για μας είναι ξεκάθαρο ότι η μόνη δικαιοσύνη και η μόνη διέξοδος βρίσκεται στους κοινωνικούς αγώνες σε όλα τα επίπεδα, στους αγώνες των εκμεταλλευομένων για την καταστροφή του κεφαλαίου και του Κράτους, μέσα από αυτοοργανωμένες μορφές πάλης και ενάντια στη ρεφορμιστική γραφειοκρατική πολιτική των κομμάτων - υπαλλήλων της αστικής δημοκρατίας. Για την κοινωνική επανάσταση και τον αυτοκαθορισμό της κοινωνίας.

— Θάνατος στα αφεντικά δεξιά και αριστερά

— Οι δολοφονίες των αγωνιστών θα γίνουν κηδείες των καπιταλιστών

— Τσουτσουβής - Καλτεζάς - Μαυροειδής. Ο αγώνας συνεχίζεται.

Συγκέντρωση - πορεία 6 μ.μ. τη Δευτέρα στις 17.11.86 στο Παράτημα.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΕΘΥΣΙΑΣΤΕΣ

Συνέδριο Οδοντιατρικής

Το 6ο Πανελλήνιο Οδοντιατρικό Συνέδριο έγινε στην Κρήτη από 29.10 έως και την 1.11. Περίπου 800 συνέδριοι βρέθηκαν στο Ηράκλειο για να «συζητήσουν» για τα καινούργια δεδομένα της Επιστήμης τους. Σ' αυτό το Συνέδριο συνέβησαν πολλά κωμικοτραγικά επεισόδια, που δείχνουν και το μέτρο της σήψης της Κυρίαρχης Λογικής. Επεισόδιο πρώτο, αντίφαση πρώτη: Σε καμμία περίπτωση δεν υπήρχε χρόνος για συζήτηση, παρά οι δύο μεγάλες φράξιες που καταδυναστεύουν και στραγγαλίζουν την ελευθερία όλων (δεξιό-συντηρητική και φιλελεύθερη-τεχνοκρατική), έχοντας μοιράσει όλους τους χρόνους - από τους ομιλητές και τα θέματα μέχρι και τους χώρους του Συνεδρίου δεν άφησαν την πραγματική αμφιβολία για το τι πράγματι μας ήθελαν στο Ηράκλειο: άβουλους θεατές, πόνια και χειροκροτητές, άβουλα όντα σαν άλλοι για τη δική τους αμφιλεγόμενη Επιβεβαίωση.

Επεισόδιο δεύτερο, αντίφαση δεύτερη: Ενώ υποτίθεται ότι το συνέδριο και κάθε συνέδριο δεν μπορεί να θεσμοθετεί θέσεις όλοι οι άνθρωποι που μίλησαν είχαν μία θέση, μιά άποψη σε θέματα που υπάρχουν πολλές και ενδιαφέρονσες και υποδεσμευμένες θέσεις και απόψεις. Δεν είναι τυχαίο, ότι στην συντριπτική τους πλειοψηφία αυτοί οι «επιστήμονες» δέχθηκαν μετά - ή προπυγματικά τα φώτα των Αμερικανικών Πανεπιστημίων και για πολλούς απ' αυτούς υπάρχει και υπήρχε έντονη πάντα και διάχυτη η βεβαιότητα ότι άλλους υπηρετούν και άλλους σκοπούς παίζουν (υπηρεσία συμφερόντων Πολυεθνικών Εταιριών υπηρεσία μυστικών υπηρεσιών, παραεκκλησιαστικών οργανώσεων κλπ.).

Έτσι λοιπόν το Διαφορετικό εξορίστηκε στη συνείδηση όλων των Συνεδριών σαν ανάξιο λό-

γου, από τους «ειδικούς» σαν «αποτυχημένο» στην καλύτερη περίπτωση, ή σαν «αίρεση» στην επιστημονική ορθοδοξία στην χειρότερη... Ιδού κατάντια.

Επεισόδιο τρίτο, αντίφαση τρίτη: Αν ρωτούσες τον καθένα που «συμμετείχε» στο συνέδριο, ποιά ήταν η κοινωνική σημασία αυτών που άκουγε επί 8 ώρες καθημερινά, ή αλλιώς πως ή ποιούς αφορούν όλες αυτές οι γνώσεις και με ποιο τρόπο θα μπορούσαμε να τις μετουσιώσουμε σε κοινωνικές πράξεις εργαζόμενοι στα υποκείμενα της εργασίας μας, κανείς δεν θα ήξερε τι να σου απαντήσει. Δεν υπήρχε καμμία κοινωνική σύνδεση με τον κόσμο της παραγωγής, παρά αραιά και που, σκόρπιες υποδείξεις και διαπιστώσεις. Έτσι ολόκληρες κοινωνικές ομάδες έμειναν έξω από τις πορείες του Συνεδρίου, το Συνέδριο έμεινε μόνο, απομονωμένο, χωρίς να δεχθεί ή να σκύψει σε κανένα κοινωνικό πρόβλημα απ' αυτά που υπάρχουν και γιγαντώνονται καθημερινά. Το Συνέδριο δεν αφορούσε κανέναν άλλο έξω από αυτούς που «συμμετείχαν», ή που στόχευαν στις χοντρές Θέσεις των Πανεπιστημίων και των μεγάλων ατομικών ιατρείων.

Αντίφαση Τέταρτη, επεισόδιο τέταρτο: Όταν σε όλη αυτή την ερασιτεχνικά (τουλάχιστον) καλοστημένη κομπίνα ανάδειξης προσωπικής, εκμετάλλευσης από την Κυρίαρχη Λογική, υπήρχαν φωνές που αντιστάθηκαν κραυγάζοντας στους άλλους παθητικούς δέκτες τη ματαιότητα και τη μακαριότητα της «συμμετοχής» τους, τότε όλοι συνασπισμένοι δεξιοί και αριστεροί κύταγαν πώς να συμπιέσουν τους χρόνους, πώς να μην απαντήσουν, πώς να μην ολοκληρώσουν τίποτα απ' όλ' αυτά που ευτυχώς έστω και οι λίγοι έθελαν σε κάθε θέμα. Υπεκφυγές, μουρμούρα, εχθρότητα και το κυρώτερο καμμία συγκεκριμένη απάντηση δεν δόθηκε σε κρίσιμα

ερωτήματα του τύπου: Τι έχετε να πείτε για τους τοξικομανείς που πλησιάζουν τις 200.000, για τις γυναίκες που η κοινωνία τις σπρώχνει στα «αθώα» βαρβιτουρικά, υπνωτικά, αντικαταθλιπτικά κ.λ.π., τι έχετε να πείτε για όλους αυτούς, στους οποίους ένας μικρός - για όλους εμάς τους «υγιείς» - πόνος γίνεται τεράστιος και αζεπέραστος; Απάντηση; Καμμία.

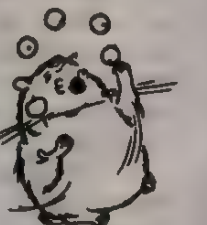
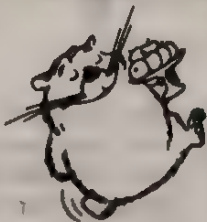
Τι έχετε να πείτε για την εναλλακτική θεραπεία διαμέσου των φυσικών (παραγομένων από το ίδιο μας το σώμα μορφινών), των ενδορφινών; Απάντηση; «Δεν Γνωρίζω». Άσχετα με το αν πέρσει στην Πανάμερικάνικη Συνάντηση για τον Πόνο, αναφέρθηκαν περιπτώσεις ολόκληρων εναλλακτικών πειραμάτων με τις ενδορφίνες που είχαν 100% επιτυχία, πράγμα που το γνώριζαν αλλά το απέκρυπταν οι τυπικοί εκπρόσωποι του οδοντιατρικού κατεστημένου και άτυποι (ή τυπικοί) των πολυεθνικών φαρμακοβιομηχανιών που πολεμάνε λυσσώδως τις σύγχρονες θεραπευτικές εναλλακτικές μεθόδους.

Άφησαν αναπάντητα αυτά τα ερωτήματα μαζί με άλλα για την πρόληψη, το παιδί, τη συμπεριφορά, τη δεοντολογία, τη σύνδεση με την Κοινωνία και το ξεπέρασμα των Ρόλων, και το κυριώτερο δεν άφησαν να εκδηλωθεί η εχθρότητα των συνέδριων σε ορισμένα πρόσωπα που έχουν φορτισθεί με μνήμες άλλων εποχών. Παραδείγματα χάριν ένας από τους ομιλητές ήταν επί 7ετίας πρόεδρος του φοιτητικού συλλόγου, χαφιές και προβοκάτορας, και μετά διεκδικεί έσμημα δημοκρατικότητας και σύμποιας με τις κυρίαρχες Λογικές.

Σ' αυτό το κλίμα κύλησε το 6ο Πανελλήνιο Οδοντιατρικό Συνέδριο, που ούτε Συνέδριο ήταν, ούτε και άφησε τίποτα άλλο στον κόσμο που παραβρέθηκε εκεί, παρά την πικρή γεύση της Εξουσίας, της Κυριαρχίας και της Ιεραρχίας. Άφησε την πικρή γεύση της Σήψης και της δουλοπρέπειας, της υποταγής και της Παθητικότητας σε όλους αυτούς που αποδέχονται αυτούς τους Ρόλους και τους εφαρμόζουν και στη δική τους, ζωή. Άφησε όμως και ανοικτή την πόρτα της Αντίστασης στις Επιταγές της Κυριαρχίας και Ιεραρχίας, με την αντίσταση και αντίδραση όλο και περισσότερων (ενώ ήταν πολύ λίγοι και σκόρπιοι στην αρχή του Συνεδρίου) στις μεθοδεύσεις και τις ύπουλες τεχνικές διάδοσης της Γενικής Άννοιας. Άφησε ανοιχτό το ζήτημα για το Ξεπέρασμα των Ρόλων και της Στυγνής Εκμετάλλευσης Θέσεων, Εξουσιών και του Μάρκετινγκ των Μεγαλο-ιατρείων και Ιατρών, άφησε ανοιχτό το ζήτημα για τη θεμελίωση μιάς άλλης στάσης για τη ζωή και τον Πόνο, για την εργασία και την προσωπική θέση του καθενός από τους θεραπευτές-ιατρούς-οδοντιάτρους μέσα και όχι έξω από την κοινωνία.

Ένας αντιεξουσιαστής - σύντροφος οδοντίατρος που επιμένει...

Εκδότης:
Θόδωρος Πισιμής
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι
ΑΘΗΝΑ

Εξέγερση στην Κοπεγχάγη

«Ακόμα κι αν η μάχη τελειώσει με ήττα η ίδια η Αντίσταση θα είναι Νίκη»

Την Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου το κίνημα των καταληψιών στη Δανία άρχισε μια 9ήμερη μάχη για την υπεράσπιση του κέντρου των καταλήψεων στην οδό Ryesgade 58, κλείνοντας με οδοφράγματα 3 δρόμους και υπερασπίζοντάς τα. Μετά την πλατύτερη αναταραχή της Γενικής Απεργίας στη Δανία, η εξέγερση ήταν το αποκορύφωμα μιας σειράς επιθέσεων, κύρια ενάντια σε στόχους της Νοτιοαφρικανικής και αμερικανικής πολεμικής βιομηχανίας, καθώς και της αντίστασης στις εξώσεις από κατειλημμένα σπίτια. Η εξέγερση της Ryesgade ήταν ταυτόχρονα και μια μάχη ενάντια στις εξώσεις, και μια δυναμική διαμαρτυρία στην τεράστια κρίση στέγης και την καταστροφή εργατικών περιοχών από τις ενέργειες του σοσιαλδημοκρατικού δημοτικού συμβουλίου της Κοπεγχάγης.

«Η Ryesgade 58 είναι ένα καρκίνωμα στην κοινωνία της Δανίας» δήλωσε ο αρχηγός της αστυνομίας μετά από μια 3ήμερη πολιορκία του κέντρου των καταλήψεων (που αντιστάθηκε με οδοφράγματα) τον περασμένο Φεβρουάριο. Ο χώρος, που είναι κατειλημμένος εδώ και τριάντισυ χρόνια, ξαναχτίστηκε από τους καταληψίες, με καινούργιες κουζίνες, χώρους για εργαστήρια κ.λ.π. «Για μας είναι τόπος ελεύθερου κοινωνικού πειραματισμού όπου όλες οι αποφάσεις παίρνονται από συνελεύσεις»

Το κτίριο ανήκει στο UNGBO, οργανισμό στέγασης - κατοικίας των Σοσιαλδημοκρατών, που δήλωσε ότι θα καλέσει την αστυνομία να εκδιώξει τους καταληψίες στις 14 Σεπτεμβρίου, αφού απέτυχαν οι συζητήσεις μαζί τους. «Ήδη απ' τον Αύγουστο η ένταση κλιμακώνεται μετά την επίθεση καταληψιών σε Νοτιοαφρικανική εταιρεία και την κατασκευή φλεγόμενων οδοφραγμάτων γύρω από αστυνομικό τμήμα για να αποφευχθεί επέμβαση της αστυνομίας. Τετάρτη 10 Σεπτεμβρίου: Ενώ αναμένεται έξωση την Κυριακή, στο Νο 58 της Ryesgade αρχίζει πυρετώδης διαδικασία οργάνωσης.

Χρονικό της μάχης. 9 μέρες στην Απελευθερωμένη περιοχή.

1η μέρα, Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΑΡΧΙΖΕΙ

Περίπου 1000 άτομα συγκεντρώνονται για μια προγραμματισμένη πορεία συμπαράστασης στην κατάλυση. Ξαφνικά η διαδήλωση αλλάζει δρόμο και κατευθύνεται προς την περιοχή της Ryesgade... απ' αυτή τη στιγμή έχει αρχίσει η εξέγερση. Για ένα μικρό χρονικό διάστημα η αστυνομία βρίσκεται σε σύγχυση ενώ υστερεί και αριθμητικά. Καθώς αρχίζει η μάχη διαδηλωτές συγκεντρώνουν διάφορα υλικά από οικοδομές στους γύρω δρόμους. «Ήταν μια σκληρή μάχη, καθώς εκατοντάδες ΜΑΤάδες έκαναν επίθεση εμείς τους πετάγαμε μολότωφ, πυροτεχνήματα, τούβλα, χτυπούσαμε με σφεντόνες και τους απωθούσαμε».

Μέσα στην περιοχή, που ήταν πια ζώνη ελεύθερη από μπάτσους, είχε πρόσφατα εγκατασταθεί (εκτοπίζοντας πολλούς κατοίκους) μία αμερικανική εταιρεία, η Sprey, που κατασκευάζει κομπιούτερ για τους πυραύλους Πέρσινγκ και Κρουζ. Το κτίριο της Sprey, δέχτηκε αμέσως επίθεση, που κατέληξε σε πλήρη καταστροφή, και ενώ φλεγόταν, η πυροσβεστική υποχώρησε κάτω από βροχή τούβλων. «Δεν φτάνει μόνο να μιλάς, ο έρωτας είναι μάχη, παλεύουμε ενάντια στην έλλειψη στέγης, αλλά και ενάντια στις ΗΠΑ, στη Ν. Αφρική και τον καπιταλισμό... να δείξουμε την αλληλεγγύη μας. Πολλά από μας πήγαν να δουλέψουν στη Νικαράγουα... τώρα η μάχη γυρνάει πάλι εδώ...». Καθώς καιγόταν η Sprey, η αστυνομία επιτέθηκε από άλλη πλευρά, 200 καταληψίες αντιστάθηκαν με κάθε τρόπο, οι μπάτσοι συνέχισαν να επιτίθενται απωθώντας μας. Επί ένα τέταρτο της ώρας αντιστεκόμασταν πίσω απ' το οδόφραγμα, ώσπου τέλος τους αναγκάσαμε να αποσυρθούν με 15 τραυματίες.

Η μάχη έχει κερδηθεί προς το παρόν. Τώρα η περιοχή είναι γεμάτη κόσμο, η αστυνομία αποσύρεται. Τρεις δρόμοι «Απελευθερωμένη περιοχή». Ακόμα μεγαλύτερα οδοφράγματα. Είναι μια γιορτή στο δρόμο, που συνεχίζεται όλη τη νύχτα. Προσπαθούμε να κοιμηθούμε στο σπίτι της Ryesgade, αλλά είναι γεμάτο κόσμο και φασαρία. 100 από μας μένουν στα οδοφράγματα μέχρι το πρωί.

«Φαίνεται τόσο τρελλό, όλη αυτή η βία, ίσως σκοτωθούν άνθρωποι. Ξέρουμε ότι θα χάσουμε αλλά συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε. Δεν είναι πια μόνο για την κατάληψη... η αντίσταση είναι ένα εργαλείο για να χτίσουμε το κίνημα... να δημιουργήσουμε μια ελεύθερη περιοχή μέσα σ' ένα βρωμερό σύστημα».

2η μέρα, Δευτέρα 15 Σεπτεμβρίου ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΜΑΧΗ

Το ξημέρωμα φωτίζει μια απίστευτη σκηνή, τα οδοφράγματα έχουν φτάσει τώρα τα 3 μέτρα ύψος και είναι

τυλιγμένα με αγκαθωτό σύρμα. Όλο και περισσότεροι συμπαράστατες φθάνουν, ενώ ο Τύπος έχει καταληφθεί από υστερία, με τίτλους όπως «Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ». Είμαστε περικυκλωμένοι. Στις 11.30 αρχίζει η επίθεση, όταν 6 κλούβες σταματούν και οι σειρήνες του σπιτιού της Ryesgade χτυπούν για να μας προειδοποιήσουν. Οι μπάτσοι επιτίθενται πρώτα στο Νο 53 της Ryesgade στα γραφεία του Ερυθρού Σταυρού και σύντομα φτάνουν στο Νο 58 σπάζοντας παράθυρα, χωρίς να μπορέσουν να παραβιάσουν την πόρτα. Τους καλωσορίζουμε με καπνογόνα, τα δικά μας δακρυγόνα, μετά ακόμα περισσότερος καπνός. Υποχωρούν. Οι άνθρωποι του Ερυθρού Σταυρού είναι έξαλλοι για την παραβίαση του «ουδέτερου εδάφους» τους από τους μπάτσους. Μετά ήρθε μια ισχυρότερη επίθεση απ' την άλλη πλευρά του δρόμου. Οι μπάτσοι, ουρλιάζοντας απ' τα μεγάφωνα τους, ορμούν στα οδοφράγματα της Tregsgade. Αντιστεκόμαστε, αλλά συνεχίζουν να προχωρούν και αναγκάζομαστε να υποχωρήσουμε. Κι ενώ φαίνεται ότι όλα είναι χαμένα, την τελευταία στιγμή πάνω από 100 άτομα φτάνουν απ' την πόλη και χτυπούν τους μπάτσους από πίσω, υποχρεώνοντάς τους να διαλυθούν. Οι ΜΑΤάδες το βάζουν στα πόδια και δεν επιχειρούν ξανά να σπάσουν τις γραμμές μας. Ενισχύουμε τα οδοφράγματα. Στην Tregsgade σκάβονται χαρακώματα για να σταματούν τα αστυνομικά οχήματα.

«Το απόγευμα η αστυνομία υποχώρησε ακόμα περισσότερο και οι καταληψίες οργάνωσαν ένα μεγάλο πάρτυ στο δρόμο, έξω απ' τα οδοφράγματα».

Το βράδυ ήταν ήσυχο και ειρηνικό εκτός από ένα σφίξιμο στο στομάχι. Φοβόμασταν ακόμα ότι αστυνομικοί με πολιτικά μπορεί να εισχωρήσουν σαν δήθεν υποστηρικτές.

3η μέρα, Τρίτη 16 Σεπτεμβρίου Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΕΙ

Έχει γίνει έκτακτη κυβερνητική σύσκεψη. Ο δήμαρχος κρύβεται απ' τους δημοσιογράφους για δεύτερη συνεχόμενη μέρα. Μέσα απ' τα οδοφράγματα επικρατεί ησυχία, αλλά τα ελικόπτερα πετούν χαμηλά. Ένας μανάβης μας φέρνει κι άλλα τρόφιμα κι εμείς τραγουδάμε και τρώμε γύρω απ' τις φωτιές στο δρόμο. Ξαφνικά η κόλαση ξεσπάει και πάλι. Μια συμμορία μπάτσων επιχειρεί να σβήσει μια απ' τις φωτιές χτυπώντας και τραβώντας δύο καταληψίες, αφήνουν μια γυναίκα αναίσθητη στο δρόμο. Έξι μπάτσοι με πολιτικά αρπάζουν και το τραβούν προς το γειτονικό νοσοκομείο. Στην προσπάθεια να τον ελευθερώσουμε σπάζονται μερικά τζάμια - την άλλη μέρα οι εφημερίδες ουρλιάζουν: «Καταληψίες επιτίθενται σε βρέφη του Νοσοκομείου». Γύρω στα μεσάνυχτα σταματούν οι μάχες. Έπειτα ένα ξάφνιασμα... μια μολότωφ πετάγεται από κοντινή στέγη και τα σκαλιά του σπιτιού της Ryesgade φλέγονται. Κανείς δεν τραυματίζεται και δεν βρίσκουμε τους δράστες. Υποψιαζόμαστε τους φασίστες της τοπικής οργάνωσης νεολαίας («Greenjackets»), οι οποίοι πετώντας ένα πιστόλι για πυροτεχνήματα, έδωσαν αφορμή για νέα υστερία των εφημερίδων: «Οπλισμένοι καταληψίες έχουν εκρηκτικά».

4η μέρα, Τετάρτη 17 Σεπτεμβρίου ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

Μοιάζει να έχει επιβληθεί στρατιωτικός νόμος, με τις

ειδικές μονάδες να έχουν περικυκλώσει όλη την περιοχή, να κάνουν ωματικές έρευνες και εξακριβώσει, στους πάντες γύρω απ' τα οδοφράγματα. Στο ραδιόφωνο ακούσαμε ότι ο Kim Larsen, ένας 68χρονος πρώην καταληψίας και τώρα σταρ της поп, προσφέρθηκε να αγοράσει το κτίριο για μας, ώστε «να σωθεί η δημοκρατία». Αλλά η γενική μας συνέλευση απορρίπτει αυτή την «ατομική λύση», θέλουμε να επιχειρηθεί μια συνολική αντιμετώπιση του προβλήματος της στέγης. Απ' την άλλη πλευρά, αρκετοί από μας έχουμε δει υπερβολική βία ήδη. Οι μπάτσοι δεν πλησιάζουν, αδιέξοδο.

5η ως 9η μέρα, Πέμπτη ως Κυριακή 21 Σεπτεμβρίου ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Το αδιέξοδο συνεχίζεται, ενώ το δημοτικό συμβούλιο, ο UNGBO, η Κυβέρνηση και ποικίλοι οργανισμοί μεσολαβούν και προτείνουν διάφορα σχέδια. Επιμένουμε να απορρίπτουμε τις «λύσεις» τους, αλλά αρχίζουμε να κουραζόμαστε. Περιμένουμε μαζική επίθεση από τις ειδικές μονάδες τέτοια που δεν θα μπορούσαμε ν' αντισταθούμε. Ο τύπος είναι εχθρικός, αλλά αισθανόμαστε ότι κερδίζουμε συμπαράστατες και οι τοπικοί «Ελεύθεροι Σταθμοί» του ραδιοφώνου είναι σημαντική υποστήριξη. Συνεχίζουμε να απαιτούμε δομική και όχι ατομική λύση. Μέσα στην «Ελεύθερη Ζώνη» η ζωή συνεχίζεται. Το σπίτι της Ryesgade φιλοξενούσε περίπου 40 άτομα, τώρα βρίσκονται 400, κάθε ώρα της μέρας. Όλοι οι γείτονες είναι φιλικόι και μας δίνουν τρόφιμα, βοήθεια, κουβέρτες, ρούχα κ.λ.π. Πολλοί από τους ηλικιωμένους κατοίκους φοβούνται να διασχίσουν τις γραμμές των μπάτσων, έτσι αναλαμβάνουμε εμείς να κάνουμε τα ψώνια τους. Ακούσαμε στο ράδιο για μεγάλη επίθεση ενάντια στον UNGBO του Aarhus (25.000 δολάρια ζημιά) και για ενέργειες ή διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Ολλανδία, Γερμανία και Σουηδία. Στο Άμστερνταμ σπάστηκε το Προξενείο της Δανίας. Μέχρι την Κυριακή οι αρχές και ο οργανισμός στέγασης - κατοικίας UNGBO μαγειρεύουν μια ακόμα προσφορά, πάνω στο «μοντέλο του Βερολίνου» με ενδιάμεσους ιδιοκτήτες. Αλλά μπορούσαμε, αρνιόμαστε κάθε διαπραγμάτευση που στο τέλος θα μας στραγγαλίσει. Στο διάβολο. Παίρνουμε μια ομόφωνη, λυπηρή απόφαση.

9η μέρα, Δευτέρα 22 Σεπτεμβρίου ΝΙΚΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΗΤΤΑ

Απορρίπτουμε και τις ηλίθιες πολιτικές και την τελική σύγκρουση. Απλώς τα μαζεύουμε και φεύγουμε. Η πάλη συνεχίζεται σε άλλο πεδίο, θ' αγωνιστούμε με τους δικούς μας όρους και το δικό μας τρόπο. Δεν πρόκειται να δεχτούν τις «απραγματοποίητες» απαιτήσεις μας. Αρνιόμαστε κάθε συνεργασία μ' οποιονδήποτε απ' τις αρχές και κερδίζουμε ακόμα μεγαλύτερη συμπαράσταση. Αυτό είναι το τέλος της κατάληψης της οδού Ryesgade 58, αυτή η μάχη έχει χαθεί, έχουμε όμως άλλες 5 καταλήψεις. Σήμερα, καθώς φύγαμε, όλο το κτίριο «ερείπώθηκε». Είμαστε πολύ λυπημένοι και κουρασμένοι. Συνήθως τίποτα δεν συμβαίνει εδώ, για χρόνια ολόκληρα, αυτό όμως παραπάνω! «Θ' ακούσετε και πάλι νέα μας, η Αλληλεγγύη είναι όπλο, ο Έρωτας είναι Μάχη».

(Από την Black Flag)

ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Κάνοντας μία χονδρική καταγραφή της σύνθεσης του Αναρχικού «χώρου» σήμερα, βλέπουμε ότι εκτός από τους οργανωμένους Αναρχικούς, υπάρχει και ένα σχετικά μεγάλο τμήμα ανθρώπων, που περιορίζονται στην απλή συμμετοχή στις συγκεντρώσεις, στις πορείες και στις άλλες διαδικασίες. Αυτό το τμήμα αποτελείται είτε από ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται στο στάδιο της αναζήτησης κάποιων συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών, είτε από ανθρώπους που συναισθηματικά φορτισμένοι από την καθημερινή και πολύπλευρη καταπίεση - τυποποίηση, αναζητούν - συχνά υποσυνείδητα - χώρους και τρόπους εκτόνωσης, ελεύθερης έκφρασης και απελευθέρωσης, έστω κι αν αυτή είναι συμβολική, μέσα από κάποια σπασίματα.

Έχουν διατυπωθεί συχνά από συντρόφους οι - εν μέρει - σωστές απόψεις ότι «υπάρχει μια κάποια θετική καταγραφή των Αναρχικών από την κοινωνία» και ένα «ρεύμα ανθρώπων προς τον Αναρχικό χώρο». Όμως αυτό που - ίσως - δεν έχουμε συνειδητοποιήσει, είναι η σύνθεση αυτού του «ρεύματος» και αυτό είναι πολύ σημαντικό για τους λόγους που θα δούμε παρακάτω.

Ένα φαινόμενο που αρχίζει να κυριαρχεί σήμερα στην πολιτική σκηνή, είναι μία γενικότερη απογοήτευση (που δεν φτάνει πάντα στην αγανάκτηση) του κόσμου από την κοινοβουλευτική Δημοκρατία των αφεντικών. Μια από τις πολλές ενδείξεις γι' αυτό, είναι η έλλειψη ενθουσιασμού των ψηφοφόρων στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές - γεγονός που μνημονεύτηκε ιδιαίτερα από τον αστικό τύπο - καθώς και ο μεγάλος αριθμός των «λευκών».

Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι αυτό το «ρεύμα» αποτελείται κυρίως από ανθρώπους απογοητευμένους από τον κοινοβουλευτικό εμπαιγμό, που βαρέθηκαν να βλέπουν ότι το μέλλον τους καθορίζεται ερήμην τους και σίγουρα όχι στο κοινοβούλιο, που ένοιωσαν στο πετσί τους την εκμετάλλευση, την ανεργία και τον απάνθρωπο (πισίς: «φιλελεύθερο») ανταγωνισμό, που καλλιεργεί ο κάθε «δεξιός» ή «αριστερός» Καπιταλισμός. Ανθρώπους που αρνούνται τον έλεγχο, τον καθορισμό και την καταστολή της σκέψης και της προσωπικότητάς τους από το Κράτος και τους κομματικούς ηγέτες και ηγετίσκους και που αντιμετωπίσαν την άμεση και βίαιη Κρατική καταστολή.

Με δυο λόγια το ανθρώπινο αυτό ρεύμα, αποτελείται γενικά από καθημερινούς ανθρώπους, που είτε αναζητούν συνειδητά λογικές εναλλακτικές προτάσεις, απόψεις, προοπτικές και που σίγουρα δεν έχουν όρεξη να μπλεχτούν σε συχνά άσκοπες συγκρούσεις βεντέτας με τους μπάτσους, μαζί με «αργιμένους», είτε από ανθρώπους, που έχοντας αγανακτήσει από την καθημερινή μηχανοποίηση και τυποποίηση που τους επιβάλλεται σε κάθε πλευρά της ζωής τους, αναζητούν μέσα σ' αυτόν τον «χώρο», την ελευθερία της έκφρασης μιας υποσυνείδητης αγανάκτησης, έστω και για λίγο, έστω και μέσα από μεθόδους δράσης, που για τον ψυχρό εξωτερικό παρατηρητή φαίνονται ανούσιες.

Σήμερα, η κατηγορία των ανθρώπων που βρίσκονται στο στάδιο της συνειδητής αναζήτησης τόσο θεωρητικών προτάσεων, όσο και πρακτικών, μεγαλώνει καθημερινά και εδώ ακριβώς γίνεται πια φανερό η αναγκαιότητα της Αγνεύουσας προπαγάνδας, της προβολής στέρεης θεωρητικής κριτικής και στέρεων θεωρητικών Αντιεξουσιαστικών προτάσεων. Η αναγκαιότητα αυτή γίνεται σήμερα ακόμα μεγαλύτερη γιατί οι άνθρωποι αυτοί συναντάνε σήμερα στον δρόμο τους μια πληθώρα «εναλλακτικών» επιφανειακά προτάσεων, από αριστερούς και αριστεριστές Κρατιστές. Και δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι προλετάριοι - δυστυχώς - ξεγελούνται εύκολα από τις μεγαλόστομες Κρατιστικές θεωρίες.

Υπάρχουν κάποιες καίριες απόψεις, στις οποίες ο Αναρχισμός διαφέρει από τον κάθε είδους Κρατισμό. Αυτές οι απόψεις, όσο κι αν είναι Θεωρητικά θέματα, όσο κι αν για τους αναρχικούς είναι φανερά αποδεδειγμένα ότι δεν ισχύουν, ο πλατύς κόσμος τις θεωρεί σαν φυσικές και δεδομένες και σαν τέτοιες είναι ριζωμένες βαθιά στην συνείδησή τους και δρουν έτσι καταλυτικά στις πράξεις τους. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων σήμερα - και αυτό φαίνεται από το ολιγάριθμο σχετικά Αναρχικό κίνημα - δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι το Κράτος και η Κοινωνία δεν ταυτίζονται. Δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι το Κράτος είναι ένας μηχανισμός, που εδώ και λίγους αιώνες επιβλήθηκε στην κοινωνία από την άρχουσα μειοψηφία, για να «νομιμοποιήσει» την εμφάνισή της, την κυριαρχία της και την οικονομική εκμετάλλευση της πλειοψηφίας, παίρνοντας το μονοπώλιο της ένοπλης δύναμης και προβάλλοντας σαν «συμφιλιοτής» (σωστότερα: «νταβατζής») της Κοινωνίας. Μπορεί, λοιπόν, συχνά οι άνθρωποι να εξεγείρονται και - με μόνη την υποσυνείδητη παρόρμηση - να χτυπάνε καίρια τον Κρατικό μηχανισμό. Όμως, επειδή ακριβώς η εξέγερση ενάντια σ' αυτόν τον μηχανισμό γίνεται χωρίς συνείδηση, είναι αρκετά εύκολο για το Κράτος, όχι μόνο να την εκτρέψει μα και να την καταλαγιάσει, βασιζόμενο σε απόψεις σαν την παραπάνω, που οι άνθρωποι τις θεωρούν δεδομένες. Έτσι, η εξέγερση παραμένει πράξη χωρίς προοπτική. Ο κόσμος επίσης, δεν έχει

Το παρακάτω κείμενο βρίσκεται μέσα στην όλη διαδικασία δημοσίευσης κειμένων που προέρχονται από άτομα και ομάδες για την ανάπτυξη του διαλόγου και του προβληματισμού.

συνειδητοποιήσει ότι κάθε Κράτος δεν μπορεί παρά να είναι Καπιταλιστικό, και πιστεύει ότι η λύση στα προβλήματα του μπορεί να είναι η απλή αλλαγή των αφεντικών.

Ο απλός άνθρωπος, λοιπόν, μπορεί να καταλαβαίνει ότι το Κράτος τον ληστεύει, τον εκμεταλλεύεται, τον καταπιέζει (άμεσα και έμμεσα) σε κάθε πλευρά της ζωής του και τον κατευθύνει σύμφωνα με το συμφέρον της άρχουσας τάξης, αλλά αφού δεν του προβάλλεται άλλη στέρεη εναλλακτική Αντικρατική Θεωρία, θεωρεί ότι δεν υπάρχει λύση και συνεπώς δεν έχει καμμία όρεξη να μπλεχτεί σε οποιουδήποτε είδους συγκρούσεις, μια και γι' αυτόν είναι άσκοπες.

Και βέβαια, η ευθύνη για την προβολή ολοκληρωμένης κοινωνικής κριτικής, καθώς και για την προπαγάνδη των θεωρητικών βάσεων του Αναρχισμού - που δεν περιορίζονται στην συνθηματολογία - και των πρακτικών που λογικά προκύπτουν απ' αυτές τις βάσεις, ανήκει ολόκληρη στους Αναρχικούς - που νοούνται σαν τέτοιοι μόνον εφόσον είναι συνειδητοποιημένοι και οργανωμένοι.

Από την άλλη, είναι απαραίτητο να ασχοληθούμε εξίσου σοβαρά και μ' αυτούς, που μακριά από θεωρητικές βάσεις και λογικές, επιλέγουν σαν αποκλειστική τους πρακτική την καταστροφή των συμβόλων του αστικού καθεστώτος (βιτρίνες, κτίρια, τράπεζες), την σύγκρουση. Σε πρώτη φάση, αυτές οι ενέργειες είναι κατανοητές. Το υποσυνείδητο του σύγχρονου ανθρώπου, χρόνια καταπιεσμένο μέσα στην τυποποιημένη, επιφανειακή «ελευθερία», την κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των αφεντικών, αναζητεί άμεση διέξοδο, τείνει να σπάσει τις επιβεβλημένες νόρμες, με όποιο δυνατό, έστω και συμβολικό τρόπο που επιτρέπεται εκείνη την στιγμή. Είναι λοιπόν η άμεση έκφραση των συναισθημάτων των ανθρώπων για τον «πολιτισμό μας», η έκρηξη του υποσυνείδητου, που καθορίζει αυτήν την πρακτική της καταστροφής και της εκτονωτικής σύγκρουσης.

Όσο όμως αναγκαίο κι αν είναι να την κατανοήσουμε και να την αποδεχτούμε στο αρχικό της ξέσπασμα (σαν χώρος που δίνει ιδιαίτερη σημασία στο συναίσθημα), άλλο τόσο αναγκαίο είναι να την κριτικάρουμε και να την καταδικάσουμε, όταν αυτή ξεπερνάει το επίπεδο του ξεσπάσματος και τείνει να επιβληθεί στον «χώρο» σαν η μοναδική δυνατή πρακτική του.

Το θέμα δεν είναι να θετούμε υπέρ ή κατά της βίας, αλλά να εκτιμήσουμε κατά πόσον μια συγκεκριμένη πρακτική επιμεριάζει την προοπτική της συνέχειας και της επέκτασής της σε όλους τους κοινωνικούς χώρους. Η πρακτική της σύγκρουσης για την σύγκρουση, δεν έχει προοπτική για συνέχεια, επέκταση και ουσιαστικό κτύπημα του Κράτους. Πρώτα, γιατί χτυπάει μόνο ένα τμήμα του κρατικού μηχανισμού, όσο καιρό κι αν είναι αυτό, δηλαδή τις δυνάμεις της ένοπλης κρατικής βίας και καταστολής, ενώ αφήνει άθικτα τα υπόλοιπα κύρια τμήματα του Κράτους, δηλαδή τους μηχανισμούς κοινωνικού ελέγχου και κυρίως την νομοθετική - δικαστική λειτουργία και τους οικονομικούς μηχανισμούς εκμετάλλευσης. Επίσης, η πρακτική αυτή, προσφέρει μόνο μια επιφανειακή και συμβολική εκτόνωση και ικανοποίηση, και επιτρέπει σ' αυτούς που την ασκούν, να ξαναεπιστρέψουν το άλλο πρωί στην εργασία τους ή στις σπουδές τους ή στους υπόλοιπους χώρους εκμετάλλευσης, χαλαρωμένοι, βεβαιωμένοι ότι έκαναν το «επαναστατικό τους καθήκον» και να παρατήσουν κάθε άλλη δραστηριότητα, μέχρι την επόμενη σύγκρουση.

Σήμερα, λόγω της κρίσης που αντιμετωπίζουν παγκόσμια οι Κρατικοί μηχανισμοί, η αφελής πρακτική που περιορίζεται στις εκτονωτικές συγκρούσεις με τις βιτρίνες και τους μπάτσους, είναι φανερό ότι δεν εμποδίζει καθόλου την συνεχή γιγάντωση της οικονομικής εκμετάλλευσης της κοινωνίας από την ιερή συμμαχία Κράτος - Κεφαλαίου. Έτσι λοιπόν, είναι αναγκαία η επέκταση της σύγκρουσης, όχι μόνο σε ποσότητα - μαζικότητα, αλλά και σε ποιότητα, δηλαδή σε όλα τα τμήματα του κρατικού μηχανισμού (οικονομία, νομοθετική λειτουργία).

Τέτοιες, ουσιαστικά επαναστατικές πράξεις, μπορεί να είναι οι καταλήψεις κτιρίων από τους άστεγους, οι μαζικές απαλλοτριώσεις τροφίμων και χρήσιμων «αγαθών» από τα μεγάλα καταστήματα, και ιδιαίτερα οι καταλήψεις εργασιακών χώρων - εργοστασίων από τους εργατές, με σκοπό την αυτοοργάνωση και διάθεση της παραγωγής.

Όμως, για να γίνουν ενέργειες σαν τις παραπάνω, είναι απαραίτητο να φροντίσουμε πρωταρχικά για την δημιουργία ενός δυνατού, μαζικού και σωστά αυτοοργανωμένου από τη βάση Αναρχικού κινήματος, που θα έχει την δυνατότητα, όχι μόνο να πραγματοποιήσει

ήσει αυτές τις ενέργειες στον σωστό χώρο και χρόνο (ώστε να μην πέσουμε, ως συνήθως, στον φαύλο κύκλο: συγκρούσεις - συλλήψεις - συγκρούσεις εκδίκελσης - νέες συλλήψεις, κ.τ.λ.), αλλά και να αντικρούσει αποτελεσματικά τις δυνάμεις καταστολής.

Συμπερασματικά, το να μιλάμε σήμερα για ουσιαστικό χτύπημα του Κράτους, χωρίς μαζικό και συνειδητοποιημένο Αναρχικό κίνημα, δηλαδή χωρίς να γνωρίζουμε οι ίδιοι και να προπαγανδίζουμε τα θεωρητικά θεμέλια του Αναρχισμού και χωρίς να ενεργοποιούμε την κριτική μας, είναι - επιεικώς - άκαιρο. Γιατί βέβαια, την Επανάσταση δεν πρόκειται να την κάνουμε εμείς και η παρέα μας.

Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η πρακτική της αναζήτησης της σύγκρουσης για την εκτόνωση είναι «επικίνδυνη», με την έννοια ότι μπορεί αρκετά εύκολα να καθοδηγηθεί από το Κράτος σε τυποποιημένες μορφές, ακίνδυνες και συχνά επικερδείς για το Κράτος. Ένα τέτοιο παράδειγμα της τυποποιημένης και επικερδούς εκτόνωσης βλέπουμε σήμερα στον χώρο των γηπέδων, χώρο μαζικοποίησης, όπου ο κάθε άνθρωπος εκτονώνεται συνήθως πάνω σε ομοίους του, με κοινά προβλήματα και ανησυχίες...

Είναι λοιπόν απαραίτητο, όσο γίνεται, η κάθε πρακτική μας (θεωρητική ή «δυναμική»), χωρίς να απογυμνώνεται μεν από το συναίσθημα και τον αυθορμητισμό, να κινείται μέσα σε κάποιο συγκεκριμένο θεωρητικό πλαίσιο (που θα καθορίζεται, βέβαια, κάθε φορά από εμάς τους ίδιους), έτσι ώστε να αποτελεί συνειδητή επιλογή του «χώρου». Μόνο έτσι οι πρακτικές αυτές μπορούν να έχουν προοπτική για συνέχεια και επέκταση.

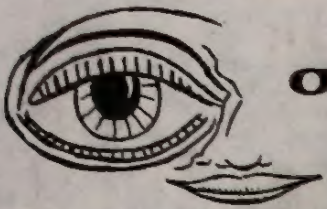
Εδώ είναι απαραίτητο να κάνουμε μια παρένθεση - διευκρίνηση: Προσπαθώντας μέσα από αυτό το κείμενο να βγάλουμε συμπεράσματα, που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν γενικά, για έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων, ενώ ταυτόχρονα να μην γίνουμε κουραστικοί, ήταν απαραίτητο να κάνουμε κάποιους διαχωρισμούς και γενικεύσεις. Έτσι διαχωρίσαμε τους ανθρώπους που δρουν με βάση την λογική, απ' αυτούς που δρουν με βάση το συναίσθημα. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι διαχωρισμοί δεν υπάρχουν. Υπάρχουν απλώς άνθρωποι που δίνουν μεγαλύτερη σημασία στο ένα απ' αυτά τα δύο ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Κλείνει η παρένθεση.

Βέβαια, η προπαγάνδα προς τον λαό, απαιτεί απαραίτητα προσωπική γνώση και συνειδητοποίηση των βάσεων της Αναρχικής θεωρίας, από αυτούς που σκοπεύουν να την προπαγανδίσουν. Η γνώση αυτών των ιδεών, είναι φανερό ότι θα χρησιμεύσει και σαν συνδετικός κρίκος ανάμεσα στα άτομα και στις ομάδες και θα τους προσφέρει ένα συγκεκριμένο θεωρητικό πλαίσιο, πάνω στο οποίο μπορούν να συζητηθούν και να αναπτυχθούν οι πρακτικές και η δράση, ώστε να έχουν προοπτική και να μην καταλήξουν - όπως συχνά έχει συμβεί - σε άσκοπες, χωρίς συνέχεια ενέργειες και τελικά στην διάλυση.

Σε καμμία περίπτωση όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι σκοπεύουμε να φτάσουμε στο άλλο άκρο. Αν είναι μια κριτική του Αναρχικού κινήματος να μας προτρέπει να παρατήσουμε την άμεση δράση και να γίνουμε βιβλιοφάγοι των ελευθεριακών κειμένων, τότε δεν μπορεί παρά να την καταγγελλούμε σαν κάλπικη, διανοουμενίστικη κριτική. Το καλύτερο θα ήταν, η απέχθειά μας για την αποκομμένη από την πρακτική, θεωρία, να είναι ίση με την απέχθεια για την αποκομμένη από την θεωρία, πρακτική. Άλλωστε, σκοπός μας δεν είναι ο διαχωρισμός της λογικής από το συναίσθημα ή η επιλογή ενός από τα δύο, αλλά η άρση αυτών των διαχωρισμών και ο συνδυασμός αυτών των δύο κυριότερων ανθρώπινων χαρακτηριστικών.

Τέλος, ας μην περιμένουμε όλα αυτά να γίνουν από τους άλλους. Πρέπει κάποτε να ξεφύγουμε από τον μύθο του «δεν γίνεται τίποτα» και να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα του «δεν κάνουμε τίποτα». Είναι καιρός ο καθένας μας να αναλάβει τις πρωτοβουλίες και τις ευθύνες που συνεπάγονται αυτές, σύντροφοι.

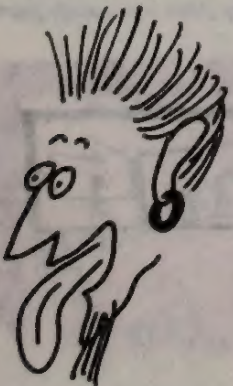
ΟΣΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΜΙΣΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΣΚΑΒΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟ ΤΟΥΣ.
ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΘΟΛΟΥ
ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΣΚΑΒΟΥΝ ΑΛΛΟΙ. Γ.

Ένα μήνυμα

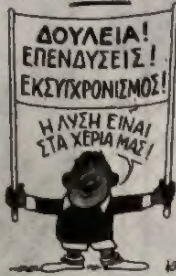
Συγκέντρωση ενάντια στο
Σουλτς
Προπύλαια.
Νάμαστε όλοι μαζί ξανά
ίδιες φάτσες, παλιοί γνωστοί
πεταχτοί χαιρετισμοί, συζη-
τήσεις και πολύ νευρικότητα,
όπως πάντα
Διαβουλευσεις και συζητή-
σεις για το αν θα κάνουμε την
πορεία ή όχι.
Αδιαφορώ
Σε μία στιγμή κατεβαίνουμε
στο δρόμο
Μας κλείνουν
Πάλι τα ίδια σκέφτομαι
ξαφνικά η ματιά μου καρφώ-
νεται πάνω σου.
Δεν ξέρω πως, δεν ξέρω γιατί
Φάνταζες σαν κάτι διαφορε-
τικό σε ένα πλήθος ο-
μοιογενές.
Κάτι μέσα μου ξύπνησε
Πάθος
ίσως
Θέλω να σε πλησιάσω
θέλω να σε γαμήσω.
Οι ματιές μας διασταυρώ-
νονται
Προσπαθώ να σε πλησιάσω
το ίδιο και συ
Προσπάθεια μάταιη.
Τριγύρω χαμός.
Σύλο, δακρυγόνα, φωτιές
Μένουμε να κοιταζόμαστε
Όσπου σε μια στιγμή σε
χάνω
Απογοήτευση
Φεύγω
Μου γίνεσαι έμμονη ιδέα
Σε ψάχνω παντού
Συνέδριο Πάτρας
Ασφάλεια
Δικαστήρια
Συγκεντρώσεις για τα Πυ-
ρηνικά
Συλλαλητήρια και πορείες
Όπου είναι δυνατόν να βρί-
σκεσαι
Μάταια
Ίσως μία συνάντησή μας να
είναι μοιραία για έναν από
μας
Το είδα στα μάτια σου, ελπί-
ζω και συ στα δικά μου
Το πάθος ελοχεύει.
Θέλω να σε γαμήσω
Ένας καυλωμένος Προλε-
τάριος

Υ.Γ.: Το παραπάνω μήνυμα
είναι αφιερωμένο στον ξαν-
θούλη Μπάτσο με αριθμό...
Καλύτερα να τον ξέρω μόνο
εγώ. Είναι δικός μου.

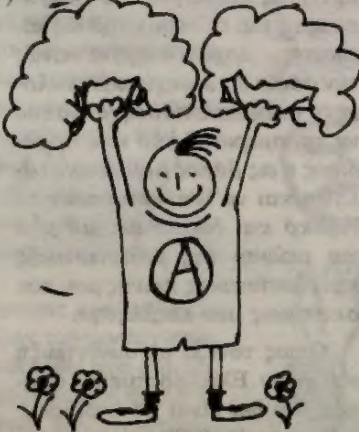

στα πεταχτά

ΠΑ ΝΑ ΠΑΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ Ο ΤΟΠΟΣ

Έχετε αντιληφθεί (εάν καπνί-
ζετε ή εάν χρησιμοποιείται γκά-
ζι) ότι μπορεί και να διαφημίζε-
τε τις συγκεκριμένες θέσεις της
κυβέρνησης και του ΣΕΒ; Αν
όχι, τότε κοιτάξτε τα σπύρτα
σας. Υπάρχει ένα υπέροχο σκί-
τσο του υπερπαραγωγικού ιδεο-
λόγου Μητρόπουλου που μας
προτείνει ΔΟΥΛΕΙΑ, ΕΠΕΝΔΥ-
ΣΕΙΣ, ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ.
«Αυτό το τσιγάρο που πίνω, εί-
ναι το τελευταίο» (Σ. Καζαν-
τζίδης).

Ρήξη 26 - 27 (1)

Στο ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΟΡΓΙΣΜΕ-
ΝΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ με υπογραφή
Μ.Μ. μεταξύ άλλων «...είναι α-
παραίτητες πολλές αλλαγές να
γίνουν. Και πρώτα απ' όλα στην
ίδια μας την προσωπική - καθη-
μερινή ζωή. Να συνειδητοποιή-
σουμε ότι υποβοηθούμε και εμείς
τη διαβίωση των προβλημάτων,
όταν πετάμε το χαρτί της τυρό-
πιτας(!) που τρώμε στον δρόμο,
όταν κυκλοφορούμε άσκοπα με
τ' αυτοκίνητό μας, όταν επιμέ-
νουμε να καταναλώνουμε υπερ-
βολική ποσότητα κρέατος, ό-
ταν... αξίζει τον κόπο να παλέ-
ψουμε γιαυτό»(!)...

Προφανώς η επιμονή του
Μ.Μ. στην «υπερβολική κατα-
νάλωση κρέατος» φαίνεται πως
τον πείραζε, κι ενώ διυλίζει τον
κώλυπα, καταπίνει την κάμη-
λον. Κι εφόσον καταπίνει την
κάμηλον, τι τον εμποδίζει να κα-
ταπίνει και τις τυρόπιτες μαζί
με τα χαρτάκια τους; Που φαί-
νεται να βαρύνουν επικίνδυνα
την εναλλακτική του συνείδηση
όταν τα ρίχνει στο δρόμο. Τώρα,
όσον αφορά τις άσκοπες βόλτες
με τ' αυτοκίνητο, ας επιχειρήσει
τουλάχιστον μια, να πάρει λίγο
αέρα μήπως και συνέλθει.

Ρήξη 26 - 27 (2)

Τάσσο, στο κείμενό σου για το
ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ,
μάλλον γράφεις για το ΠΩΣ ΕΓΙ-
ΝΕΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ, ρόλο που
μάλλον πήρες πολύ στα σοβαρά,
όπως μάλλον σοβαρά είχες πά-
ρει και το ρόλο σου σαν μαθητής.
Αναμένουμε κείμενό σου για το
ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΣ και ΚΛΗΤΗΓΗ-
ΤΗΣ! Στο μεταξύ ο «οργισμένος»
Μ.Μ. θα κάνει μια βόλτα με αυ-
τοκίνητο, γιατί δεν πας και συ
μαζί να πάρεις λίγο αέρα...

Ανακοίνωση: Επικίνδυνος
«ματάκιας» εθεάθη πρόσφατα
να περιφέρεται στην περιοχή των
Εξαρχείων και πέριξ. Ο «ματά-
κιας» φέρεται ως ύποπτος για
την δολοφονία 15χρονου μαθη-
τή πέρσι, το βράδυ της 17ης με
18ης Νοεμβρίου, καθώς και για
πληθώρα άλλων δολοφονιών, εγ-
κλημάτων και παρανομιών! Κα-
λούνται όλοι οι πολίτες της
Αθήνας σε επαγρύπνηση για τον
εντοπισμό και την εξόντωση του
«ματάκια», που - σύμφωνα με
πληροφορίες - κατοικεί σε κτί-
ριο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας! Αν
κάποια ύποπτη κίνηση υπο-
πείσει στην αντίληψή σας, παρα-
καλείσθε όπως ειδοποιήσετε
τους Αναρχικούς...

Σημείωση: Ο «ματάκιας» φο-
ράει συνήθως σκούρο μπλε κα-
πέλο, μπουφάν και παντελόνι
μάρκας «Tseklenis» και είναι ο-
πλισμένος!

Προσπαθώντας να «ανεβά-
σουν» το μορφωτικό επίπεδο των
αποβλακωμένων τηλεθεατών, έ-
φτιαξαν εκπομπή «πες το ελλη-
νικά» όπου το φωτισμένο παιδί
του συστήματος Λιάνα Κανέλλη
εισάγει χωρίς ενδοιασμούς, στα
μουλωχτά, καινούργιες λέξεις ή
φράσεις που αποσκοπούν στην
καταστολή.

Ακούστηκε λοιπόν, σε θεατρι-
κό της εκπομπής (11.11.86) η
φράση «τρομώδης και τρομοκρά-
τιστα των πόλεων» τόλεγε μάλι-
στα μια κυρά-Κατίνα για την πε-
θερά της! Σαν σχόλιο λέχθηκε
μετά ότι η λέξη τρομώδης είναι
λάθος, η δε επόμενη φράση πέ-
ρασε απαρατήρητη (και καλά). Η
αντάρτιστα πόλης λοιπόν γίνεται
τρομοκράτιστα και μισητή πεθερά!

Χαίρε Όργουελ, η αλλαγή της
Ιστορίας και της γλώσσας συνε-
χίζεται ακάθεκτα.

—Η αστυνομία της Τζαμάικα ευ-
θύνεται το ένα τρίτο των δολο-
φονιών στη χώρα. Τα τελευταία
7 χρόνια αναλογούν γύρω στους
217 δολοφονημένους «υπό-
πτους» ή «ταραξίες» από την α-
στυνομία κάθε χρόνο.

—Ενόψει των Χειμερινών Ολυμ-
πιακών Αγώνων στη Σεούλ της
Νότιας Κορέας, σε πρόσφατη
«εκστρατεία ενάντια στο έγκλη-
μα» συνελήφθησαν 263.564 άτο-
μα στην πόλη. Ενώ στα πλαίσια
του «εξωραϊσμού» της πόλης
κατεδαφίστηκαν πολλά σπίτια,
αφού έγινε έξωση των ενοίκων
τους. Επίσης, φοιτητές του πα-
νεπιστημίου Yonsei δέχτηκαν ε-
πιθεση από ειδικές μονάδες της
αστυνομίας και βροχή δακρυγό-
νων, κατά τη διάρκεια συζητή-
σεων σχετικά με δραστηριότη-
τες διαμαρτυρίας και διατάρα-
ξης των Αγώνων.

—Στην Τσεχοσλοβακία, 7 μέλη
του τμήματος Jazz της Ένωσης
Vzevh Musicians Union συνελή-
φθησαν για έκδοση και διακίνη-
ση «χωρίς άδεια», ενώ κατασχέ-

ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΥΟ
ΛΟΚΚΙΝΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑΔΥΟ ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΑ
ΑΠΟ ΣΥΓΚΙΝΗΤΑ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΑΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΕΙ
ΘΑ ΓΙΝΟΜΕ ΣΤΕΦΑΝΙ
ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Στις 15 - 16 - 17 Δεκεμβρη, η Αναρχική ομάδα ΑΣΟΕΕ διοργα-
νώνει 3ήμερο αναρχικής αντιπληροφόρησης, προπαγάνδας και ε-
πικοινωνίας στο χώρο της ΑΣΟΕΕ.

Το 3ήμερο περιλαμβάνει έκθεση φωτογραφίας, αφίσας, βιβλίου
συζητήσεις σχετικά με την εξουσία και την αναπαραγωγή της στην
καθημερινή ζωή, harpreting με μπαράκι και μουσική και βλέπουμε
Χρήματα, αφίσες, συνεργασίες, καθημερινά στην ΑΣΟΕΕ, 12
5 το μεσημέρι.

Η εκδήλωση θα είναι ανοιχτή σε όλους, από 10π.μ. - 8π.μ. εκτός
τη βραδιά του πάρτυ.

Οι σύντροφοι απ' την επαρχία, ας στείλουν τις συνεργασίες τους,
στην Τ.Θ. της ΔΟΚΙΜΗΣ.

Α.Ο. ΑΣΟΕΕ

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

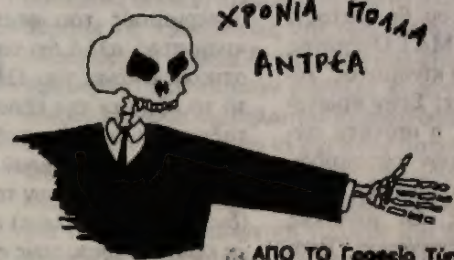
Ήλιος 7.21'
Δύση 5.08'
Σελήνη 28 ήμ.

30

† Άνδρέου Δκ.,
Φρουμεντίου

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ 1986

«Άγγελος Κυρίου στρατοπεδού κύλη των φοβουμέ-
νων αυτόν, και ελευθέρωνε αυτούς» (Ψαλμ. 135' 7').

ΑΠΟ ΤΟ Γραφείο Τύπου του
Πρωθυπουργού ανακοινώθηκε
ότι την Κυριακή, ημέρα της ονο-
μαστικής του γιορτής, ο Άνδρέας
Παπανδρέου θα δεχτεί το κοινό
στο σπίτι του μεταξύ
11.00-13.00.

θηκαν βιβλία, κασέτες, περιοδι-
κά, εφημερίδες.

—Η ένωση, βοηθάει την εξέλιξη
νέων μουσικών, κυκλοφορεί και
διανέμει κασέτες και δυσεύρετες
μουσικές εκδόσεις. παρόλο που
τέθηκε υπό απαγόρευση το 1979
συνεχίζει να αριθμεί 6.000 μέλη
και 100.000 υποστηρικτές.

—Ο Vladyslav Chrabocski εκτίει
ποινή 3 χρόνων σε φυλακή της
Βαρσοβίας για έκδοση και κα-
τοχή φυλλαδίων της Αλληλεγγύ-
ης. Είναι ένας από τους 20 εργά-
τες, που συνελήφθησαν φέτος
στο τυπογραφείο Prochem της
Βαρσοβίας. Οι υπόλοιποι απε-
λευθερώθηκαν με την πληρωμή
εγγύησης (λύτρα στο κράτος) 1
εκατομμυρίου ζλότυ.

Γράμματα αλληλεγγύης στο:
Vladyslav ChrabocskQ Arest
Sledczy, ul. Ciupagi, Bialoleka,
Warszawa, Poland.

—Ο Franco Leggio, εκδότης, που
συνελήφθη κατά τη διάρκεια
μιας διαμαρτυρίας ενάντια στα
πυρηνικά όπλα στο Comiso της

Σικελίας στάλθηκε για ψυχιατρι-
κή εξέταση και κράτηση. Φαίνε-
ται ότι θα πρέπει να είναι κανείς
«τρελός» για να πιστεύει ότι τα
πυρηνικά είναι επικίνδυνα...

—Η αστυνομία της Βραζιλίας ει-
σέβαλε στη φυλακή Presidente
Vencesl 400 μύλια δυτικά του Σάο
Πάολο κατά τη διάρκεια μιας
διαμαρτυρίας κρατουμένων εν-
άντια στις άθλιες συνθήκες.
Χρησιμοποιώντας μια μπουλ-
ντόζα για να ρίξουν τις πύλες και
υποστηριζόμενοι από ειδικές μο-
νάδες ξυλοκόπησαν μέχρι θανά-
του 14 κρατούμενους, σε μερικές
περιπτώσεις ακόμα και μπρο-
στά στις κάμερες της τηλε-
όρασης.

—Πολλοί κρατούμενοι ανέβη-
καν στη στέγη της φυλακής του
Risley στην Αγγλία πρόσφατα,
για να διαμαρτυρηθούν ενάντια
στις εξοντωτικές συνθήκες κρά-
τησής τους, με άφορμή το θάνα-
το της εικοσάχρονης Paula
Thomaw, που βρέθηκε κρεμα-
σμένη μέσα στο κελλί της.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΤ

Μπορούμε να υπερηφανευόμαστε για την εκπληκτική μας τύχη: τώρα πλέον βιώνουμε στο πείσι μας μια καταστολή άνευ διαχωρισμών. Η ενότητα των κατασταλτικών μηχανισμών διαφαίνεται μέσα από ζεύγη του τύπου: σοσιαλιστικά - καπιταλιστικά ΜΑΤ λευκοί-νέγροι ΜΑΤ (και τώρα, ω του θαύματος!! άντρες-γυναίκες ΜΑΤ Ο αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, λέτε να δικαιώθηκε; Στην πρωτοπόρα Γερμανία, η ισότητα αντρών και γυναικών κατοκυρώθηκε και από τη σωματική πλευρά του θέματος. Οι γυναίκες ΜΑΤ είναι πλέον γεγονός. Έτσι λοιπόν δεν μπορούμε πια να μιλάμε για φαλλοκρατική βία και τα παρόμοια· αφού και η γυναίκα βία μέσα απο γκλόμπς και κράνη εκφράζεται· αφού και η γυναικεία βία στρέφεται ενάντια σε γυναίκες και άντρες, ενάντια στους καταπιεσμένους και στους εξεγερμένους.

Κάποιοι ίσως ν' αντιδράσουν λέγοντας πως η βία είναι κατ' ε-ξοχήν αντρικό χαρακτηριστικό, που οι γυναίκες απλά το μιμούνται. Μα, τέλος πάντων, προτι-

μάμε να τις υποβιβάζουμε στο επίπεδο του «πίθηκου» που μιμείται τ' αντρικά πρότυπα διαρκώς, παρά να δεχτούμε ότι σε μερικές περιπτώσεις κάνουν τραγικά λάθη;

Πάντως η ένταξη γυναικών στις Μονάδες Αποκατάστασης Τάξης σίγουρα δικαιώνουν τους υστερισμούς του φεμινιστικού κινήματος, αλλά όχι τους ουσιαστικούς αγώνες του. Ωστόσο αυτό το «βήμα» της εξουσίας καταδεικνύει και κάτι ακόμα. Πως οι καταπιεστές ξέρουν όχι μόνο να κατακερματίζουν τον κόσμο (διαίρει και βασίλευε) αλλά και να ενώνουν όπου τους συμφέρει.

Εμείς τουλάχιστον ας μη μπλεκόμαστε σε τέτοια παιχνίδια. Ας δεχόμαστε τις ιδιαιτερότητες των άλλων σαν τέτοιες, κι όχι σαν τοίχους κι ανυπερβλήτα εμπόδια. Ο αναρχισμός, άλλωστε, πάντα ήταν κατά της ομοιογενεοποίησης και υπέρ της συντροφικότητας ανάμεσα στους καταπιεσμένους, είτε γυναίκες ήταν, είτε άντρες.

* και δη των ΜΑΤ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΙ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

Η «Ομάδα Γυναικών Θεσσαλονίκης» καλά έκανε και αντέδρασε στην αφίσσα των Οικολόγων της Θεσσαλονίκης με τη λεζάντα: «Χρειάζονται τουλάχιστον 40 ζώα για να φτιαχτεί μια γούνα. Αλλά μόνο ένα για να τη φορέσει». Γιατί σίγουρα ποτέ ένα ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ζώο δε θα σκότωνε άλλα 40 για να πάρει τη γούνα τους.

Ας δούμε όμως το γράμμα της Ομάδας Γυναικών που δημοσιεύτηκε στη «Ρήξη».

«...Κατ' αρχάς η ταύτιση ζώου και θηλυκού δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να προβάλλει τη βιολογική καταγωγή της γυναίκας και τη σαρκική και μόνο ύπαρξή της».

Η βιολογική καταγωγή αντρών και γυναικών σύμφωνα με την -υπό αμφισβήτηση- Δαρβίνεια θεωρία, είναι τα ζώα. Οι ειδικεύσεις είναι στα μυαλά άλλων (στην προκειμένη περίπτωση της Ομάδας).

«Η εξίσωση γυναίκα = ζώο μεταφράζεται σε εξίσωση: γυναίκα = ανεγκέφαλο πλάσμα. Πράγμα που απεικονίζεται και στην αφίσσα: σώμα χωρίς κεφάλι».

Ανεγκέφαλος και κακόγουστος είναι οποιοσδήποτε φοράει γούνα σε μεσογειακή χώρα. (Για τις ψυχρές χώρες επιφυλασόμεθα). Και τι να κάνουμε,

στην Ελλάδα η πλειοψηφία των «γουνοφόρων» είναι οι γυναίκες, κι αυτό δεν μπορεί να το αμφισβητήσει κανείς.

«Η γυναίκα που νοιάζεται για το τι θα φορέσει, που δε λυπάται τα φτωχά ζώα».

Ψέματα είναι; Ποια απο τις κυρα-Κατίνες που παθαίνουν υστερία για να τους πάρει ο άντρας τους γούνα, νοιάστηκε ποτέ για τα ζώα; Ή μήπως κλαίνει όταν φοράνε παπούτσια από κροκοδείλιο δέρμα;

Εδώ ωστόσο σηκώνει και προέκταση που πιθανόν οι Οικολόγοι δεν μπορούσαν να τη χωρέσουν σε μια αφίσσα. Δηλαδή το ίδιο ισχύει και για τους άντρες με τα δερμάτινα σακάκια.

«Κανείς δεν σκέφτηκε από τους Οικολόγους, τους αντρικούς και μόνο αντρικούς κυνηγετικούς συλλόγους, το ότι το κυνήγι είναι κατ' αποκλειστικότητα αντρικό «σπορ», τα τρόπαια κεφαλών ζώων που κοσμούν τα σπίτια τους και επιβεβαιώνουν την κυριαρχία του άντρα στη φύση».

Πρώτ' απ' όλα το 19ο αιώνα κυνηγούσαν και οι γυναίκες της αγγλικής αφρόκρεμας, έτσι αναιρείται ιστορικά αυτό το «κατ' αποκλειστικότητα». Έπειτα το ότι δεν κυνηγούν οι γυναίκες δεν είναι (τις περισσότερες φορές) συνειδητή επιλογή τους (άλλω-

Στις 15 Νοέμβρη άρχισε απεργία πείνας ο ισοβίτης κρατούμενος ομοφυλόφιλος Χρήστος Ρούσσος, 29 χρόνων.

Καταδικασμένος από στρατοδικείο σε ισόβια, γιατί στις 6 Απρίλη 1976 σκότωσε τον φίλο του Ανέστη Παπαδόπουλο 22 χρόνων, αποφάσισε να κατέβει σε απεργία πείνας:

«Επειδή έχω κλείσει ήδη 10 χρόνια και δεν αντέχω να ζήσω άλλα μες τις άθλιες φυλακές, τα άθλια διαφθορέα, που τίποτα καλό δεν κάνουν εκτός από το να καταστρέφουν και να συνθλίβουν ψυχές».

Η αίτηση χάριτος που υπέβαλε πέρυσι απορρίφθηκε από την προεδρία της Δημοκρατίας.

«Το ότι έχω 10 χρόνια μέσα στις φυλακές, την άψογη κατά το διάστημα της κρατήσεώς μου διαγωγή».

«Ότι διέπραξα το αδίκημα σε στιγμές μη πλήρους καταλογισμού, ότι ήμουν ανήλικος, ότι δικάστηκα από Στρατοδικείο που αρνήθηκαν οι στρατοδίκες να δείξουν επιείκεια ακόμα και να δεχθούν έστω ένα ελαφρυντικό του προτέρου εντίμου βίου, λέγοντας ότι δεν είχα τέτοιο επεισόδιο ήμουν ομοφυλόφιλος».

«Οι άνθρωποι της Προεδρίας αρνούμενοι κάθε στοιχείο υπέρ μου απέρριψαν την αίτηση στην οποία είχα αποθέσει την τελευταία μου ελπίδα, αφήνοντάς με πεταμένο στις ελεεινές φυλακές, τα κοινά διαφθορέα και κρατικά κέντρα αναπαραγωγής εγκληματιών, με μια καταδίκη αόριστη, βασανιστική, απάνθρωπη, χειρότερη και από το θάνατο».

«Επειδή δεν μπορώ να υποταχθώ στην άχαρη μοίρα που όλοι μου χαράζουν».

«Επειδή δεν μπορώ να υποταχθώ στην εκδικητική και εξοντωτική καταδίκη που μου επέβαλαν ακριβώς αυτήν, γιατί είμαι ομοφυλόφιλος, προκατειμεμένοι στρατοδίκες».

«Επειδή δεν μου έχει μείνει πλέον ίχνος δύναμης να υπομείνω

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΤΟΥ Χ. ΡΟΥΣΣΟΥ

άλλο το συνεχές μαρτύριο της ισόβιας φυλακής χωρίς ελπίδα και ίχνος κουράγιου για άλλη υπομονή και εκ νέου υποβολή αιτήσεως... άρχισα απεργία πείνας την οποία θα συνεχίσω με ακλόνητη αποφασιστικότητα ώπου να παραμεριστεί από τους αρμόδιους η εις βάρος μου προκατάληψη και να ικανοποιήσουν το νομικό και δίκαιο αίτημά μου για μείωση της βασανιστικής και εξοντωτικής ποινής μου που σκοπίμως μου επεβλήθη».

Όπως τονίζει σε συνέντευξή του στην Ελευθεροτυπία, σκοπός του δεν είναι να εκβιάσει. «Η απεργία πείνας είναι το μόνο μέσο για να ακουστεί η φωνή του και ένας τρόπος που θα επιφέρει τον θάνατο του σαν λύτρωση από τα κάτεργα, εφ' όσον δεν επιλυθεί το αίτημά του για μείωση της ποινής του».

Η απαίτηση του Ρούσσου είναι πολύ ανθρώπινη και δίκαιη. Η εκδικητική μανία της κοινωνίας απέναντι του γιατί είναι ομοφυλόφιλος, επιβάλλει την αντίστασή μας και την συμπαράστασή στο Ρούσσο.

Στο άνθρωπο, που η στάση του, τόσα χρόνια στα κάτεργα της εξουσίας, υπήρξε υποδεγματοτική και μαχητική χωρίς υποταγή στις όποιες μεθοδεύσεις των αρχών, οφείλουμε την αμέριστη συμπαράστασή μας και την άρνησή μας στον κοινωνικό ρατσισμό.

Ήδη ο Ρούσσος βρίσκεται στην 17 μέρα απεργίας πείνας και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο κρατουμένων Κορυδαλλού, από τις φυλακές Χαλκίδας.

2/12/86

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ

Πέρασαν μήνες, κόπασε ο θόρυβος των αποδράσεων, των συλλήψεων, οι αναφορές - σπάινιες κι αυτές - στον τύπο εκλείπουν. Για άλλη μια φορά η σιωπή - ένοχη σιωπή - καλύπτει το Νταχάου της Κέρκυρας και την εξόντωση των «απειθαρχών κρατουμένων». Η απόδραση και σύλληψη των Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου, Τεμπρεκιδή αποτελούσε «είδηση», που πρόσκαιρα απασχόλησε την «κοινή γνώμη» και τάρσαξε για λίγο τα ήσυχα νερά των συνειδήσεων. Όμως η φυσική και ηθική τους εξόντωση, καθώς και όλων των

άλλων εγκλειστών στο κολαστήριο της Κέρκυρας, συνεχίζεται καθημερινά.

Αν κάποιοι, μέσα κι έξω απ' τις φυλακές, επιθυμούν και αγωνίζονται για μια κοινωνία χωρίς φυλακές και φυλακισμένους, δεν μπορεί να ξεχνούν τους τρεις αυτούς αγωνιστές, δεν μπορεί να μην επιδιώκουν το άμεσο κλείσιμο του κάτεργου της Κέρκυρας. Είναι απαράδεκτο ν' ανεχόμαστε ακόμα την ύπαρξη αυτού του Μεσαιωνικού αίσχους, που πολύ εύστοχα αποκαλείται Νταχάου της Κέρκυρας.

Θριάμβος
της
Δικαιοσύνης
Ισόβια
στην
Κολιτσοπούλου